Erle Stanley Gardner

Případ kulhavého kanárka

/ KAPITOLA PRVNÍ /

Každý, kdo se zabývá studiem lidské povahy, bude souhlasit s tím, že význačné exempláře určité skupiny jsou v protikladu k danému typu. Nejlepší detektivové vypadají jako úředníci. Nejlepší hazardní hráči vypadají jako bankéři. Ani ve vzhledu Perryho Masona nic nenaznačovalo, že se pro svůj bystrý mozek, nekonvenční metody a odvážnou techniku stal nejobávanějším a nejváženějším advokátem města.

Nyní seděl ve své kanceláři a pozoroval mladou ženu, která se usadila do velkého koženého křesla a na klíně držela klec s kanárkem. Masonův upřený pohled postrádal onu pronikavost, tak často spojovanou s představou vyšetřovatele, jeho oči byly naopak plné soucitné trpělivosti. Drsné rysy jako by měl vytesány z žuly.

„Ten kanárek," řekl s klidnou vytrvalostí člověka, který opakuje svá prohlášení tak dlouho, dokud nedosáhne svého, „má bolavou nohu."

Mladá žena přendala klec z klína na podlahu, jako by se snažila zabránit advokátovi, aby viděl příliš mnoho. „Myslím, že ne," řekla a pak dodala na vysvětlenou: „Jen je trochu vyděšený."

Mason s obdivem sledoval mladistvou křivku její postavy, nohy ve vkusných střevíčcích i dlouhé štíhlé prsty v rukavičkách. Pak řekl: „Takže vaše jednání se mnou bylo natolik naléhavé, že jste sem musela takhle vpadnout."

Vzdorně vysunula bradu. „Jedná se o důležitou záležitost, která nemohla počkat, a ani já jsem už nemohla čekat."

„Zdá se mi," poznamenal zamyšleně advokát, „že trpělivost nepatří mezi vaše ctnosti."

„To jsem ani nevěděla," prohlásila, „že trpělivost je ctnost."

„To mě nepřekvapuje. Jak se jmenujete?"

„Rita Swainová."

„Kolik je vám let, slečno Swainová?"

„Dvacet sedm."

„Kde bydlíte?"

„Kaštanová ulice 1388," odpověděla a pohlédla přitom na Dellu Streetovou, která si pilně stenografovala poznámky.

„To je v pořádku," upokojil ji Mason, „ohledně slečny Streetové si nedělejte žádné starosti. Je to moje sekretářka. Bydlíte v činžovním domě?"

„Ano. Byt 408."

„Máte telefon?"

„Ne na své jméno. V domě je ústředna."

„Proč jste za mnou přišla?"

Sklopila oči a zaváhala.

„Kvůli kanárkovi?" zeptal se Mason.

„Ne," řekla rychle, „kvůli kanárkovi ne."

„Nosíte toho kanárka pokaždé s sebou?"

Nervózně se zasmála a řekla: „Ovšemže ne. Nechápu, proč přikládáte tomu kanárkovi takovou důležitost."

„Protože jen velmi málo klientů si nosí do mé kanceláře kanárka," odpověděl Mason.

Chtěla něco říct, ale pak se zarazila. Mason pohlédl významně na hodinky a to jí rozvázalo jazyk. „Chci, abyste pomohl mé sestře Rossy," řekla. „To je zdrobnělina pro Rosalindu. Asi před půlrokem se provdala za Waltera Prescotta. Prescott je pojišťovatel a vzal si ji pro peníze. Většinu peněz z ní vytahal — a teď se pokouší dělat Rossy nepříjemnosti."

„Jaké nepříjemnosti?" zeptal se Mason, když se odmlčela.

„Kvůli Jimmymu."

„Kdo je Jimmy?"

„Jimmy Driscoll. Chodila s ním předtím, než si vzala Waltera."

„A Driscoll ji stále ještě miluje?" zeptal se Mason.

Důrazně zavrtěla hlavou a odpověděla: „Ne. Jimmy miluje mne."

„Proč by tedy měl manžel vaší sestry…“

„Jimmy jí totiž napsal dopis. Jako její přítel.“

„Jaký dopis?“

„Začala s tím Rosalinda. Napsala Jimmymu, že je nešťastná, a Jimmy jí jen tak jako přítel odepsal a poradil jí, aby se s Walterem rozešla. Napsal jí, že si ji Walter stejně vzal jen pro peníze a že manželství je jako finanční investice — první ztráta je ta nejlepší. Víte,“ pokračovala a nervózně se zasmála, „Jimmy je makléř a spravoval Rosalindě před svatbou investice, takže chápala, co tím myslel.“

„Po svatbě už její investice nespravoval?“

„Ne.“

„A Walter Prescott dostal do rukou dopis, který Driscoll napsal?“

„Přesně tak.“

Na Masonově tváři se objevil zájem. „Já si myslím,“ pokračovala rychle dívka v perlově šedých šatech, „že Rossy neví o Jimmyho citech ke mně. Víte, jeho jméno mezi námi nikdy nepadne. Ale i já mám nějaké peníze a po Rossyině svatbě se Jimmy ujal mých investic, a tak jsme si spolu dost často někam vyšli.“

„A vaše sestra o tom nic neví?“

„Ne, aspoň si myslím, že ne.“

„Co hodlá Prescott s tím dopisem udělat?“ zeptal se Mason.

„Chce požádat o rozvod a tvrdí, že Rossy nepřerušila své dřívější styky s Jimmym. A taky chce žalovat Jimmyho pro rozvracení manželství, protože v dopise napsal, že si ji Walter vzal jen pro peníze a poradil jí, aby od něj raději odešla.“

Mason potřásl hlavou. „Nezabývám se rozvodovým řízením.“

„Ale tímhle se zabývat musíte. Ještě jsem vám neřekla všechno.“

Mason pohlédl tázavě na Dellu Streetovou, usmál se a pak řekl: „Dobrá, tak mi tedy řekněte všechno.“

„Walter dostal od Rossy přibližně dvanáct tisíc dolarů. Prohlásil, že je investuje do svého podniku a že Rossy na svých penězích vydělá více než deset procent s tím, že hodnota investice dále poroste. A teď přísahá, že od ní nikdy nedostal ani cent.“

„Může Rossy dokázat, že ty peníze dostal?“

„Obávám se, že ne. Víte sám, jak to v těchto věcech chodí. Žena by určitě nepožádala svého manžela, aby jí vystavil stvrzenku. Rosalinda měla nějaké směnky, které dala Walterovi, a řekla mu, aby je prodal a peníze vložil do podniku. Walter připouští, že prodal nějaké její cenné papíry, ale tvrdí, že jí peníze předal. A George Wray, tedy Walterův společník — Prescott & Wray v Doranově budově, pojišťovací společnost — říká, že je absurdní se domnívat, že Walter vložil takovou částku do podniku. Prohlásil, že spíše ze svého podniku peníze odčerpávají, než aby je do něj vkládali.

Takže vidíte sám, jaká je situace. Walter ty peníze dostal a teď se snaží dokázat, že Rossy lže, aby mu to prošlo.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „myslím, že byste raději měla zajít za nějakým schopným právníkem, který se specializuje na majetkově právní spory a…“

„Ne, to ne. Chceme vás. Víte, dnes ráno se něco stalo.“

Mason se na ni usmál a řekl: „Poslyšte, slečinko, já se nezajímám o rozvody. Mám rád soudní procesy. Specializuji se na vraždy. Miluji záhady. Cítím s vaší sestrou, ale její případ mě vůbec nezajímá. V tomhle městě jsou stovky šikovných advokátů, kteří ji budou s potěšením zastupovat.“

Mladé ženě se roztřásly rty. „Kdybyste si aspoň poslechl, co vám chci říct,“ zalykala se, jak zadržovala slzy. Zřejmě však pochopila marnost své prosby, neboť provlékla prostředníček pravé ruky očkem drátěné klece a chystala se povstat z velkého koženého křesla.

Mason prohlásil: „Ještě okamžik. Zajímá mě ten kanárek. Takovéhle zvláštnosti mi vrtají v hlavě. Chtěl bych vědět, proč jste vlastně toho kanárka přinesla do mé kanceláře.“

„To jsem vám právě chtěla povědět. Dopracovávala jsem se k tomu po svém.“

„Tak mi to tedy povězte," řekl Mason, „a pak na to snad budu moct zapomenout. Jinak bych promarnil celé odpoledne tím, že bych o tom uvažoval a pokoušel se najít nějaké logické vysvětlení."

„Tak tedy," řekla dívka, „dnes ráno jsem byla v Rosalindině domě a kleštičkami na nehty jsem zastřihovala kanárkovi drápky. Víte, kanárkovi v kleci se musí občas zkracovat konečky drápků. A když jsem je stříhala, přišel Jimmy — a řekl mi, že mě miluje, a vzal mě do náručí a kanárek uletěl — a pak se přímo před domem srazily dva automobily, a když jsem se podívala z okna, viděla jsem, že nás pozoruje paní Všetečná. Při té autonehodě byl jeden člověk zraněn a Jimmy vyběhl ven a policisté si zapsali jeho jméno a číslo řidičského průkazu a Jimmyho předvolají jako svědka k projednávání náhrady škody na autě a Walter řekne, že Jimmy přišel do jeho domu bez jeho svolení a… Zatraceně. Hrozně nerada fňukám a kvůli vám teď brečím."

Rozevřela kabelku, vylovila z ní čtvereček navoněné krajkoviny a rozčileně zamačkávala slzy, které se jí hrnuly z očí.

Mason se opřel o opěradlo křesla a spokojeně si zhluboka povzdechl. „Automobilová nehoda, milostný příběh, kulhavý kanárek a paní Všetečná. Co může být lepšího? Jako by mi cosi říkalo, že případ vaší sestry vezmu. Rozhodně si vyslechnu veškeré podrobnosti. Tak už přestaňte brečet a povězte mi o té paní Všetečné."

Rita Swainová se vysmrkala, pokusila se i přes slzy o úsměv a řekla: „Nerada brečím. Jsem zvyklá chytat všechny údery přímo na bradu. Nemyslete si, že jsem hrála nějaké divadlo, abych na vás zapůsobila, pane Masone, protože to není pravda."

Pokývl hlavou a zeptal se: „Kdo je ta paní Všetečná?"

„Říkáme jí paní Všetečná, protože je to taková stará drbna. Jmenuje se Stella Andersonová. Je to vdova z vedlejšího domu a neustále strká nos do věcí, do kterých jí nic není."

„A Jimmy řekl, že vás miluje?"

„Ano."

„A stalo se to v domě Rosalindy?"

„Ano."

„Jak to, že tam Jimmy přišel, aby vám řekl, že vás miluje, a kde byla Rosalinda?"

„No," řekla a osušovala si poslední slzy, „Walter našel Jimmyho dopis a ztropil hroznou scénu. Pak odešel za svým právníkem a Rossy se bála, že provede něco strašného. Předtím hrozil, že ji zabije, a Rossy se domnívala, že by to mohl udělat. Rozhodla se ihned odejít, a tak utekla z domu a bála se vrátit."

„V kolik to bylo hodin?"

„To přesně nevím. Bylo to časně ráno, tak kolem deváté nebo desáté hodiny. Ale chvilku po jedenácté mi Rossy zavolala a vyprávěla mi, co se stalo, a požádala mě, abych k nim zašla a sbalila její šaty do velkého kufru a několika menších kufříků, které byly v šatníku v její ložnici. Víte, má dům na Alsaské třídě číslo 1396. Walter ho koupil těsně předtím, než se vzali. Je to jen pár bloků od místa, kde bydlím."

„Máte od domu klíč?" zeptal se Mason.

Zavrtěla hlavou.

„Jak jste se tedy dostala dovnitř?"

„Och, Rossy prostě vyběhla ven a ani nezamkla dveře. Walter vyhrožoval, že ji zabije, a tak z toho byla vyděšená."

„A kanárek?" zeptal se Mason.

„To je její kanárek. Má ho už léta. Chtěla po mně, abych ho opatrovala. Walter by ho zabil — z pouhé nenávisti. Je na to dost podlý. Až se vrátí a zjistí, že Rossy není doma, začne zuřit."

Mason řekl: „To je škoda. Měl jsem vás nechat odejít a pak jsem se mohl ponořit do hlubokomyslných úvah o tom, jaká souhra okolností přiměla mladou polekanou ženu, aby nosila kanárka v kleci po ulicích až do mé kanceláře. Vy jste teď vysvětlila velmi přitažlivou záhadu jako nezajímavou banalitu."

V jejích očích se objevilo rozhořčení.

„Je mi velice líto, pane Masone, že jsem vás nudila!“ vybuchla. „Koneckonců štěstí mé sestry neznamená vůbec nic ve srovnání s vaším pobavením!“

Advokát se usmál a potřásl hlavou. „Nevysvětlujte si to špatně,“ prohlásil. „Pomohu vám. To je cena, kterou zaplatím za uspokojení své zvědavosti. Tak jen pokračujte a dopovězte mi to.“

„Chcete říct, že ji budete zastupovat?“

Mason přikývl.

Na tváři se jí objevilo ulehčení. „To je od vás báječné!“

„Vůbec ne,“ řekl unaveně Mason. „Zaujal mě ten kanárek. Jediným legitimním důvodem k tomu, abych mohl strkat nos do vašich soukromých záležitostí, je stát se vaším advokátem. Proto jsem se rozhodl a hodlám za to zaplatit. Skutečnost, že se chci pustit do nepříjemného případu, vás přirozeně nemusí zajímat. Takže Jimmy Driscoll vám řekl, že vás miluje — je to tak?“

Přikývla.

„Řekl vám to už někdy dříve?“ zeptal se Mason a upřeně ji přitom pozoroval.

„Ne,“ řekla, „nikdy.“ Sklopila oči a spočinula jimi na kanárkovi v kleci.

„Ale vy jste to ovšem věděla,“ pokračoval Mason.

„Ne tak docela,“ řekla tichým hlasem. „Věděla jsem, že se mi líbí, a doufala jsem, že i já se líbím jemu. Ale překvapilo mě to.“

„A jak to,“ zeptal se Mason, „že Jimmy Driscoll přišel do domu Rosalindy?“

Zahleděla se mu do očí a pak řekla: „Nejprve šel do mého bytu. Vrátný považuje Jimmyho za fajn člověka, protože mu kdysi pomohl vydělat trochu peněz, a tak mu řekl, že volala moje sestra, že byla velice rozrušená a že jsem pospíchala za ní.“

„Odposlouchával vaši linku?“ zeptal se Mason.

„Ne, myslím, že ne. Zná Rossyin hlas, takže věděl, že volala ona, a pak když jsem odcházela, řekla jsem mu, kam jdu.“

„Jimmy šel tedy do Rosalindina domu?“

„Ano. Jak už víte, je to jen pár bloků.“

„A našel vás tam?“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

Její oči se opět vyhnuly advokátovu pohledu.

„No,“ řekla, „chvíli jsme si povídali a já jsem přitom držela v ruce kanárka a stříhala jsem mu drápky, a pak mě najednou Jimmy objal a vyznal mi lásku. Pustila jsem kanárka a přitiskla jsem se k němu. A potom, když jsem se snažila kanárka chytit, se zničehonic ozvala před domem strašlivá rána. Samozřejmě jsme utíkali do obývacího pokoje k oknu — předtím jsme byli v zimní zahradě — a zjistili jsme, že se velký stěhovací vůz srazil se sportovním autem, a pochopitelně to odnesl mnohem hůř ten sporťák. Řidič byl zraněný a Jimmy vyběhl ven, aby jej pomohl dostat z vozu. Řidič stěhovacího vozu prohlásil, že ho odveze do nemocnice rychleji, než kdyby se čekalo na sanitku, a tak ho spolu s Jimmym naložili do vozu.“

„Jimmy se pak vrátil do domu?“ zeptal se Mason.

Přikývla.

„A co se stalo pak?“

„No, všechno jsme prodebatovali a já jsem usoudila, že by měl raději odejít, protože Walter bude dělat potíže, a domnívala jsem se, že by lidé nemuseli vědět, že Jimmy byl v domě. Napadlo mě, že ho možná předvolají jako svědka té autonehody. Jeho auto totiž parkovalo v boční ulici, a tak jsem si myslela, že se řidič stěhovacího vozu možná vrátí a bude se snažit nějak do toho Jimmyho zatáhnout. A paní Všetečná nás předtím pozorovala, když mě Jimmy objal, a…“

„Takže Jimmy odešel?“

„Ano. Ale paní Všetečná musela telefonovat po té nehodě na policii, poněvadž jakmile Jimmy vyšel z domu, ocitl se přímo v náručí policistů, kteří přijeli hlídkovým vozem. Vyptávali se ho na nehodu a zapsali si jeho jméno i adresu. Musel jim ukázat řidičský průkaz, takže byl nucen říct své pravé jméno.“

„Kolik bylo hodin?“ zeptal se Mason.

„Muselo to být tak před dvěma třemi hodinami. Myslím, že k té nehodě došlo kolem poledne.“

„Kdy vám volala Rosalinda?“

„Asi v deset nebo v jedenáct, neřeknu vám to přesně.“

„Jestli tedy chcete, abych zastupoval vaši sestru v rozvodovém řízení, pak ji raději přesvědčte, aby sem přišla a promluvila si se mnou.“

Rita Swainová přikývla, opřela se o opěradlo křesla a rychle spustila: „Ano, to jistě, pane Masone, pošlu ji sem, ale nemyslíte, že by bylo dobré nastražit všechno tak, aby se Walter nedozvěděl, že Jimmy byl v domě? Pochopte, Rosalinda odešla dnes ráno a Walter by to mohl navlíknout tak, aby to vypadalo, že Jimmy měl s jejím odchodem něco společného.“

„Ale Jimmy přece miluje vás,“ řekl Mason.

Přikývla.

„Proč to tedy jednoduše neřeknete? Proč neoznámíte své zasnoubení?“ zeptal se Mason.

„Poněvadž by si lidé mysleli,“ odpověděla, „že Jimmy, Rosalinda a já jsme něco upekli a pokusili se tak zabránit Walterovi, aby se jeho případ pohnul.“

Mason přimhouřil oči. „Pomýšleli jste tedy i na to, že?“

„Ovšem,“ řekla, „zdá se mi logické, že by to Walterův advokát tvrdil. A tak mě napadlo, že byste třeba mohl vyšetřit tu nehodu, a pokud ji zavinil ten muž ve sportovním autě, pak byste to zařídil tak, aby nebyl žalován, a pokud je zodpovědný řidič stěhovacího vozu, pak byste se postaral o to, aby se rychle dohodli, takže by nedošlo k soudnímu projednávání. A pak by také nevyšlo najevo, že v domě byl právě Jimmy.“

„Byl ten muž vážně zraněn?“ zeptal se Mason.

„To nevím. Když jej Jimmy pomáhal nakládat do vozu, byl v bezvědomí.“

„Víte, komu ten stěhovací vůz patří?“

„Ano, byl na něm nápis Traderova přepravní společnost.“

„A co to sportovní auto?“

„Stojí ještě před domem,“ odpověděla, „a je pěkně pocuchané. Má poznávací značku 6T2993 a technické osvědčení omotané kolem volantu je vystaveno na jméno Carl Packard, Robinsonova třída 1836, Altaville, Kalifornie.“

Mason pokývl hlavou, otočil se k Delle Streetové a řekl: „Zavolejte Drakeovu detektivní kancelář, Dello, a požádejte Paula Drakea, aby sem zašel.“ Pak se obrátil k Řitě Swainové: „Hned se do toho pustím a zjistím, co se dá dělat s tou autonehodou, zatímco vy řekněte své sestře, aby mě navštívila.“

„Momentálně nevím, kde Rossy je, ale jakmile se ozve, vyřídím jí, aby za vámi zašla.“

„Kde vás zastihnu?“ zeptal se Mason.

„Budu ve svém bytě.“

Advokát pohlédl na svou sekretářku. „Máte adresu, Dello?“

„Ano,“ řekla Della Streetová. „Jaké máte číslo telefonu, slečno Swainová?“

„ORDWAY 60922.“

Mason povstal, přešel kancelář a otevřel dveře na chodbu.

„Nemám vám zaplatit nějakou zálohu?“ zeptala se Rita Swainová, otevřela kabelku a vytáhla z ní svazek bankovek.

„Ale, ne,“ řekl jí Mason. „Koneckonců jsem o to požádal já sám… A ty peníze radši uložte do banky, slečno. Panebože! To nosíváte v kabelce tolik peněz?“

„Ovšemže ne! Napadlo mě, že budete chtít nějaké peníze, než se do toho případu pustíte, a tak jsem se zastavila v bance a vybrala dva tisíce dolarů.“

Mason chtěl něco říct, pak se usmál, podržel jí dveře a prohlásil: „No, raději je uložte znovu do banky, slečno Swainová. Honorář si stanovím později, až budu velkodušnější. V tuto chvíli jste pro mne jenom mladá žena, která rozlouskla jednu záhadu. Na shledanou!“

„Na shledanou, pane Masone,“ řekla. Vložila peníze zpět do kabelky, zvedla klec s kanárkem a rychle vyšla z kanceláře. Na chodbě se zastavila a zeptala se: „Víte něco o obchodu se zvířaty, který je v tomhle bloku?“

„Muž, kterému ten obchod patří,“ řekl Mason, „byl kdysi mým klientem. Je to starý Němec, zajímavá figura. Jmenuje se Karl Helmold. Proč se ptáte?“

„Napadlo mě, že bych tam na nějaký čas nechala Dickeyho.“

„To je ten kanárek?“

„Ano. Až se Rossy usadí, může si pro něj poslat. Chtěla bych však mít jistotu, že se Walter nedoví, kde jsem ho nechala.“

„Mohu vás ujistit,“ prohlásil Mason, „že mlčenlivosti Karla Helmolda můžete důvěřovat. Povězte mu, že vás posílám.“

Přikývla. Klapot podpatků doprovázel její rychlé kroky směřující k výtahu.

Mason zavřel dveře a obrátil se k Delle Streetové. „Tak tohle,“ řekl s úšklebkem, „to mám z toho vyšetřování vražd: Neustále si převádím všední události na bizarní. Ta dívka sem přišla a nesla klec s kanárkem. Byla rozrušená a nervózní, a já jsem ji jako hlupák začal halit do všemožných záhad.“

„Proč jste neodmítl převzít její případ, šéfe?“ zeptala se Della Streetová.

„To už nešlo potom, co jsem se namočil do jejích soukromých záležitostí, Dello. Pamatujte si — pro nás je to pouhý případ. Pro klienta něco jiného. Rozvod její sestry je pro mne rutinní prací, ale v životě té mladé ženy je to právě teď ta nejdůležitější věc — kromě jejího milostného vztahu k Jimmymu Driscollovi.“

Della Streetová zamyšleně pozorovala advokáta. „Šéfe,“ řekla, „mluvím s vámi jako žena, nedělám si iluze o pohlaví, k němuž náležím, jsem tedy imunní vůči ženským lstím a slzavým prosbám — ale nezdálo se vám, že na ten milostný vztah reagovala nějak podivně? Když o tom hovořila, nepodívala se vám do očí — a chovala se, jako by to bylo něco nedovoleného, něco, co je třeba skrývat, za co se stydí. Nenapadá vás, že možná podvedla svou sestru víc, než přiznala, aby tak dostala Jimmyho?“

Mason se spokojeně uchechtl a prohlásil: „Teď v tom lítáte vy, Dello. Jak říkám — to je ta přesycenost vraždami. Nejprve kanárek v kleci vyvedl z míry mne a pak milostný románek sebral vás. Potřebujeme oba dovolenou. Co byste řekla tomu, kdybychom zavřeli krám a udělali si cestu kolem světa? Já budu studovat právo každé země, kterou navštívíme, a vy můžete sepisovat moje poznatky.“

Otevřela dokořán oči: „To myslíte vážně, šéfe?“

„Ano.“

„A co vaše praxe?“

„Počká. Zatímco budu pryč, Jackson může vyřizovat běžné záležitosti, a až se vrátíme, bude tady spousta velkých případů.“

„A co s tímhle případem?“

„Rossy z toho dostaneme,“ řekl ležérně Mason, „a nebude to ani tak dlouho trvat.“

Della Streetová zvedla telefon a řekla telefonistce v ústředně: „Dejte mi Dollarovu paroplavební společnost, ale prosím vás rychle, než si to šéf zase rozmyslí.“

/ KAPITOLA DRUHÁ /

Šéf Drakeovy detektivní kanceláře, vysoký a hubený Paul Drake, se líně opřel o rám dveří. Mírně vystouplé oči měl zakalené, jako by mezi jeho myšlenkami a vnějším světem byla stažena záclona. Při odpočinku nechával rybí ústa pootevřená a jeho obličej tak nabýval zvláštního komického výrazu. Dokonce i bystrý pozorovatel by musel uznat, že vypadá spíše jako podnapilý pohřební zřízenec než jako detektiv.

„Proboha, Perry," protestoval ospale, „neříkej mi, že se pouštíš do dalšího případu."

Mason přikývl.

„Přál bych si," pokračoval stejně dobromyslným a ospalým hlasem Drake, „aby sis vzal dovolenou už kvůli mému zdraví."

„Co se děje, Paule? Už toho je na tebe moc?"

Drake se došoural k velkému koženému křeslu a posadil se do něj zboku tak, že jedno opěradlo mu podpíralo záda a přes druhé si přehodil kolena. „Už tě znám pět let," řekl vyčítavě, „a nikdy jsem tě neviděl jinak než v poklusu."

„Ani tentokrát neporuším tradici, Paule," řekl mu s důrazem Mason. „Zhruba kolem poledne narazil poblíž rohu Čtrnácté ulice a Alsaské třídy nákladní vůz Traderovy přepravní společnosti do sportovního vozu, který řídil Carl Packard z Altaville v Kalifornii. Jeho vypátrání by mělo být hračkou. Packard byl zraněn a řidič stěhovacího vozu ho naložil do svého auta a uháněl s ním do nemocnice. Zjisti mi, do které nemocnice, jak vážně byl Packard zraněn, byl-li pojištěn, zdali je pojištěn ten stěhovací vůz, jak ohlásil jeho řidič tu nehodu, zdali přepravní společnost vezme na sebe zodpovědnost a za jakou částku lze celý případ vyřešit dohodou, ať už byla vina na kterékoliv straně."

Drake řekl: „A to všechno chceš narychlo?"

„Ano. Chtěl bych mít tu informaci během hodiny."

„A to je všechno, co chceš?"

„Ne. Ještě něco. Walter Prescott, bytem Alsaská třída 1396, požádal o rozvod. Zjisti, jak se jmenuje jeho milenka."

„Proč si myslíš, že nějakou má?"

„Obral svoji ženu o dvanáct tisíc dolarů, které neinvestoval do svého podniku."

„Nějaké tipy?" zeptal se Drake.

„Nic zvláštního. Je to pojišťovací úředník, firma se jmenuje Prescott & Wray a kanceláře má v Doranově budově. Zjisti mi, kde nakupuje květiny. Projdi adresy zákazníků v květinářství. Pošli nějakého agenta do Prescottovy kanceláře, ať tam vrazí a tvrdí, že jakási mladá žena, která jela v Prescottově autě, do něj narazila, promáčkla mu blatník a nedohodla se s ním o náhradě škody. Sleduj, jaké číslo bude volat, až bude tuhle historku vyvracet. Pověs mu na paty pár nohsledů a zjisti, kam chodívá, když není ve své kanceláři."

„A co když je mazaný a nikam nepůjde?"

„Napiš mu anonymní dopis, že jeho milenka má jiného přítele, který ji každé odpoledne navštěvuje, prostě ho přiměj k pohybu a pak ho sleduj."

Drake vytáhl zápisník v kožených deskách a zapsal si do něj jména a adresy.

„Ještě něco," dodal Mason. „V domě vedle Prescottových bydlí jakási Stella Andersonová. Je to zřejmě místní drbna. Zastav se u ní a nějak to na ni zahrej. Zkus, jestli ti nedá nějaké informace o Prescottovi. Zjisti, zdali Prescott tráví večery doma nebo je většinu času pryč, a taky zkus, jestli ti nenaservíruje nějakou špínu o Prescottově ženě."

„Jinými slovy," řekl pochmurně Drake, „chceš vědět všechno."

„To je ono," přiznal Mason. „Vyšli do terénu pár agentů, ať oběhnou, co je třeba. Ty si raději nejprve promluv s paní Všetečnou, a pak udělej ten výstup, abys donutil Prescotta zavolat své přítelkyni. Můžeš mu napsat anonymní dopis a poslat ho expres. Pověs mu na paty pár nohsledů a…"

„Kdo je ta madam Všetečná?"

Mason se ušklíbl: „Zapomněl jsem — to je přezdívka té Andersonové."

„Ještě něco?“

„Ano. Až budeš získávat od paní Andersonové drby o sousedech, zjisti mi něco o milostné scéně, kterou sledovala u sousedů dnes ráno.“

„Co ti o tom mám zjistit?“

„Jenom, jak ji popisuje,“ řekl Mason. „Zdá se mi to trochu podezřelé.“

„Copak se lidé v té čtvrti po ránu neobjímají?“ zeptal se Drake.

„V tom to není. Jde o způsob, jakým mi to bylo prezentováno. Takže, Paule, dej se do toho.“

„Kolik mužů na to mám poslat?“

„Tolik, kolik potřebuješ, abys měl výsledky co nejdřív.“

„Náklady jsou nějak omezené?“

„Bez omezení,“ řekl Mason. „Tohle táhnu já.“

„Co se děje? Stáváš se velkodušným?“

„To ne. Nachytal jsem se na kulhavého kanárka a na něco, co jsem považoval za záhadu. A tohle z toho vzešlo.“

„Vypadá to na bláznivý případ,“ řekl Drake, otočil se v křesle a vstal.

„To taky je.“

„Dobrá. Mám se ti hlásit telefonicky?“

„Zásobuj mě informacemi hned, jakmile je dostaneš. Kdybych tady nebyl, můžeš to říct Delle. Já si teď půjdu popovídat s jedním člověkem.“

„O psu?“ zeptal se s úšklebkem Drake.

„O kanárkovi.“

Detektiv se zamračil: „Co to je za fór s tím kanárkem, Perry?“

„Nevím. Řekni mi, Paule, proč může mít kanárek bolavou nohu?“

„Abych ti na něco nenaletěl,“ bránil se Drake. „Co já vím?“

Mason ukázal na dveře. „Tak už běž,“ řekl. „Nejsi vůbec k ničemu.“

Detektiv si přehnaně povzdechl. „To je teda klika,“ oznámil.

„Co je klika?“ zeptal se advokát.

„Že nechceš, abych špehoval toho kanárka,“ řekl Drake. „Už jsem se bál, že ho pustíš na svobodu, požádáš mě, abych si sehnal letadlo a dalekohled a připravil ti o něm kompletní životopis od vajíčka až po klec.“

Pootevřel dveře na pár centimetrů a takřka pokradmu se vyplížil na chodbu, a jak za sebou tiše zavíral, jeho úšklebek mizel v úzké škvíře.

Mason sáhl po klobouku a řekl: „Jdu dolů do obchodu se zvířaty Dello.“

„Pořád se ještě trápíte kvůli tomu kanárkovi, šéfe?“

Přikývl. „Proč by měl mít kanárek bolavou nohu? Proč by měla nějaká dívka nosit kanárka po ulicích až do advokátní kanceláře?“

„Protože její sestra chce mít kanárka na bezpečném místě.“

Mason zvolna prohlásil: „Vypadá to spíš, jako by její sestra chtěla na nějakou chvíli zmizet. A když už jsme u toho, Dello, nikdo nám zatím neřekl, kde je její sestra právě teď.“

„Říkala, že to sama neví,“ připomínala Della Streetová.

„O to mi právě jde,“ řekl Mason. „Zatraceně, neberte životu veškerou romantiku. Pokud lze z toho kanárka vyždímat nějaké tajemství, pak se mi to podaří — i kdybych ho měl nacpat do ždímačky.“

/ KAPITOLA TŘETÍ /

V obchodě se zvířaty na rohu ulice byl rámus jako na pouti. Mason otevřel dveře, pokývl prodavači a šel dozadu do kanceláře. Papoušek mu zavřískal na pozdrav, opice na řetězu natáhla zvědavě pracku a sápala se mu po kabátu. Od účetní knihy vzhlédla hlava kulatá jak cibule, s bledýma trpělivýma očima a s černým čepečkem chránícím lesklou lysinu, a pak se ze zasklené kanceláře vykolébala tlustá postavička.

„*Ja, ja*, to je *Herr* advokát osobně! Jaká čest, že přicházíte do mého obchodu."

Mason mu potřásl rukou, posadil se na okraj pultu a spustil: „Nemám moc času, Karle. Chci si něco zjistit."

„*Ja, ja!* O té *Fräulein*, která přišla s kanárkem? Říkala, že jste ji poslal. Možná chcete vědět něco o tom kanárkovi?"

Mason přikývl.

„To je pěkný kanárek," řekl Helmold. „Má dost velkou cenu. Má hezký hlas."

„Vypadá to, že má bolavou nohu," podotkl advokát.

„*Ja*. Ale to nic není. Drápky na pravé noze mu někdo ostříhal moc nakrátko. Dnes kulhá. Zítra bude kulhat. Další den nic. A ještě další den — člověk už nic nepozná."

„A co levá noha?" zeptal se Mason.

„Na levé noze jsou drápky ostříhány pěkně, všechny kromě jednoho, a ten není ostříhaný vůbec. To nechápu."

„Drápky byly ostříhány dneska?" zeptal se Mason.

„*Ja, ja*. Na bidýlku jsou nepatrné čárky od krve z bolavých prstů pravé nohy. To stříhání bylo dnes, jo."

„A ta mladá žena ho tady chce uschovat?"

„*Ja*."

„Na jak dlouho?"

Tlustý majitel obchodu se zvířaty pokrčil rameny a řekl: „Já nevím. To mi neřekla."

„Na jeden den?" zeptal se Mason.

Obchodník údivem vytřeštil oči. „Vy žertujete, *nicht wahr?* Na den! Co je tohle za úschovu?"

„Ne," řekl Mason, „to se jen tak ptám. Neříkala něco o tom, že by ho zde nechala na jediný den?"

„Ach, ne. Já jsem jí uvedl ceny za měsíc, a ona také za měsíc platila. Rozumějte, pane advokáte, dokonce ne za týden — za měsíc."

Mason se svezl z pultu. „V pořádku, Karle. Jenom jsem si to chtěl ověřit."

„Děkuji vám, že jste ji ke mně poslal," řekl Helmold. „Jednou vám to možná budu moci oplatit, *nich wahr?*"

„Možná," připustil Mason. „Jaké uvedla jméno?"

„Její jméno?"

„Ano."

Helmold vešel do kanceláře, prolistoval záznamy, vrátil se s kartou v ruce a četl: „Jmenuje se Mildred Owensová, adresa je poste restante Reno. Stěhuje se do Rena a za nějaký čas si pro toho ptáka pošle. V žádném případě to nebude trvat déle než měsíc."

Po advokátově tváři se pomalu rozléval úsměv.

„To je dobrá zpráva?" zeptal se zvědavě Helmold a hleděl na něj přes obroučky brýlí.

„Velice dobrá zpráva," řekl Mason. „Víte, Karle, už jsem si začínal myslet, že moje předtuchy jsou mylné. Teď se mi ulevilo. Opatrujte toho kanárka, Karle."

„*Ja, ja*. Já ho opatruju. Chtěl byste se trochu porozhlédnout a…"

„Dnes ne, Karle. Zastavím se někdy jindy. Teď mám moc práce."

Helmold bodře přikývl a doprovodil Perryho Masona ke dveřím obchodu. „Kdykoliv budu moct něco pro vás udělat, řekněte mi. Bude mi to potěšením. Tohle…" a mávl přitom rukou, „tohle povídání o kulhavém kanárkovi, to nestojí za řeč. Chci pro vás něco udělat."

Mason se zašklebil a vyšel z obchodu, zatímco jeho majitel stál ve dveřích a s úsměvem se ukláněl. Mason pak vyhledal holičství, dal se oholit, namasírovat a provést manikúru.

S horkými ručníky na tváři se obvykle dostavil stav uvolnění, kdy napůl bděl, napůl spal, zvláštní ospalý svět polosnů, ve kterém mu jeho zjitřená obrazotvornost umožňovala dívat se na vše s průzračnou jasnozřivostí. Tentokrát však pára z horkých ručníků nevzbudila v jeho mysli žádné myšlenky. Kanárek kulhal. Jeden drápek na levé noze nebyl vůbec zastřižen. Zbývající drápky na téže noze byly zastřiženy správně. Ale drápky na pravé noze byly zastřiženy příliš nakrátko. A právě proto kanárek kulhal. A navíc, když Rita Swainová přinesla ptáka do obchodu se zvířaty, byla natolik upřímná, aby uvedla, že ji tam poslal Mason, ale pak udala vymyšlené jméno a adresu.

Proč?

Když se Mason zvedl z holičského křesla, narovnal si kravatu, pohlédl na hodinky a zvolna kráčel zpět do kanceláře, ulice už byly plné odpoledních stínů a prvních signálů podvečerní dopravní zácpy.

Jakmile zahnul za roh chodby vedoucí od výtahu, spatřil Dellu Streetovou, která stála ve dveřích jeho kanceláře a zuřivě na něj mávala. Když přidal do kroku, rozběhla se rychle po dlážděné podlaze budovy.

„Poslyšte," řekla, „Paul Drake je na vaší soukromé lince a říká, že s vámi musí *okamžitě* mluvit."

Masonovy dlouhé nohy prodloužily rychlý krok o další centimetry. „Jak je to dlouho, co volal?"

„Právě teď, ještě je na drátě. Poznala jsem vás podle zvuku kroků na chodbě."

„To volá poprvé?"

„Ano."

„To by mohlo být důležité, Dello. Nechoďte domů, dokud to nezjistíme." Vrazil do kanceláře, zvedl sluchátko telefonu na psacím stole a tiše se zeptal: „Co se děje, Paule?"

Mírně zkreslený tón detektivova hlasu prozradil advokátovi, že Drake má rty přitisknuté přímo na mluvítku.

„Perry," řekl, „tohle byla jen záminka?"

„Co byla jen záminka?"

„Ten rozvod."

„Ne! O čem to mluvíš?"

„Myslím," řekl mu Drake, „že bys udělal nejlíp, kdybys sem ihned přijel."

„Kde je to ‚sem'?"

„Před dům paní Stelly Andersonové na Alsaské třídě. Volám z dragstóru o pár bloků dál, ale počkám na tebe na místě, kde mám zaparkované auto."

„Co se vlastně děje?"

Drake ztišil hlas a řekl: „Tak poslouchej. V hlídkovém voze přijelo pár chlapů, zastavili před Prescottovým domem, univerzálním klíčem si otevřeli zadní vchod a vešli dovnitř. Asi za patnáct minut přijel s mohutným houkáním sirén a s několika muži seržant Holcomb z oddělení vražd a pár minut nato se objevil také koroner."

Mason si tiše hvízdl. „Vyčmuchal jsi něco, Paule?"

„Moc ne, ale vyrozuměl jsem, že hláška přišla od jakési paní Weymanové, která bydlí na západ od Prescottova domu na Čtrnácté ulici."

„Jak se to dozvěděla?" zeptal se Mason.

„To nikdo neví."

„A nevíš ani, kdo je ten mrtvý?"

„Ne."

„Počkej na mě před domem Stelly Andersonové," řekl mu Mason. „Hned tam jedu. A dám ti jednu dobrou radu, Paule — nikdy nepodceňuj předtuchu o kulhavém kanárkovi."

/ KAPITOLA ČTVRTÁ /

Drakeův automobil parkoval poblíž vkusného, ale poněkud sešlého domu severně od velké patrové rezidence, před níž se nakupilo asi tucet aut.

Mason vklouzl se svým vozem za Drakeův a zastavil. Detektiv se k němu připojil na chodníku.

„Vědí, že jsi tady, Paule?“

„Ne, ještě si mě nevšimli.“

„Začali se už vyptávat sousedů?“

„Zatím ne. Teď právě pobíhají po domě.“

„Novináři?“

„Ano, pár aut patří tisku. Od jednoho z nich jsem dostal informaci o hlášení té Weymanové.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „nemáme moc času. Dáme se do toho. Ty to zkus u paní Weymanové — představ si, že prodáváš pračky, životní pojistku nebo že vyšetřuješ tu autonehodu. Já si vezmu na starost paní Všetečnou. Sejdeme se tady. Hoď sebou.“

Drake přikývl a zmizel za rohem. Mason se vydal po úzké cementové cestičce, vystoupil po schodech na dřevěné zápraží a palcem stiskl tlačítko zvonku. Když zazvonil potřetí, dveře se rozlétly a jakási hranatá ženská s dlouhým kostnatým nosem mezi neklidnýma jiskrnýma očima se ho netrpělivě zeptala: „Co chcete?“

„Vyšetřuji autonehodu, k níž došlo tady…“

„Pojďte dál,“ řekla. „Jen pojďte dál. Vy jste detektiv?“

Mason zavrtěl hlavou.

Na okamžik se jí ve tváři objevil záblesk zklamání, ale přesto jej zavedla do staromódního obývacího pokoje. Křesla s háčkovanými dečkami na zadních i bočních opěradlech byla uspořádána do přísně konvenční sestavy.

„Posaďte se,“ vyzvala ho. „Propánakrále, ještě se celá třesu rozrušením z té ranní bouračky, a pak z toho, co našli tamhle u Prescottů. Vůbec se z toho nemůžu vzpamatovat.“

Mason se posadil a natáhl krk, aby viděl z okna ven. „A co našli u Prescottů?“ zeptal se.

„To nevím,“ řekla, „ale já si *myslím*, že jde o vraždu. A nevím, jestli jsem raději neměla policistům vyprávět, co jsem viděla. Možná že sem zajdou a budou se mě vyptávat, ne?“

Mason se usmál a řekl: „A co jste vlastně *viděla*, paní Andersonová?“

„No,“ řekla a seděla přitom velice upjatě a zpříma, „viděla jsem toho až moc. Jen jsem si pro sebe povídala — zrovna takhle jsem si to povídala: V tom domě se něco děje, a ty, Stello Andersonová, bys měla raději zavolat policii.“

„Ale neudělala jste to?“

„Kvůli tomuhle jsem je nevolala, volala jsem kvůli té autonehodě.“

„A o tom, co jste viděla v domě, jste jim neřekla?“

Zavrtěla hlavou, sevřela úzké rty a spravedlivě rozhořčeným hlasem pronesla: „Neptali se mě na to. Dokonce se k mému domu ani nepřiblížili. Neměla jsem vůbec možnost jim to říct, a dobře jim tak!“

„Cože!“ vykřikl Mason. „Oni si s vámi nepřišli popovídat, přestože jste je sem zavolala?“

„Přesně tak. Přijeli, prohlédli si to sportovní auto, poznamenali si jeho poznávací značku a opsali si technické osvědčení, potom hovořili s mladíkem, který vyšel z domu Waltera Prescotta, a pak nasedli do auta a odjeli. Ani jedinkrát se nepřiblížili k mému domu, ani jedinkrát!“

„A vy jste viděla něco, o čem byste jim mohla vyprávět?“

„To si pište, že ano.“

Mason, který si ji upřeně měřil trpělivým pohledem, si přehodil nohu přes nohu, pohodlně se opřel v křesle a nedbale prohlásil: „Hm, kdyby to bylo něco důležitého, určitě by se vás na to zeptali.“

Zhoupla se na okraji křesla a rozčilením napřímila kostnatá záda.

„Cože?“ vyjekla.

Mason řekl: „Možná že už měli o té autonehodě veškeré informace, co potřebovali.“

„Čirou náhodou se tohle totiž vůbec netýká té bouračky,“ ozvala se naježeně. „Nedělejte příliš ukvapené závěry, mladý muži.“

Mason pozvedl obočí: „Co to tedy bylo?“

„Ne,“ řekla, „to se vás netýká. Vy přece vyšetřujete tu autonehodu. Co o ní chcete vědět?“

„Všechno, co o ní víte vy,“ odpověděl Mason.

„Tak tedy,“ řekla, „tou dobou jsem byla doma.“

„Viděla jste tu bouračku na vlastní oči?“

Ve tváři sejí objevilo zklamání. „Slyšela jsem skřípění pneumatik a přiběhla jsem k oknu právě v okamžiku, kdy se auta srazila. Byla v sobě a smýkala se, až s hrozným rachotem narazila do obrubníku. Řidič stěhovacího vozu vyskočil a pokoušel se otevřít dveře sportovního auta, ale nešlo to. Pak oběhl auto z druhé strany a v tu chvíli vyběhl z Prescottova domu ten muž. Pomohl…“

„Jaký muž?“ přerušil ji Mason.

„Ten, co jsem ho tam viděla už předtím.“

Mason pozvedl zrak a řekl: „Aha, tak vy jste ho už viděla.“

„Samozřejmě, že jsem ho viděla.“

„Ale nezmínila jste se o tom.“

„Taky jste mi k tomu nedal příležitost.“

„Mám dojem,“ poznamenal Mason, „že jsem se vás už ptal, co jste viděla v tom domě, a vy jste mi řekla, že mi po tom nic není — nebude vám vadit, když si zapálím?“

„Neřekla jsem, že vám po tom nic není,“ odvětila paní Andersonová, „a byla bych mnohem raději, kdybyste zde nekouřil. Zápach tabáku se vstřebává do záclon a drží se v nich.“

Mason chápavě přikývl. „Kde jste byla, když jste poprvé slyšela kvílení pneumatik?“

„Byla jsem v jídelně,“ odpověděla.

Mason kývl směrem k otevřenému klenutému vstupu a zeptal se: „To je ta místnost?“

„Ano.“

„Byla byste tak hodná,“ požádal ji Mason, „a ukázala mi, kde jste přesně stála?“

Lehce a svižně se zvedla z křesla, aniž přitom ohnula záda. Bez jediného slova odkráčela do jídelny.

„Postavte se zrovna tak, jak jste stála tehdy, když jste slyšela zvuk pneumatik,“ nařídil Mason.

Otočila se a hleděla ven oknem obráceným na jih. Mason došel až k ní a postavil se vedle. „Tamhleto je Prescottův dům?“ zeptal se.

„Ano.“

„Je to od vás docela blízko, že?“

„Ano.“

„Co je to za místnost přímo proti nám?“

„To je zimní zahrada.“

„A vy jste stála tady, když jste uslyšela zvuk těch pneumatik?“

„Ano.“

„Asi v téhle pozici?“

„Ano.“

„A co jste udělala?“

„Proběhla jsem dveřmi přes salónek a podívala se ven.“

„Právě včas, abyste viděla, jak stěhovací vůz narazil to sportovní auto na obrubník?“

„Ano.“

„Víte,“ zeptal se Mason, „čí to byla vina?“

„Ne. Neviděla jsem to pořádně. A kdybych to i viděla, stejně bych vám toho moc asi neřekla. Nikdy jsem se neučila řídit auto. Vraťme se do té druhé místnosti. Tam je něco, co mě zajímá, a…“

„Co jste dělala po té nehodě?“

„No, šla jsem k telefonu a oznámila jsem policii, že došlo k nehodě a že byl jeden člověk zraněn. Za několik minut přijel z tamtoho rohu policejní vůz. Mladík, který pomáhal naložit řidiče sportovního auta do stěhovacího vozu, právě vycházel z Prescottova domu. Muži z policejního vozu se ho dlouho vyptávali a musel jim ukázat svůj řidičský průkaz —“

Odmlčela se, neboť Alsaskou třídou přijíždělo auto. Sledovala je očima, dokud nezpomalilo a nezahnulo za roh do Čtrnácté ulice.

„Během poslední půlhodiny sem přijelo už sedm aut. Kdo si myslíte, že to mohl tentokrát být?“

„Tak to opravdu nevím,“ odpověděl Mason.

„Jedno z těch aut mělo na boku nápis Oddělení vražd. Siréna byla slyšet nejmíň na kilometr.“

Mason řekl: „Možná že zemřel ten muž, co byl zraněn při autonehodě.“

„Nebuďte hloupý,“ vybafla, „toho zraněného odvezli do nemocnice. Dopravní nehoda není vražda. Tohle bylo oddělení vražd.“

„A jste si absolutně jistá,“ zeptal se Mason, „že ten mladík vyběhl od Prescottů?“

„Ovšemže jsem si jistá.“

„Nemohl třeba sedět v autě, zaparkovaném za rohem? Jak vidím, tak Prescottův dům je právě na rohu Čtrnácté ulice a…“

„Kdepak,“ přerušila jej. „To je nesmysl, přece poznám, když někdo vychází z domu. A navíc jsem ho viděla v tom domě ještě před bouračkou.“

Mason pozvedl tázavě obočí: „Ať už se odehrálo v Prescottově domě cokoliv, nemohlo to mít žádný vztah k té autonehodě. Obávám se, že jste zveličila nějakou triviální sousedskou historku…“

„Hloupost!“ zarazila ho. „Podívejte se, mladý muži — Jak se jmenujete?“

„Mason.“

„Dobrá, pane Masone, tak se podívejte. Já poznám, co je důležité a co není. Dovolte tedy, abych vám jen řekla, co jsem tamhle viděla, a pak pochopíte, že to důležité je, a jakou chybu udělali policisté z hlídkového vozu, když si nepřišli nejprve popovídat se mnou.

Stála jsem tedy u toho okna v jídelně a vyhlížela ven. Nekoukala jsem na nic konkrétního, ale víte, jak to chodí. Člověk se neubrání, aby viděl, co se odehrává naproti v zimní zahradě Prescottova domu, pokud nejsou stažené rolety. A paní Prescottova rolety nikdy nestahuje. Propánakrále, co já už jsem tam viděla! No, tak ten mladík tam byl se sestrou paní Prescottové. Byla s tím mladíkem v celém domě sama.“

„Třeba se jen zastavil, aby si nějak ukrátil čas,“ namítl Mason.

Výmluvně si odfrkla. „Ukrátil čas,“ zvolala opovržlivě. „Byl tam přesně dvaačtyřicet minut před nehodou, a kdybyste viděl, co jsem viděla já, když Rita Swainová pustila toho kanárka, taky byste zpíval jinak.“

„Co ji tedy přimělo k tomu,“ zeptal se Mason a snažil se, aby hlasem neprozradil svůj zájem, „aby toho kanárka pustila?“

„Stála tam,“ řekla paní Andersonová, „přímo u toho okna. Rolety byly vytažené a tak musela vědět, že bych ji mohla ze své jídelny vidět, pokud bych náhodou koukala z okna — ne že bych měla ve zvyku nakukovat do cizích domů, to tedy nedělám. Netoužím strkat nos do cizích záležitostí. Jestliže však mladá žena nestáhne rolety a přímo před mýma očima se s někým vášnivě miliskuje, pak si nemůže stěžovat na to, když se dívám. Propánakrále! Přece nebudu mít sama stažené rolety jen proto, že sousedi nemají ani trochu studu. Tyhle moderní ženské už ani nevědí, co to slovo znamená. Když já jsem byla mladá —“

„Takže ten mladík jí vyznával lásku, je to tak?“ pobídl ji Mason.

„No,“ řekla a upjatě se napřímila. „Za mých mladých let bychom tomu říkali trochu jinak. *Láska*! Za celý svůj život jsem neviděla, aby se dva lidé takhle chovali.“

„Ale nespletla jste se s tím kanárkem?“ zeptal se Mason.

„Ovšemže jsem se nespletla. Rita Swainová držela kanárka v ruce. Právě mu začala zastřihovat drápky, když ji ten mladík popadl do náručí. A za to, jak nestoudně se kolem něj ovinula, jsem se musela červenat místo ní. Takovéhle scény jsem ještě neviděla. V žádné dívčí škole ji určitě neučili takhle se objímat. Prostě…“

„A co se stalo s tím kanárkem?“

„Kanárek poletoval vyplašeně po místnosti a narážel do oken.“

„A ten muž tam byl už předtím?“

„Ano. Pak ji pustil, a ona byla celá rozrušená a nervózní. Pokoušela se kanárka chytit, ale nedařilo se jí to. Mladík zmizel do vedlejší místnosti. A pak jsem uslyšela tu srážku.“

„Takže pak jste odešla od okna v jídelně a běžela jste k oknu do ulice, je to tak?“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

Ztišila hlas a řekla: „Když se ten mladík vrátil do Prescottova domu, šla jsem nazpět k oknu v jídelně. Moc mě zajímalo, co ten mladík a paní Prescottova…“

„Cože, paní Prescottova byla v domě?“

„Ne, nebyla,“ řekla Stella Andersonová. „Zmýlila jsem se. Chvíli jsem si však myslela, že to je paní Prescottova. Víte, Rita Swainová měla na sobě šaty Rosalindy Prescottové. Byly to kartounové domácí šaty, které znám tak dobře jako své vlastní, protože už jsem je mockrát viděla. Paní Prescottova a její sestra nejsou dvojčata, ale jsou si podobné jako vejce vejci. A v tu chvíli, když jsem viděla šaty a neviděla jsem jí pořádně do obličeje, jsem si myslela, že to je paní Prescottova. A napadlo mě, jaká by z toho byla polízanice, kdyby se ten mladík takhle choval k vdané ženě — No, jsem ráda, že tomu tak nebylo!“

„Třeba to byla paní Prescottova,“ řekl Mason.

„Ne, nebyla. Pak jsem si důkladně prohlédla její tvář.“

„A nebyla to paní Prescottova?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ řekla hlasem prozrazujícím zklamání, „nebyla.“

„Jste si jistá?“

„Samozřejmě. Jsem si tak jistá, jako že tu právě teď sedím.“

„To, co jste teď vyprávěla, se odehrálo až po nehodě?“

„Myslíte to, když jsem s určitostí zjistila, že to je neprovdaná sestra?“

„Ano.“

„No, mezitím se ten mladík vrátil do Prescottova domu. Zdálo se, že má z něčeho strach, a právě tehdy dal Ritě Swainové tu pistoli.“

„Pistoli?“

„Ano. O tom jsem vám vlastně nechtěla povídat. Asi bych ani neměla. Vy…“

„Jaká to byla pistole?“

„Byl to revolver z modravé oceli. Vyndal ho z kapsy kalhot a podal ho Ritě, která vytáhla zásuvku toho velkého psacího stolu v rohu zimní zahrady, zastrčila pistoli až dozadu a zásuvku zavřela.“

„A co se stalo pak?“ zeptal se Mason.

„No,“ řekla, „předtím jsem už telefonovala na policii, že tu došlo k nehodě a že jeden člověk byl zraněn. Myslela jsem si, že jim řeknu o té pistoli, až se mě přijdou vyptávat. A oni pak nepřišli.“

„Byl ten muž ještě stále ve sportovním autě, když jste telefonovala?“

„Ne, odvezli ho do nemocnice.“

„Za jak dlouho potom, co jste telefonovala, podle vás přijela policie?“

„Myslím, že neuplynulo víc než pět minut. Možná to bylo sedm nebo osm minut, ale myslím, že spíš tak pět minut.“

„A co udělali policisté?“

„Důkladně prohlédli sportovní auto a zapsali si číslo, a pak zrovna vycházel z domu ten mladík, a tak si zapsali jeho jméno a adresu a prohlíželi si jeho řidičský průkaz a pak ho propustili. Potom nastoupili do svého vozu a odjeli, aniž sem vůbec zašli. Nerozumím tomu. Byla jsem to přece já, kdo je zavolal. A mě se ani nezeptali, co o tom vím.“

„Ale vy jste přece tu nehodu neviděla,“ řekl Mason.

„Viděla jsem z ní dost. A koneckonců, jak to mohli vědět? Mohla jsem přece vidět celou tu nehodu, když na to přijde. Mohla jsem stát přímo tady u okna.“

„Ano,“ připustil zamyšleně Mason, „to je pravda. Komu jste o tom řekla?“

„Nikomu,“ odpověděla, „kromě paní Weymanové.“

„Paní Weymanové?“

Přikývla a řekla: „Ano, to je moje sousedka tamhle na Čtrnácté ulici. Nastěhovali se tam před šesti měsíci. Naše zadní vchody jsou od sebe pár kroků. Vyprávěla jsem jí o tom hned po té bouračce, ani ne za hodinu. Je to báječná žena. Jen ten její manžel — to je opravdu neštěstí.“

„Co je s jejím manželem?“ vyptával se advokát.

„Pije,“ utrousila. „Když je střízlivý, je všecko v pořádku, ale jak se opije, hned začne vyvádět. Pokaždé někoho zmlátí nebo dostane sám výprask. Propánakrále, právě přišel domů, když jsem to vypravovala. Táhla z něho whisky, motal se po domě a zřejmě se strašlivě porval. No, snad dostal lekci. Tentokrát to šeredně odskákal.“

„Přiznal to?“ zeptal se s úsměvem Mason.

„Nemusel to ani přiznávat. Nos měl celý od krve, tvář pořezanou a kolem očí monokly. Bylo to tak vážné, že musel jít k doktorovi a dát si ošetřit obličej. To je pěkný pořádek, když muž nechá hodnou a jemnou ženušku, jako je paní Weymanová, aby seděla doma a oči si vyplakala, zatímco on se zpije a pak trojčí.“

Mason soucitně přikývl.

„Vraťme se ještě k tomu, co se stalo v Prescottově domě.“ Náhodou vyhlédl z okna a všiml si ramenatého člověka s krátkým krkem, který kráčel těžkým krokem a zjevně mířil k domu Andersonových. „Tak vy říkáte, že jste si Ritu Swainovou dobře prohlédla — jinými slovy, viděla jste ji tak zřetelně, že jste se nemohla splést?“

„Samozřejmě. Za chvíli kanárka chytila a šla si stoupnout přímo k oknu. Vypadalo to, že chce pořádně vidět na to, co dělá. Můj bože, člověk by si myslel, že je chirurg, který provádí operaci mozku — tolik toho nadělala kolem drápků toho ptáka!“

„Rád bych věděl,“ řekl Mason, „zdali máte dobrou paměť na detaily.“

„Myslím, že mé pozorovací schopnosti jsou zcela normální, mladý muži.

„Mohla byste mi například říct, kterou nohu stříhala, když se tak starala, aby měla co nejvíc světla na svou práci?“ zeptal se Mason.

Paní Andersonová sevřela rty, svraštila čelo a pak řekla naprosto přesvědčeně: „Pravou.“

„Jste si jistá?“

„Ano, vidím ji v duchu, jak tam stojí u okna, kanárka drží v levé ruce nohama vzhůru — ano, stříhala mu pravou nohu.“

„To bylo až po odchodu toho mladíka?“

„Ano, bylo to potom, co jsem se vrátila od Weymanů. No tohle, zase sem někdo jde! To bych ráda věděla, co chce! Proboha, to zas je den!“

Mason se zvedl a postavil se vedle křesla, zatímco paní Andersonová rychlými nervózními kroky pospíchala ke dveřím. Seržant Holcomb se jen dotkl zvonku a už mu otvírala dveře a říkala: „Dobrý den! Co si přejete?“

„Vy jste Stella Andersonová?“

„Ano.“

„Jsem seržant Holcomb z oddělení vražd. To vy jste oznámila, že jste viděla v sousedním domě jakéhosi mladíka, který předával revolver jisté ženě, a ta jej uschovala?“

„To ano,“ řekla, „ale nechápu, jak jste na to přišli. Neřekla jsem o tom živé duši, kromě paní Weymanové a muže, který je teď u mě —“

„Kdo je to?“ zeptal se Holcomb.

„Jakýsi pan Mason.“

Mason uslyšel dusot seržanta Holcomba a za okamžik už policejní seržant stál na prahu a zlostně na něj hleděl. „Tak vy jste tady,“ řekl.

Mason přikývl a nenucené odpověděl: „Jak se máte, seržante? Raději ten doutník zahoďte. Paní Andersonová si nepřeje, aby její záclony načichly kouřem.“

Seržant Holcomb gestikuloval, jako by chtěl zamáčknout doutník, který držel mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky.

„O to se nestarejte,“ řekl. „Co ty máte společného s touhle vraždou?“

„Jakou vraždou?“ zeptal se Mason a povytáhl obočí.

Seržant Holcomb sarkasticky prohlásil: „No ovšem, vy přece o tom nic nevíte, že ano?“

„Ani ň,“ řekl Mason.

„A předpokládám,“ řekl Holcomb ironicky, „že jste se zastavil jen na kus řeči, abyste pozval paní Andersonovou do kina.“

Mason důstojně pravil: „Vlastně jsem přišel, seržante, abych vyšetřoval jistou dopravní nehodu.“

Holcomb se obrátil ke Stelle Andersonové a pozvedl tázavě zrak.

Jiskrnýma očima rozhořčeně bleskla po doutníku, který seržant Holcomb opět vložil do úst.

„Je to pravda?“ zamumlal seržant Holcomb přes rozmočený konec doutníku.

„Ano,“ řekla a slyšitelně nasála vzduch.

„Tak dobrá,“ řekl Holcomb Perrymu Masonovi. „O té autonehodě už víte všechno a víc se vás netýká. Nenechte se zdržovat. Mám teď s paní Andersonovou úřední jednání.“

Mason vykročil ke dveřím, usmál se na Stellu Andersonovou a řekl: „Mockrát vám děkuji, paní Andersonová. Je pro mne potěšením setkat se se ženou, která vidí věci kolem sebe tak jasně jako vy, a také si je jasně pamatuje. Mnoho svědků je tvárných jako plastelína v rukou policisty, který po nich chce, aby mu odpřísáhli fakta, podporující jeho teorii o případu.“

Holcomb si výhružně odkašlal, ale Perry Mason se znovu usmál na Stellu Andersonovou, vyklouzl ze dveří a rychle kráčel přes ulici k autu Paula Drakea.

Detektiv seděl za volantem.

„Zjistil jsi něco u Weymanů?“ zeptal se Mason a spustil se na vedlejší sedadlo.

Drake se zašklebil a řekl: „Vyrazili se mnou dveře.“

„Kdo — oddělení vražd?“ zeptal se Mason.

„Ne, rozčilený manžel. Je řádně domlácený. Někdo mu dal báječný výprask. Obličej má celý záplatovaný, zafačovaný a potlučený, a teď hledá někoho, komu by to mohl oplatit. Jeho žena je příjemná. Myslím, že o tom, co se stalo, toho moc neví, ale ta Andersonová jí navykládala, že viděla dívku jménem Swainová a jakéhosi neidentifikovaného muže, jak schovávají pistoli. A paní Weymanová si to nechala projít hlavou a rozhodla se zavolat policajty.“

Mason zíral do čelního skla, soustředěně se mračil a pak prohlásil: „Tohle se mi nelíbí, Paule. Proč by měla nějaká ženská volat policii jenom proto, že někde slyšela, že sousedka a její přítel schovávali pistoli? A proč by měli policajti na základě takové hlášky vyrazit do terénu a začít prohledávat celý dům? Obvykle můžeš volat něco podobného na policejní stanici až do omrzení a od službu konajícího seržanta se nedovíš nic víc, než abys neotravoval.“

Drake ukázal na dům a řekl: „Tady máš odpověď. Paní Weymanové neřekli, aby neotravovala.“

„Řekni mi o ní něco víc,“ požádal ho Mason.

„Táhne jí na čtyřicítku, je celkem štíhlá a má příjemný hlas. Mluví tiše a kultivovaně, ale přitom je na ní vidět značná rozhodnost. Z tváře jí vyčteš, že je nešťastná, ale má charakter. Když se na ni zahledíš, řekl bys, že prožila nějakou velkou tragédii, a právě proto je — no, však víš, taková milá, jemná a trpělivá.“

„Napadlo tě, co to bylo za tragédii?“ zeptal se Mason.

Drake se ušklíbl a řekl: „Až budeš mít příležitost, prohlédni si jejího muže.“

„Jak vypadá? Je to vazba?“

„Ne. Střední postavy, zhruba stejně starý jako ona, ale je náramný ochmelka; možná že je celkem fajn, když je střízlivý, ale teď právě střízlivý není. Znáš přece tenhle typ, Perry — čtyři sklenky a je to báječný chlap, pět — a už se hádá. A od té chvíle se hádá pořád víc a víc. A řekl bych, že on měl těch sklenek asi patnáct.“

„Co ti pověděl?“ zeptal se Mason.

„Uslyšel můj hlas, dopotácel se po schodech dolů, vrazil do pokoje a udělal scénu. Mohl jsem mu střihnout jednu do zubů a ještě chvíli se zdržet. Ale paní Weymanová byla v takových rozpacích, že jsem ho viděl v tomhle stavu, že by mi už asi nic víc neřekla. Většinu už jsem stejně věděl.“

„Už tam byli z oddělení vražd?“

„Myslím, že ne.“

„Co jsi jí řekl?“

„Řekl jsem jí, že vyšetřuju autonehodu a pak jsem se jí zeptal, co se odehrálo u sousedů.“

„Přiznala se, že zavolala policii?“

„Jo.“

„Ale neřekla ti, proč je zavolala?“

„Řekla mi, že jí paní Andersonová vyprávěla o tom, že viděla, jak jakási slečna Swainová a nějaký chlapík, který jí zřejmě velice vášnivě vyznával lásku, ukrývají pistoli. A vypadali prý provinile. Dodala, že o tom chvíli přemýšlela a pak zavolala policii.“

„Nic víc jsi nezjistil?“

„Ne, Perry. Dostal jsem se v tom rozhovoru asi takhle daleko, když začala ta scéna, a spočítal jsem si, že bude lepší vypadnout.“

„Takže,“ řekl mu Mason, „teď jedeme hledat telefon, zavoláme do kanceláře a uvidíme, co je nového. Tady už nic nenaděláme, dokud tady otravují ti chlapi z oddělení vražd.“

„Bereme obě auta?“ zeptal se Drake.

Perry Mason přikývl. „Mizíme z téhle čtvrti,“ řekl a sáhl po dveřích. „Sejdeme se v dragstóru na bulváru.“

Když advokát dorazil do dragstóru, Drake už telefonoval. Načmáral si něco do notesu a pak řekl: „Ano, zůstaňte chvíli u aparátu.“

„Mám tady zprávu o té nehodě. Chceš ji slyšet?“ zeptal se Masona.“

„Sem s ní. Spusť,“ řekl mu advokát.

„Traderova přepravní společnost, které patří ten stěhovací vůz, je podnik s jediným zaměstnancem. Velkým šéfem je Harry Trader, který také osobně řídil ten vůz a vezl nějaké zboží do garáže Waltera Prescotta. Prescott mu dal klíč. Trader tvrdí, že přijížděl Alsaskou třídou a právě se chystal odbočit do Čtrnácté ulice, když tamten chlapík, Packard, v lehkém sportovním voze se ho pokusil předjet po pravé straně, aniž zahoukal. Trader říká, že musel dělat dost široký oblouk, aby dostal velký stěhovací vůz za roh, a když vybíral zatáčku, sportovní auto se ocitlo mezi stěhovacím vozem a obrubníkem a doplatilo na to. Packard byl v bezvědomí a Trader ho zavezl do nemocnice U milosrdného samaritána. Čekal tam, dokud mu doktor neřekl, že Packard je v pořádku a že může odejít bez cizí pomoci. Dostal šupu do hlavy, a tím ztratil vědomí. Když se probral, byl ještě nějakou chvíli v šoku. Trader říká, že to byla pouze jeho chyba, a řekl, že nekoukal na silnici, ale zíral na něco, co viděl v nějakým okně. Pak si uvědomil, že po levý straně má ten ohromnej stěhovací vůz a potom do něj vletěl, právě když Trader zahejbal doprava.“

„Něco, co viděl v okně?“ zeptal se Mason.

„Tak to tvrdí Trader.“

„A neřekl, ve kterém okně?“

„Zřejmě ne.“

„Muselo to být buďto v domě Prescotta, anebo v domě Stelly Andersonové. Pojedeme do nemocnice a zkusíme sehnat lékaře, který Packarda ošetřoval. Rád bych si zjistil, co přesně Packard řekl, když přiznal svou odpovědnost.“

„Dobrá, Perry,“ prohlásil Drake, obrátil se a do telefonu dodal: „To je všechno, Mabel. Zůstaňte v práci a zapisujte všechna hlášení, která budou docházet. V Prescottově domě teď pracuje oddělení vražd. Žádné informace neposkytují, ale možná se dozvíte detaily od někoho z jejich hochů. Jakmile budete mít něco konkrétnějšího, zavolejte mi do nemocnice U milosrdného samaritána. Právě tam vyrážím. Až odtamtud budu odjíždět, znovu vám zavolám. O. K., Mabel. Nashle.“

Drake zavěsil sluchátko, obrátil se k Masonovi a zeptal se: „Něco mi vrtá v hlavě, Perry. Myslíš si, že to Swainovic děvče by mohlo mít nějaký důvod, aby se chtělo zbavit své sestry?“

„To pusť z hlavy,“ řekl Mason. „Pokud už musíš tu vraždu na někoho hodit, pak na toho chlapíka, který byl v domě a vyznával sestřičce lásku. Nesnaž seji přišít jednomu z mých klientů.“

„Ta mladá Swainová je tvůj klient?“ vyzvídal Drake, když kráčeli ke dveřím dragstóru.

Mason řekl zvolna: „Když tak o tom přemýšlím, Paule, tak vlastně není. Ona mě sice zaměstnala, ale mám zastupovat její vdanou sestru.“

„Myslíš paní Prescottovou?“

„Ano.“

Drake řekl: „No, pak tedy bych vsadil pět proti jedné, Perry, že tvoje klientka je mrtvá.“

„Myslím, že nechám své auto tady, Paule, a pojedu s tebou. Aspoň budeme mít možnost si popovídat. Jak tě vlastně napadlo, že zavraždili právě paní Prescottovou?“

„To je tutovka,“ řekl Paul Drake. „Podle paní Andersonové muselo k vraždě dojít kolem poledne, těsně před tou autonehodou. Touto denní dobou je Walter Prescott jako podnikatel ve své kanceláři, zatímco paní Prescottová je doma.“

„Prescott mohl zaspat,“ namítl Mason.

„Ne. Nezapomeň, že si najal Haryho Tradera, aby mu dovezl nějaké věci do garáže, od které mu dal klíč. To dokazuje, že to ráno nejenže byl vzhůru, ale že neměl v plánu být doma, až Trader tu zásilku doveze. A Trader přijel se zbožím právě ve chvíli, kdy ta mladá Swainová a její přítel schovávali pistoli.“

Mason přikyvoval, zatímco Drake startoval auto. „Dobře uvažuješ, Drakeu,“ řekl.

„To je prostě nadání,“ zašklebil se Drake. „Pak tedy,“ řekl Mason, „zkus tuhle verzi: Rita Swainová a její přítel jsou v okamžiku nehody v zadní části domu v zimní zahradě. Ale Packard zahlédl cosi v okně. Mohl vidět pouze průčelí domu. Kdo jiný byl tedy v domě a co nebo koho viděl Packard v okně? A nezapomeňte, pane Vševěde, že to bylo jistě něco moc zajímavého, když kvůli tomu vletěl do stěhovacího vozu.“

Drake řekl zklamaně: „To jsem věděl, že s tím vyrukuješ, Perry. Tvoji klienti mají alibi — pokud Packard viděl to, co si myslíš, že viděl v průčelí domu. Jenom nezapomínej, že to vůbec nemusel být zločin, možná viděl nějakou ženu, která zapomněla stáhnout rolety — možná že měla na šatech krvavé skvrny, protože někoho zabila, a byla…“

Mason se zasmál: „Už s tím zase začínáš! Máš zločinecký mozek, Paule, a než se vypovídáš, tak v duchu uvidíš moje klienty, jak se houpou na šibenici. Šlápni na to, ať si poslechneme, co nám řekne doktor.“

„Nepokoušej se z toho vycouvat,“ trval na svém Drake. „Mně osobně se ta historka se zakrvácenými šaty docela zamlouvá.“

/ KAPITOLA PÁTÁ /

Když Mason s Drakem dorazili do nemocnice U milosrdného samaritána, byl doktor James Wallace ještě ve službě. Mason mu vyložil, oč jde, a lékař ho vyslechl se zdvořilou pozorností.

„Ano, ovšem," řekl a podal jim ruku, „toho pacienta si dobře pamatuji. Přijali jsme ho dnes ve 12.10. Většina zranění se nacházela na lebce a byla jen povrchová, ale došlo u něho k velice zajímavému stavu, se kterým se občas v takových případech setkáváme. Ten člověk trpěl traumatickou amnézií."

„Když to přeložíme do angličtiny," řekl Drake, „co znamená traumatická amnézie?"

Doktor obdařil Drakea blahosklonným úsměvem a pravil: „Pardon, neměl jsem v úmyslu používat odbornou terminologii. Amnézie je ztráta paměti. Oběti amnézie nevědí nic o své minulosti, nedokáží říct své jméno nebo cokoliv o sobě. A traumatická samozřejmě znamená, že amnézie byla zapříčiněna zraněním, tedy vnější silou."

„Snad jsem vás dobře pochopil, pane doktore," řekl Mason. „Když Packard nabyl vědomí, měl porušenou paměť — je to tak?"

„Ano, je to tak," řekl doktor Wallace příjemně modulovaným, sladce zdvořilým hlasem. „Neměl žádné zlomeniny. Podle toho, co jsem o té nehodě slyšel, bych řekl, že z toho vlastně vyvázl až pozoruhodně dobře. Měl několik podlitin, jednu či dvě povrchové řezné rány na obličeji, pravděpodobně nataženou šlachu a samozřejmě následky šoku. Ošetření jeho fyzických zranění mi trvalo pouze několik minut.

Podle prohlášení muže, který ho sem přivezl, byla srážka dosti prudká. Když ho nakládali do vozu, byl pacient v bezvědomí. Vědomí nabyl, až když ho nesli na nosítkách na chirurgickou ambulanci, ale měl totální výpadek paměti. Nedokázal nám říct, jak se jmenuje, kde pracuje, odkud pochází, jestli je ženatý či svobodný, nebo cokoliv jiného o své osobě. Prohledali jsme mu kapsy, našli jsme dokumenty a dověděli se, že jde o Carla Packarda z Altaville v Kalifornii. Dal jsem si záležet, abych jej na dokumenty neupozornil nebo abych nějak jinak neosvěžil jeho vzpomínky, dokud se působení šoku poněkud nezmírní, a spokojil jsem se s tím, že neutrpěl žádná vážná zranění. Pak jsem mu nalil brandy, chvilku jsem si s ním povídal a pak jsem se ho zcela nenápadně zeptal, co je nového v Altaville."

Následovala chvíle dramatického ticha, zatímco doktor Wallace se na ně usmíval a vyčkával, až pochopí účinnost jeho strategie.

„Kdybych tuto otázku příliš zdůraznil," pokračoval ve vysvětlení doktor Wallace, „pak by ten člověk vycítil, že jí připisuji přílišný význam a podvědomě by si uvědomil proč. Tím by byla dočasná paralýza funkce paměti ztížena procesem vědomí vlastního já. S něčím podobným se občas setkáváme v těžkých případech trémy. My…"

„To můžete vynechat," přerušil ho Mason. „Vrátila se mu potom paměť?"

„Ano," odpověděl doktor Wallace jednoslabičně tónem, jenž byl pokáráním za advokátovu příkrost. „Vzpomněl si, jak se jmenuje?"

„Ano."

„Musel jste mu říct, jak se jmenuje, nebo si na to vzpomněl?" „Vzpomněl si na to sám," řekl povzneseně doktor Wallace. „Dovolíte-li mi, abych vám podal celkovou zprávu, myslím, že si uděláte trochu přesnější obrázek."

„Pusťte se do toho," řekl Mason a vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro. Drake se rozhlédl po místnosti, povzdechl si, svezl se do křesla, opřel si hlavu o zeď a zavřel oči.

„Když jsem se ho ptal, co je nového v Altaville," řekl doktor Wallace, „dbal jsem hlavně na to, aby moje otázka zněla přirozeně. Jeho odpověď byla stejně přirozená. Zeptal jsem se ho, zdali zná ředitele První národní banky v Altaville, a on mi řekl, že ho zná, a to poměrně dobře. Chvíli jsme si povídali a pak jsem se ho zeptal, kde vlastně v Altaville bydlí. Řekl mi adresu, která souhlasila s adresou v řidičském průkaze. Zeptal jsem se ho, jak se jmenuje. Řekl mi to. Postupně jsem ho dovedl až k autonehodě, a pak se na ni dokonale rozpomněl."

„Co o ní povídal?"

„Řekl mi, že to byla jeho vina. Řidič stěhovacího vozu, pan Trader, byl velice věcný — prohlásil, že je pojištěný a že pokud by byla vina na něm, pojišťovna by to zaplatila, ale že jeho vina to nebyla. Packard se mi zdál v té věci trochu nejistý. Tvrdil, že zahlédl něco v okně jednoho z domů po své pravé straně, že natahoval krk, aby lépe viděl, a pak ucítil, že se něco blíží z levé strany. Náraz přišel téměř okamžitě a na víc se nepamatuje.“ „Řekl vám, co v tom okně viděl?“

„Ne, ale zdálo se, že je mírně — no, v rozpacích. Myslím, že lepší výraz by byl bezradný.“

„Nebyla to nějaká žena?“ zeptal se Drake a otevřel oči.

To mi neřekl,“ poznamenal důstojně doktor Wallace.

„Řekl vám Packard, co má v úmyslu udělat v souvislosti s odvozem svého auta?“ vyptával se Mason.

„Řekl, že se na něj pojede podívat a zjistí, co se z něj dá zachránit.“

Je Packard pojištěn?“

„Usoudil jsem, že ne.“

„Jak dlouho zde byl?“

„Asi dvacet minut.“

„Když odcházel, byl zcela v pořádku, nebo ne?“

„Ano, docela v pořádku — tedy, kromě těch povrchových řezných ran a šrámů.“

„Napsal jste si Packardovu adresu?“ zeptal se Mason.

„Ano. Moment, hned ji najdu.“

Doktor Wallace prošel svoji kartotéku, vybral jednu kartu a přečetl z ní adresu: „Robinsonova třída 1836, Altaville, Kalifornie.“

„To je zřejmě jeho stálá adresa,“ řekl Mason. „Nezjistil jste, kde bydlí tady ve městě?“

„Ne, nezjistil. Vyrozuměl jsem, že jenom projížděl.“

„Tenhle dojem jste získal na základě jeho vlastního prohlášení nebo prostě jenom proto, že jste —“

„To víte, že ne,“ řekl důstojně doktor Wallace. „V mé profesi člověk nespoléhá na dohady, pokud to není absolutně nezbytné. Zeptal jsem se ho, kdy přijel do města, a on mi řekl, že dnes ráno, a že chtěl do večera dorazit do San Diega.“

„Neptal jste se ho, kde spal včera v noci?“

„Ne, neptal. Nezdálo se mi, že by mi to jakkoliv pomohlo stanovit diagnózu nebo předepsat způsob léčení. Nezapomínejte, pánové, že se o tuto záležitost zajímám pouze z lékařského hlediska. Mimochodem, mohu vám sdělit, že se jednalo o záležitost, která si vyžadovala velmi delikátní přístup. Kdybych vzbudil v Packardovi dojem, že se stal obětí amnézie, vyvolal bych v něm okamžitě obavy, které by se přidaly k šoku, zapříčiněnému nehodou. Chápejte, pánové, při autonehodě nedochází jenom k šoku ze zranění, ale existuje také okamžité vědomí nadcházející katastrofy, které se dostavuje zlomek vteřiny před skutečným nárazem.“

Mason přikývl a poznamenal: „Chápu. Další informace, které by pro mě měly nějakou cenu, už asi nemáte, že?“

„Vůbec žádné,“ odpověděl doktor Wallace, „mohu pouze zopakovat, že jeho zranění nebyla vážná. Nepochybně zastupujete pojišťovnu, která…“

„Ne, nezastupuji pojišťovnu. Jen se o to zajímám. Máte adresu Harryho Tradera?“

„Ano. Traderova přepravní společnost, Hlavní ulice 1819.“

Mason řekl: „Děkuji vám, pane doktore. Pojď, Paule, půjdeme.“

Doktor Wallace je doprovodil na chodbu a choval se přitom příjemně, důstojně a profesionálně. „Sbohem, pánové,“ rozloučil se.

Když vyšli z nemocnice a mířili k automobilu, Drake se ospale zeptal: „Tak co si o tom myslíš, Perry?“

Mason odpověděl: „Nevím. Zatím ti o tom moc nepovím, dokud si nezjistím, co se stalo u Prescottů. Teď víceméně tápu v temnotách.“

Drake navrhl: „Tak já si zavolám do kanceláře a vyslechnu si, co je nového.“

„Počkám na tebe v autě,“ řekl Mason. „A požádej tu svou dívku, aby zaběhla ke mně do kanceláře a vyřídila Delle, aby na mě počkala.“

Mason asi pět minut odpočíval na sedadle Drakeova auta a zamyšleně pokuřoval. Potom se zkoumavě zahleděl na Drakea, sbíhajícího po bílých kamenných schodech velké budovy. „Něco nového?“ zeptal se, když Drake otevíral dveře auta.

„To bych řekl! Spousta věcí! Z oddělení vražd se motali kolem Prescottova domu proto, že v ložnici v horním patře našli mrtvého Waltera Prescotta. Měl na sobě kompletní vycházkové oblečení a hrudník provrtaný revolverem ráže třicet osm. Někdo na něj vypálil tři rány. Každá z nich přitom zasáhla cíl — jedna prošla srdcem. Muselo být vystřeleno z těsné blízkosti, protože na oděvu i na kůži byly popáleniny od střelného prachu. Policisté prohledali zásuvku v psacím stole, do které podle paní Andersonové ukládala mladá Swainová pistoli. V zásuvce nic nenašli, ale za ní nalezli revolver Smith and Wesson ráže třicet osm, který zapadl do malé mezery ve stole. V jeho bubínku byly tři prázdné a tři plné nábojnice. Pach pistole prokázal, že se z ní nedávno střílelo.“

„A co ta mladá Swainová?“ zeptal se Mason. „Co s ní udělali?“

„Hledají ji. Odešla z domu kolem půl třetí a nesla kufřík a klec s kanárkem. Policie se domnívá, že chce odjet za hranice a nechce nechat kanárka v domě, kde by umřel hlady.“

„V tom případě,“ poukázal Mason, „musela být přesvědčena, že její sestra, Rosalinda Prescottova, se už nevrátí.“

„Policie hledá i její sestru.“

„S úspěchem?“

„Zatím ne.“

„Identifikovali už toho člověka co byl v domě?“

„Ano. Jakýsi Driscoll. Pátrají po něm.“

„Našli ho?“

„Myslím, že ne. Aspoň prozatím ne.“

„Pošli pár svých mužů, ať vydolují veškeré informace o tom Driscollovi.“

Drakeova kapří ústa se pomalu zkřivila do úšklebku. „Na tom už jsem ušetřil niklák za telefon,“ řekl.

„Co tím chceš říct?“

„Vyslal jsem za ním pár agentů hned, jakmile jsem uslyšel v telefonu jeho jméno, abych pak nemusel volat ještě jednou.“

Mason přikývl a řekl: „Tak nastup, Paule. Pojedeme shánět Harryho Tradera. Nejprve zkusíme jeho podnik. Možná bude tam.“

Harry Trader, chlap s hrudníkem jako sud, kolem něhož se neustále držel zápach vyčichlého potu a tabáku, byl ještě ve své kanceláři a sepisoval jakési zprávy. Své dva návštěvníky si prohlížel chladnýma šedýma očima.

„Kam do toho vobrázku zapadáte vy dva?“ zeptal se.

„Provádíme vyšetřování,“ odpověděl Mason.

Trader vylovil z kapsy špinavých montérek balíček tabáku, kus si odřízl a vložil do úst. Klidně a rozvážně vrátil tabák na své místo, zavřel nůž a zasunul ho hluboko do kapsy. „Jo,“ řekl. „Každej, kdo se vás začne vyptávat, hnedka provádí vyšetřování. To ještě nic neznamená. Zastupujete Packarda?“

..Ne, to ne,“ řekl Mason. „Vyšetřuji ten případ z úplně jiného hlediska.“

..Z jakýho hlediska?“

„Z hlediska, které je čistě nahodilé,“ odpověděl Mason.

Trader převaloval za pevně stisknutými rty žvanec tabáku a pak řekl: „Děkuju, že jste mi to řek.“

„Vy jste vezl Packarda do nemocnice?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Odvezl jste ho i z nemocnice?“

„Ne, musel jsem doručit nějaký zboží. Předal jsem ho doktorovi.“

..Nevíte, kdy odtamtud odešel?“

„Ne.“

„Nevíte, jak vážně byl zraněn?“

„To se ví, že jo. Byl jen trochu naraženej. Chvilku jsem se tam zdržel, dokavaď jsem si nebyl jistej, že mu nic není.“

„Trpěl amnézií — ztrátou paměti?“

„Byl úplně grogy, pokud jste myslel tohle.“

„Jak došlo k té nehodě?“ zeptal se Mason.

Trader si zasunul žvanec tabáku mezi stoličky a přežvykoval téměř neznatelným pohybem. Obličejové svalstvo se mu přitom napínalo do uzlíků, jak čelisti do sebe narážely. Oči měl chladné a nepřátelské. Hodiny na stěně odtikávaly vteřiny.

„Neodpovíte mi na otázku?“ zeptal se Mason.

„To jste uhod, šéfe. Podal jsem hlášení svý pojišťovně. Když chcete, popovídejte si s nima.“

„A která je tedy vaše pojišťovna?“ zeptal se Mason.

„To už je něco úplně jinýho,“ řekl Trader.

„Podívejte se,“ řekl Mason, „z důvodů, po kterých vám ksakru vůbec nic není, se pokouším vyjasnit tuhle záležitost způsobem, který by byl pro všechny zúčastněné přijatelný. Spoluprací se mnou nemáte co ztratit.“

„Zajděte si do mý pojišťovny,“ řekl Trader.

„Ale my přece nevíme, která je vaše pojišťovna,“ podotkl Drake.

„To je vono, šéfe,“ řekl Trader, „to teda nevíte.“

„Vy jste vezl nějaké zboží poblíž místa nehody?“ vyptával se Mason.

„Ano.“

„Do Prescottova domu?“

„Na tom snad tak nezáleží,“ řekl Trader.

„Záleží, pokud jste skutečně zahýbal do Čtrnácté ulice,“ poukázal Mason.

„Ano,“ řekl Trader. „Jel jsem k Prescottovi. Měl jsem mu v garáži složit nějaký zboží.“

„A jakmile došlo k té nehodě, tak jste ještě s někým vytáhli Packarda z auta a naložili jste ho do vašeho stěhovacího vozu. Pak jste ho odvezl přímo do nemocnice, je to tak?“

„Ano, je to tak.“

„Kdo byl ten druhý muž?“

„Nevím. Nějakej chlapík, kterej vyšel z domu.“

„Z kterého domu?“

„Z Prescottova.“

„Vy znáte Prescotta?“

„Ano.“

„A znáte ho dobře?“

„Už jsem mu něco předtím zařizoval.“

„A víte, kdo byl ten muž?“

„Nikdy jsem ho neviděl.“

„Poznal byste ho, kdybyste ho znovu uviděl?“

„Jasně že jo.“

„Když jste tedy zjistil, že Packard není vážně zraněný, odjel jste z nemocnice, vrátil jste se na místo nehody a zavezl jste to zboží do Prescottova domu — je to tak?“

„Ano, je.“

„Byl u Prescottů někdo doma?“

„To nevím. Měl jsem příkaz dát to zboží do garáže, a taky jsem ho tam dal.“

„Kdo vám dal ten příkaz?“

„Prescott. Dal mi klíč od garáže.“

„Kdy?“

„Zeptejte se Prescotta.“

„Co to bylo za zboží?“

„Zeptejte se Prescotta.“

„Když jste to zboží dovezl, bylo havarované auto ještě před domem?“

„Ano.“

„Neučinil Packard před vámi nějaké prohlášení o tom, kde ve městě bydlí, co zde pohledává nebo jaké jsou jeho plány?“

Trader znovu stiskl rty a za okamžik mírně zkroutil koutky úst, aby mohl vyslat tenký proud žluté tekutiny do plivátka, které stálo u stolu.

„Neodpovíte mi na tuhle otázku?“

Trader zavrtěl hlavou. „Přiznal, že to byla jeho vina,“ řekl konečné. „Víc vám dvěma vo mým rozhovoru s Packardem neřeknu.“

Mason prohlásil: „Podívejte se, Tradere, moc jste se nesnažil nám Pomoct. Nepokouším se vás žalovat o odškodné. Snažím se získat informace a když nám ty informace poskytnete, nebude vás to ani trochu bolet.“

„Všecko, co jsem vám chtěl říct, jsem vám už řek,“ prohlásil Trader.

Mason pokynul Paulu Drakeovi. „Půjdeme, Paule.“

„A kam teď?“ zeptal se detektiv, když přecházeli chodník k jeho autu.

„Zavez mě k mému vozu,“ řekl Mason. „Pojedu zpátky do kanceláře. Ty zatím pošli nějaké muže, aby našli toho Carla Packarda.“

„Jak moc ho chceš sehnat?“ ptal se detektiv.

„Tak moc, až to bolí, Paule. Ve všem ostatním se vlečeme až někde vzadu. V téhle jediné věci máme před policií náskok, nebo ho budeme mít, pokud se nám podaří Packarda najít. To, co viděl v tom okně, může zachránit život nevinného muže či ženy.“

„Anebo,“ řekl suše Drake, rozsvítil reflektory a nastartoval motor, „by to mohlo hodit tvé klientce na krk vraždu. Na to jsi nepomyslel, Perry?“

„Ne,“ řekl advokát a zatvářil se zarputile, „a co víc — ani si takovou myšlenku nepřipouštím.“

/ KAPITOLA ŠESTÁ /

Mason otočil klíčem ve dveřích své soukromé kanceláře a vstoupil. Našel tam Dellu Streetovou, která seděla u stolu a telefonovala: ‚Ano, já mu to vyřídím. Právě vešel do dveří.“ Pak zavěsila, usmála se a řekla Masonovi: „No, tak se zdá, že vám ten váš kulhavý kanárek přeci jen přinesl nějakou záhadu.“

„To bych řekl. Kdo to volal?“

„Drakeova sekretářka. Mám vám vyřídit, že agentům se nepodařilo vypátrat ani Jimmyho Driscolla, ani Ritu Swainovou, ani Rosalindu Prescottovou. Všechny tři hledá samozřejmě policie, takže určitě zmizeli.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „co vám řekla o té vraždě?“

„Nic nového, Prescotta našli v ložnici v patře, byl zastřelen třemi ranami z revolveru ráže třicet osm. Revolver, který našla policie tam, kde ho ukryla Rita Swainová, měl také ráži třicet osm. Drakeovým agentům se nepodařilo zjistit, zdali jsou rýhy po vývrtu hlavně na kulkách identické. Je pravděpodobné, že tuto informaci nemá ještě ani policie. Povězte mi, šéfe, kdyby se Rita do té vraždy zapletla, proč by to neřekla na rovinu, když přišla k nám? Musela přece vědět, že všecko vyjde najevo. To, že vás nechala tápat v temnotách, jí nijak nepomohlo.“

Mason přešel místnost, posadil se na roh stolu a zapálil si cigaretu. „Víte, Dello, co objevili agenti Paula Drakea?“

Přikývla. „Před pár minutami jsem hovořila s Mabel Fossovou, a ta mi řekla nejnovější zprávy.“

„Pak jste si možná povšimla, že jediným důkazem, který uvádí Ritu Swainovou do souvislosti s vraždou, je svědectví Stelly Andersonové.“

„Jinak známé jako paní Všetečná,“ podotkla Della Streetová. „Co je s ní?“

„O ni se nejedná,“ řekl zvolna Mason, „jedná se o důkazy, Dello. Rita Swainová prý zastřihovala kanárkovi drápky, když mezi ní a Jimmym Driscollem došlo k vášnivé milostné scéně, a ten kanárek jí ulétl. A zhruba v tu dobu se stala ta autonehoda. Jimmy vyběhl ven a pomohl naložit oběť nehody do stěhovacího vozu, který raněného odvezl do nemocnice. Jimmy se pak vrátil a dal Ritě pistoli, kterou uschovala. Když potom vycházel z domu, vletěl policistům přímo do rukou. Pak po určitou dobu svědkyně neviděla, co se v domě děje.

Později spatřila, že se Rita vrátila a chytila kanárka a dokončila stříhání drápků. Povšimněte si, že při této příležitosti potřebovala Rita zřejmě spoustu světla, a tak bylo možné určit, co vlastně dělá. Předtím dokázala stříhat kanárkovi drápky téměř uprostřed zimní zahrady, aniž se obtěžovala odhrnout krajkové záclony. Když však dokončovala svou práci, považovala za nutné nejen přistoupit k oknu, ale navíc odhrnula záclony, postavila se přímo k oknu a stříhala kanárkovi drápky na té pravé noze.“

„Ale není to právě ta noha,“ svraštila čelo Della Streetová, „co je ostříhaná příliš nakrátko?“

Mason přikývl.

„Dobrá, šéfe, pokračujte a dovyprávějte mi zbytek.“

„V tu chvíli,“ pokračoval Mason, „měla Rita na sobě jedny z Rosalindiných šatů. Neříká vám to nic?“

Della Streetová zavrtěla hlavou. „Zatraceně, nic mi to neříká, šéfe, snad jen to, že jsem se vždycky cítila ukřivděná, že nemám sestru. Dvě sestry stejně vysoké a se stejnou postavou si mohou — No, páni, moment! Snad nechcete říct, že…“ Její hlas se vytratil do ticha a překvapeně hleděla na advokáta vyděšenýma očima.

„Přesně to chci říct,“ řekl Mason. „Paní Všetečná stála u okna a dívala se do zimní zahrady. Spatřila vášnivou milostnou scénu a pak viděla, jak Jimmy Driscoll podává pistoli Rosalindě Prescottové. V tu chvíli byli Rosalinda i Jimmy příliš zabráni do toho, co dělají, a nevěnovali téměř žádnou pozornost svému okolí. Později si Rosalinda povšimla, že paní Všetečná stojí přímo u okna, a uvědomila si, že všechno viděla.

Rozeberme si celou situaci: Rosalinda stála v zimní zahradě před psacím stolem, vzdáleným od okna tak dva a půl až tři metry. Okna jsou zakryta tenkými krajkovými záclonami. Těmito

záclonami je do místnosti vidět, ale ne příliš zřetelně. Zato Rosalinda, která stála skoro uprostřed místnosti, skrz záclony viděla, a když pohlédla k domu Stelly Andersonové, mohla zcela zřetelně vidět její hranatou postavu u okna. Zřejmě s velkým zájmem sledovala, co se tam odehrává.“

„Pak tedy,“ řekla přesvědčeně Della Streetová. „Jimmy vyznával lásku Rosalindě Prescottové a ne Ritě Swainové.“

Mason prohlásil opatrně: „Vypadá to tak.“

„A byla tou dobou Rita v domě?“

„Asi ne,“ odpověděl Mason. „Vzpomeňte si, že když se později Rita objevila s kanárkem u okna, měla na sobě Rosalindiny šaty. Byly to kartounové šaty s výrazným květovaným vzorem a jejich dezén byl natolik nápadný a barva natolik křiklavá, že je mohla Stella Andersonová lehce rozeznat. Byla si víc jistá totožností šatů nežli totožností osoby, která je měla na sobě předtím.

Předpokládejme teď, že někdy kolem poledne zazvonil u Rity Swainové telefon a ozval se v něm rozčilený hlas její sestry. ‚Poslyš, Rito, jsem v pěkné bryndě. Byl tady Jimmy Driscoll. Nemohli jsme se od sebe odtrhnout. Vzal mne do náručí a já jsem na všechno zapomněla a objímala jsem se s ním. Pak jsem zvedla oči a vidím, že nás pozoruje stará Všetečná! Chápeš jistě, co to znamená. Walter chce požádat o rozvod a pokud to bude možné, zatáhne do toho i Jimmyho. Nemůžeme dopustit, aby paní Všetečná dosvědčila, že zatímco byl Walter v kanceláři, byl tady u nás Jimmy a vyznával mi lásku.‘

Rita na to asi řekla: ‚Zkus se z toho nějak vyvlíknout. Představ si, že Jimmy je tvůj bratr. Koneckonců ona přece neví, kdo je Jimmy.‘ A Rosalinda odpověděla: ‚To nejde, protože se tu stala bouračka, a když Jimmy vyšel před dům, policajti si opsali z jeho řidičského průkazu jméno a adresu, takže to by neprošlo. Teď poslouchej, Rito, v tu chvíli jsem stříhala kanárkovi drápky. Kanárek uletěl a ještě pořád poletuje po zimní zahradě. Jimmy už odešel a já odjíždím do Rena. Co kdybys přišla sem, oblékla se do mých kartounových šatů, které jsem měla na sobě, chytila kanárka, vrátila se nazpět a postavila se k oknu, jako by ses vrátila, abys mu mohla dostříhat drápky? Postarej se o to, aby tě paní Všetečná viděla. Až uvidíš, že si tě všimla, rozhrň pořádně záclony, ať si tě může dobře prohlédnout. Tak se přesvědčí, že jsi to ty a ne já, a bude si myslet, že jsi to byla po celou dobu ty. Pak můžeš oznámit některým svým důvěrným přítelkyním, že Jimmy tě šíleně miluje, ale že nechceš, abych se to právě teď dozvěděla. Udělej to tak, aby se to k paní Všetečné doneslo.“

„Chcete tím říct, že by kvůli tomu do toho namočila svou sestru,“ zeptala se Della Streetová, „zatímco tělo Waltera Prescotta leželo celou tu dobu nahoře v patře?“

Mason zavrtěl hlavou a řekl: „To je právě ono, Dello, myslím si, že by to neudělala, kdyby věděla, že Walterovo tělo leží nahoře v ložnici.“

„Ale musela to přece vědět, když si šla nahoru sbalit věci.“

„Ona je nebalila, nechala to na Ritě. A tělo nebylo v její ložnici, ale ve Walterově.“

„Když tedy k nim Rita přišla, *co se stalo* pak?“

„To je něco jiného,“ řekl Mason. „Samozřejmě, Rita mohla, ale také nemusela vejít do Walterovy ložnice. Rosalinda by jistě nechala šaty ve své ložnici. Rita tam mohla zajít a převléknout se, pak sejít dolů a ostříhat kanárkovi drápky. Přirozeně přitom myslela víc na to, aby si jí povšimla paní Všetečná, než na to, co dělá, a tak ostříhala pravou nohu podruhé, aniž si uvědomila, že pravá noha už je ostříhaná, zatímco levá ještě ne.“

„Ještě něco, šéfe,“ řekla Della Streetová a zamyšleně ho pozorovala přivřenýma očima. „Proč předpokládáte, že Rosalinda Prescottová prohlásila: ‚Odjíždím do Rena‘?“

Mason se zašklebil a odpověděl: „Měl jsem kliku. Zašel jsem si popovídat o kanárkovi s Karlem Helmondem. Rita Swainová mu řekla, že jsem ji poslal, ale udala mu jméno Mildred Owensová a adresu do Rena na poste restante. Rozumíte, Dello, chtěla tam kanárka nechat jen na čas a později pro něj poslat. Snad už věděla, že její jméno bude v novinách. Možná si už tehdy zvolila jako své krycí jméno Mildred Owensová, aby jí pak mohli poslat kanárka na falešné jméno bez jakýchkoliv potíží, kdykoliv si o něj napíše.“

Della Streetová na něj pohlédla a zeptala se: „A to znamená, že odjíždíte do Rena?“

Přikývl. „Odjíždíme.“

„Chcete se pokusit oblafnout policii?“

Znovu přikývl. „Možná to bude nebezpečné, Dello. Zahráváme si se zákonem.“

Posbírala zápisník a tužky a řekla: „Tak jedeme.“

Mason jí pomohl do kabátu. „Je přirozeně zatraceně důležité, aby nikdo nevěděl, kam jedeme a proč tam jedeme. Najmeme si na letišti zvláštní letadlo. Je možné, že seržant Holcomb se po mně začne shánět. Zjistí-li, že jsem odjel, dovtípí se a bude se doptávat na letišti. Proto tam zavolejte vy a najměte letadlo na své jméno.“

„Proč ne na cizí?“

„Protože nechci udělat nic,“ řekl, „co by prokazovalo nečistý úmysl. Už teď všechno dost přihořívá. A než to dokončíme, bude nás to pěkně pálit. Nechci, abyste si připálila prsty.“

„O mé prsty se nestarejte,“ odpověděla mu, „ale vy se do ničeho nezapleťte, šéfe. Nezapomínejte, že se chystáte na plavbu kolem světa.“

Přikývl a dodal: „Bude to prima, Dello, ale i tak mi bude chybět tahle drsná právničina.“

„Nemějte obavy,“ řekla mu, „práce budete mít habaděj — tanec na palubě při měsíčku, pláže Waikiki, Japonsko v čase rozkvetlých sakur, plavbu Žlutým mořem a proti proudu řeky Chuang-pcho do Šanghaje, Paříže Východu, pak…“

„Tak vy jste si četla brožurky lodních společností!“ zaútočil a namířil na ni ukazovák, jako by ji obžalovával.

„A kolik!“ přiznala se. „Jestli vás to zajímá, šéfe, tak jsem vám z horní zásuvky vyndala všechny papíry a nacpala jsem do ní brožurky o Bali, Orientu, Honolulu, Indii a…“

Objal ji kolem pasu, vzal ji do náruče a zakroužil s ní ke dveřím. „Tak jdeme, vy drzoune,“ řekl jí, „čeká nás práce.“

/ KAPITOLA SEDMÁ /

Monotónní rytmický řev motoru utichl. Nos letadla vyrazil ostře kupředu. Della Streetová přimáčkla obličej k okénku a zeptala se: „Tak tohle je Reno?“

Mason přikývl. Sledovali spolu světla pod sebou, když letadlo vybralo ostrou zatáčku a klouzalo temnotou k zemi. Zvuk větru mezi vzpěrami zesiloval až na pronikavý naříkavý tón. Pilot stroj vyrovnal, ubral plyn a dovedl letadlo k bezvadnému přistání na všechna kola. Pak motor ještě jednou pronikavě zahučel, když letadlo rolovalo k letištní budově.

Della Streetová stála ve dvířkách kryté kabiny a obličej jí zářil vzrušením. Mason jí podával ruku. Vítr, srážený dozadu naprázdno běžící vrtulí, jí tiskl sukni těsně k tělu. Přidržela se Masonovy ruky a zlehka seskočila na zem.

„Nějaké tipy, šéfe,“ zeptala se, „nebo jedeme naslepo?“

„Ano, jedeme na blind. Sežeňte taxík,“ řekl jí. Pak se obrátil k pilotovi: „Natankujte ten svůj koráb a připravte se odstartovat, jakmile vám dám příkaz. Dejte si něco k jídlu, všechno dejte do pořádku a buďte tady k dispozici.“

„Projedeme všechny herny,“ prohlásil Mason v taxíku. „Rosalindu neznám, ale Rita Swainová na mne nezapůsobila jako člověk, který by se zdržoval v hotelovém pokoji — určitě ne ve městě, jako je Reno.“

„A co podnikneme, až ji najdeme?“ zeptala se Della. „Pokusíme se ji sledovat?“

Mason zavrtěl hlavou a odpověděl: „Naservírujeme jí to všecko pěkně na rovinu.“

„A co když nám řekne, ať se jdeme vycpat?“

„V tom případě,“ odpověděl Mason, „se do ní tvrdě dáme.“

„Jak tvrdý dokážete být, šéfe?“ zeptala se Della, hodila po něm očkem a dodala upejpavě: „K ženám?“

„Strašně,“ řekl jí. „Vy mě znáte jen z té dobré stránky.“

Taxíkář se otočil a zeptal se: „Kam chcete jet?“

„Na hlavní třídu,“ řekl mu Mason.

„Myslíte Virginskou ulici?“

„Tam, kde je noční život nejrušnější.“

Taxíkář hrdě prohlásil: „V tomhle městě, šéfe, se všude žije celejch čtyřiadvacet hodin. Projedu s váma jednou po Virginský, pak se obrátím a pojedu nazpátek, a vy si zatím vyberete místo, kde budete chtít vystoupit.“

Bez ohledu na pozdní hodinu bylo obchodní centrum přeplněno lidmi rozličného vzezření. Po chodnících dupali kovbojové v holínkách na vysokém podpatku. Muži v košilích, bez kabátu či kravaty se otírali rameny o frajery, vyhlížející jako manekýni. Nahodilé dvojice ve večerních šatech přecházely od dveří ke dveřím, zatímco je míjely houpavou chůzí ženy — zřejmě z ranče — a jejich dlouhý nenucený krok prozrazoval tvory, žijící ve volné přírodě.

Taxíkář projel pod slavobránou s nápisem z rozsvícených písmen:

NEJVĚTŠÍ MĚSTEČKO SVĚTA

„Tak dobrá,“ prohlásil Mason, „jeďte pomalu nazpět, vystoupíme za tratí.“

Taxíkář si dodal odvahy k nabídce: „Kdybyste vy dva chtěli sehnat povolení k sňatku, mohl bych…“

Della Streetová se rozesmála a zavrtěla hlavou. „Proč mluvit o lásce,“ zeptala se, „když nás čeká práce?“

Zavěsila se do Masona a společně přešli jeden blok doleva, pak zahnuli doprava a začali s prohlídkou barů a heren. Třetím místem, do něhož vstoupili, byl Bankovní klub. Jako hlavní svody bohyně náhody tu bylo farao, ruleta, kola štěstí, kostky a jednadvacet, přičemž každá hra měla své vyznavače, obklopené zvědavými diváky.

Della Streetová stiskla Masonovi paži. „Tamhle je!“ zvolala.

„Kde?“ zeptal se Mason.

„Tamhle u kola štěstí. Vidíte ji? Má na sobě pěkný béžový vlněný plášť a pod ním hnědé kartounové šaty.“

Mason přikývl a řekl: „Od té doby, co byla u mne v kanceláři, se převlékla.“

„Samozřejmě že ano. Určitě sem přiletěla letadlem. Ten pár patří k ní.“

„Myslíte ty dva nalevo?“'

„Ano.“

Mason stál a pozorně sledoval skupinku lidí, kteří sázeli částky od pěti centů až po jeden dolar, zatímco kolo štěstí kroužilo po své klapající dráze. Žena vedle Rity Swainové měla kaštanové vlasy, hnědé oči, byla čilá a plná života. Měla na sobě černé šaty s bílým volánkem u krku, a koketní přiléhavý černý klobouček. Zatímco ji Mason pozoroval, vyhrála sázku padesáti centů, vsazenou na desetidolarovou bankovku. Zřízenec k ní přisunul po skleněné desce stolu deset padesáticentových mincí. Mladá žena zaklonila hlavu a rozesmála se.

„Nemá na rukou žádné prsteny,“ zamyšleně podotkl Mason. „Může to znamenat mnoho nebo nic.“

Sklouzl pohledem na prostovlasého mladého muže, který patřil k ní; byl to muž kolem třicítky, o trochu víc než průměrně vysoký, se širokými rameny, úzkými boky a nenucenou graciézností atleta. Když pohnul hlavou, v jeho tmavých kudrnatých vlasech se zatřpytil odlesk světla. Oči měl černé, žhnuly pronikavým žárem. Jeho tvář byla roztěkaná a vzrušená. Celkově budil dojem člověka, kterého si lehce napoprvé zapamatujete, člověka, který je klidně schopen sevřít ženu do náručí bez ohledu na přihlížející, manžele či následky. Della Streetová pronesla šeptem: „A vsadím se, že je to i báječný tanečník.“

Mason se protlačil kolem ní, vykročil kupředu a poslal po skleněné desce stolu stříbrný dolar tak, že se zastavil na sázce dvacet ku jedné. Rita Swainová ani nepozvedla pohled a mlčky ustoupila, aby nově příchozímu uvolnila místo. Druhá mladá žena zvedla upřímné zkoumavé oči, se zájmem si znalecky prohlédla Masonovu tvář, obrátila se k muži vedle sebe a cosi mu polohlasně šeptala. Kolo štěstí se otáčelo s rychlým bzukotem, jenž pomalu přecházel do tónů, jak tuhý kožený jazyk vybubnovával osudný rytmus na kovové výstupky. Pozvolna se kolo zastavovalo. Kožený jazyk na okamžik zaváhal, a nakonec s posledním jemným plesknutím zapadl do polohy dvacet ku jedné.

Rita Swainová musela nevyhnutelně pohlédnout na člověka, který právě vyhrál dvacet dolarů. Když na něj upřela oči, řekl jí Mason, který shraboval svoji výhru: „Představíte mi své přátele?“

Na okamžik se v očích Rity Swainové objevila panika, pak se ovládla, poslala přes stůl padesáticent na sázku dvacet ku jedné a řekla: „Jenom pro případ, že by se to opakovalo — Rossy, tohle je Perry Mason.“

Mason se pootočil a pohlédl do hnědých očí, které se již neusmívaly, do prosebně pozvednuté tváře. „Myslela jsem si to,“ řekla prostě Rosalinda Prescottová. „Ptala jsem se Jimmyho, jestli to není on.“

„A tohle je pan Driscoll,“ řekla Rita.

Mason mu podal ruku a cítil přitom na tváři upřený pohled černých očí a dlouhé pevné prsty, které mu sevřely ruku. Tvář sama byla ostražitá, ale bez výrazu — jako tvář hazardního hráče v rohu u stolky s faraem.

Jak se vám to podařilo?“ zeptala se Rita Swainová.

To je tajemství,“ řekl jí Mason. „Kde si můžeme promluvit?“

„V Rossyině pokoji v hotelu Riverside,“ řekla Rita. „Ach, tohle je slečna Streetová. Dobrý večer, slečno Streetová.“

Della se usmála. Mason ji představil Rosalindě Prescottové a Jimmymu Driscollovi. Vyšli z Bankovního klubu a kráčeli k hotelu Riverside jako obyčejní turisté, potloukající se z místa na místo a hledající rozptýlení.

Mason zpomalil a řekl: „Je mi líto, Dello, ale vy s námi nahoru nepůjdete. Tohle hrozí pěkným výbuchem. Počkáte dole v hale a budete držet v ruce jeden z domácích telefonů. Jakmile vejde někdo, kdo vypadá jako policista a bude se ptát po Rite Swainové nebo Rosalindě Prescottové, zavoláte do pokoje a dáte mi avízo.“

Přikývla.

„A ať se ostatní nedozvědí, co vlastně děláte,“ varoval ji.

Když vstoupili do hotelové haly, řekla Della Streetová: „Šéfe, omluvte mne, ale skočím si do jídelny na chlebíček a šálek kávy. Nic jsem nejedla, a pokud něco nesním, rozbolí mě strašně hlava.“

Mason přikývl a dodal lhostejným tónem: „Zajisté, Dello. Až se najíte, přijďte za námi nahoru. Kolik máte číslo pokoje, paní Prescottová?“

„331.“

„Tak pojďme,“ vybídl je advokát.

Jimmy Driscoll se nejprve přesvědčil, že se nikdo nepotlouká po chodbě, a pak opatrně zavřel a zamkl dveře ložnice. Potom objal Ritu Swainovou a řekl jí: „Nic se neboj, miláčku, spolu se z toho dostaneme.“

Mason přešel místnost, posadil se na postel, opřel se loktem o mosaznou pelest v nohách postele, zkřížil dlouhé nohy a nedbale prohlásil: „Podívejte se, vy dva, nemusíte na mě nic hrát.“

„Co nemusíme?“ zeptala se Rita Swainová a obrátila se k němu obličejem.

„Tu falešnou milostnou frašku,“ řekl Mason, „vaše sestra by mohla začít žárlit, Rito.“

„Co tím chcete říct?“ vyptávala se Rita Swainová.

„Víte dobře, co tím chci říct,“ řekl jí Mason a nechal je chvíli čekat, než vyloví z kapsy cigaretové pouzdro, nabídl všem cigarety, vybral si jednu pro sebe, opřel se, zapálil si a řekl: „Koneckonců víte, že nejsem žádná paní Všetečná.“

Driscoll výhružně prohlásil: „Mám dojem, že se mi tenhle fór moc nezamlouvá, Masone.“

Mason na něj ostře pohlédl: „Nikdo se vás také o to neprosil, Driscolle.“

„Co kdybyste nám to vysvětlil — anebo se omluvil?“ řekl Driscoll.

„Nesmysl!“ řekl Mason. „Na co si to, prosím vás, hrajete, lidičky?“

Rosalinda Prescottová se napřímila a prohlásila: „Já si myslím, že pan Mason má pravdu.“

„Rossy!“ zvolala Rita.

Driscoll nespouštěl z advokáta oči. „Já si myslím, že pravdu nemá,“ řekl, „a nelíbí se mi jeho chování.“

„Vy,“ řekl Mason, „vy můžete táhnout ke všem čertům! Proto, že dobře vypadáte, jste to asi měl celý život s ženami snadné. Teď jste ve srabu a asi je pro vás mnohem jednodušší schovávat se za jejich sukně než vyložit karty.“

Driscoll vykročil k Masonovi. Advokát se výhružně pozvedl z postele. Rosalinda Prescottová přiskočila a popadla Driscolla za ruku, pověsila se na něj a řekla: „Jimmy, nech toho! Slyšíš mě? Přestaň!“

Mason řekl: „Jen do toho, vy blázne, jen si něco začněte. Přivoláte sem hotelového detektiva a pak policajty. To bude tak na stejné úrovni jako všechny pitomosti, které jste až doposud udělal.“

Driscollovi se roztřásly rty a řekl: „Víte dobře, že tohle od vás nemusím snášet.“

„Čerta starýho nemusíte,“ řekl klidně Mason. „To si jenom myslíte. Budete to snášet, a ještě moc rád! Posaďte se!“

„Jimmy, prosím tě,“ přemlouvala ho Rosalinda Prescottová.

Rita Swainová pohlédla úkosem na advokáta a zeptala se: „Proč takhle mluvíte?“

„To byste měla vědět vy. Mám pro to dva důvody. Za prvé se nerad nechávám vodit svými klienty za nos.“

„Nikdo se vás nepokoušel vodit za nos,“ řekla.

„Ach, ovšemže ne,“ poznamenal sarkasticky Mason. „Když jste mi řekla, že jste to byla vy, koho viděla paní Všetečná s Jimmym, tak jste se nepokoušela udělat ze mne pitomce. Prostě jste si jenom trochu procvičovala svou představivost.“ Rozladěně se obrátil k Rosalindě Prescottové, prohlížel si ji a pak řekl: „Myslím, že vy mi řeknete pravdu.“

„Mlč, Rossy,“ varoval ji Driscoll tichým hlasem. „Tohle je vážná věc.“

Mason se na něj nepřátelsky zahleděl a řekl: „Bylo by to jiné, kdyby se vám z toho podařilo vyklouznout, ale to se vám nemůže podařit Nepodařilo se vám to u mne, a koneckonců se vám to nepodaří ani u státního zástupce. Když se však o to budete pokoušet, nahráváte mu přímo do rukou. Proč jste k čertu neřekli především mně, abych vám poradil, co máte dělat? Ale to ne, vy jste se museli zachovat jako amatéři a snažit se všecko zaobalit tak, aby to vypadalo pěkně a líbivě. A tak

Rosalinda vyklouzne ven a nechá své šaty tam, kde si je může obléct Rita. Rita chytne kanárka, jde s ním k oknu, aby ji tam najisto viděla paní Všetečná a dokončí stříhání kanárkových drápků. V přílišném vzrušení se však zmýlí a nevšimne si, že drápky na pravé noze už byly jednou ostříhány, zatímco *levá* noha nebyla dokončena. Rita však pečlivě stříhá *podruhé* pravou nohu a jeden z drápků na levé noze zůstává nedotčený.“ Rita Swainová řekla rozhořčeně: „Ale já jsem přece…“

„Máte pravdu, pane Masone,“ prohlásila Rosalinda Prescottová. Mason na ni upřel pohled a řekl:

„Myslím, že se mi začínáte líbit. Povězte mi, co se stalo, a to rychle. Možná že nemáme moc času. Vaše sestra za sebou nechala širokánskou stopu. Sledoval jsem ji, a stejně tak ji může sledovat někdo jiný.“

Driscoll se zhluboka nadechl a chtěl něco říct. Mason mu přikázal: „Mlčte, Driscolle!“

Rosalinda Prescottová řekla: „Pohádala jsem se s mužem. Chtěl se se mnou dát rozvést. Našel dopis, který mi psal Jimmy. Tenhle dopis si bylo možno vyložit dvojím způsobem. On si vybral ten horší. Odešel z domu a vydal se za advokátem. Začala jsem panikařit a udělala jsem to nejhorší, co jsem mohla. Zavolala jsem Jimmymu a řekla jsem mu, co se stalo, a že odjíždím. Jimmy se rozpálil a přihnal se k nám. A na dovršení všeho si vzal pistoli — s fantastickou představou, že mě musí ochránit před Walterem. Walter mi totiž pohrozil, ze mě zabije, jestliže se pokusím dělat si nárok na jakýkoliv podíl z jeho podniku.“

„Řekla jste tohle Driscollovi?“ zeptal se Mason.

„Ano, po telefonu.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „tak si to zapamatujte; Driscoll se domníval, že jste opravdu v nebezpečí. Možná vám nebezpečí skutečně hrozilo. Pistoli s sebou vzal jen proto, aby vás ochránil. Teď pokračujte.“

„Jimmy tedy přišel. Byli jsme spolu v zimní zahradě. Snažila jsem se rozumně si s ním o všem pohovořit. Jimmy — no, Jimmy ztratil hlavu a vzal mě do náručí, a já…“

„Ano, to už vím,“ přerušil ji Mason. „Paní Všetečná mi tu scénu popsala.“

„A jak to znělo podle jejího popisu?“

„Vášnivě,“ řekl stroze Mason.

Upřímně mu pohlédla do očí: „Ano, bylo to tak.“

Mason přikývl. „Hodná holčička. Tak dál.“

„Jimmy mi řekl, že musím zmizet, a chtěl jít shánět letenky. Pak došlo k té autonehodě. Jimmy vyběhl ven a pomáhal vyprostit toho muže ze sportovního auta a uložit ho do stěhovacího vozu. Potom se vrátil a já jsem si náhle uvědomila, že by mohl být předvolán jako svědek, že řidič stěhovacího vozu se může vrátit a pokusit se zjistil jeho jméno a adresu, a že Jimmyho auto stojí venku, zaparkované v boční ulici. Řekla jsem tedy Jimmymu, že musí ihned odejít, a že já sbalím věci a odejdu později. Jimmy nechtěl jít. Trvala jsem na svém. Pak mi Jimmy řekl, že si musím vzít jeho pistoli pro svoji obranu v případě, že se Walter vrátí. Řekla jsem mu, že žádnou pistoli nechci a že ji stejně nepoužiju, ale on trval na svém — musím prý mít někde v domě pistoli, abych se k ní dostala v případě potřeby Tak jsem si tu pistoli vzala a ukryla jsem ji za zásuvku psacího stolu protože jsem věděla, že tam ji nebude Walter hledat. Neuvažovali jsem ani na okamžik, že bych ji někdy použila, dokonce ani ne jako poslední útočiště. Vzala jsem si ji jenom proto, aby se Jimmy uklidnil, aby se přestal hádat a zmizel odtamtud. Občas bývá tvrdohlavý — a tohle byl jeden z těch okamžiků.“

„A pak?“ zeptal se Mason.

„Pak jsem zvedla oči,“ pokračovala, „a viděla jsem, že nás pozoruje paní Všetečná. Bůhvíjak dlouho už nás sledovala — možná že viděla všecko. Řekla jsem Jimmymu, aby odešel. Při odchodu narazil na policisty z hlídkového vozu, kteří si opsali z řidičského průkazu jeho jméno a adresu. Tehdy jsem pochopila, že jsme v bryndě.“

„Malý okamžik,“ řekl Mason. „Vrátil se Jimmy do domu potom co si policisté zapsali jeho jméno a adresu?“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

„Probírali jsem to spolu a Jimmyho napadlo, že zavoláme Ritu aby přišla a oblékla si mé šaty, chytila kanárka, dostříhala mu drápky a ve vhodné chvíli si stoupla do okna tak, aby ji paní Všetečná uviděla a zřetelně rozeznala. Víte, jsme si dost podobné, takže si paní Všetečná nemohla být absolutně jistá při pohledu skrz krajkovou záclonu.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Zavolala jsem Ritě. Zbytek ví ona.“

„Odkud jste jí zavolala?“

„Z domu, ale netroufala jsem si říct příliš mnoho.“

„Jak dlouho jste se zdržela v domě po tom telefonátu?“

„Už ani okamžik. Ten telefonický rozhovor bylo to poslední, co jsem v domě udělala. Spěchala jsem na letiště, odkud jsem znovu zavolala Ritě a všecko jsem jí pověděla.“

„Přiletěla jste sem pravidelnou linkou nebo pronajatým letadlem?“

„Ne, letěla jsem do San Franciska a pak jsem si najala letadlo do Rena.“

Mason pohodil hlavou k Jimmymu Driscollovi: „A co vy?“

„On také přiletěl,“ řekla.

„Stejným letadlem?“

Rosalinda přikývla.

„A teď,“ zeptal se Mason, „kdy jste se poprvé dozvěděla, že váš manžel byl zavražděn?“

Vytřeštila na něj oči. „Walter?“ řekla. „Zavražděn?“

Mason ji pátravě pozoroval a řekl: „Ano. Zavražděn.“

„Dej pozor, Rosalindo,“ varoval ji Driscoll. „To je nějaký chyták. Nebyl zavražděn, jinak bychom o tom už slyšeli.“

Mason se otočil a pohlédl na Ritu Swainovou. „Vy jste to určitě věděla, Rito,“ zaútočil na ni.

Zavrtěla hlavou. „Nevím, o čem mluvíte, pokud to není nějaká finta, abyste vyrazil z Rossy vyšší honorář.“

„Je to pravda?“ naléhala Rosalinda Prescottová. „Byl skutečně zavražděn, nebo je to nějaká past?“

Mason nespouštěl z Rity Swainové zamyšlený pohled. „Jak jste se sem dostala?“ zeptal se jí. „Pravidelnou linkou nebo pronajatým letadlem?“

„Pronajala jsem si letadlo a letěla jsem přímo sem.“

„Za jak dlouho po odchodu z mé kanceláře?“

„Za pár minut. Nechala jsem kanárka v obchodě se zvířaty, na který jsem se vás ptala, a pak jsem odjela taxíkem přímo na letiště.“

„A to jste nevěděla, že v ložnici v horním patře domu leží mrtvé tělo Waltera Prescotta?“

„Myslíte tím Rosalindin dům?“

„Ano.“

Zavrtěla hlavou. „Nevěděla jsem to a myslím si, že tam ani neleželo, ani neleží.“

Rosalinda Prescottová se prudce posadila a stále vytřeštěnýma očima hleděla na advokáta.

„Ani vy jste to nevěděla?“ zeptal se jí Mason.

„Ne, ovšemže ne — je to — je to pro mě šok. Ne že by mi na něm záleželo, to ne. Nenáviděla jsem ho. Nedovedete si představit, jak byl bezcitný, záludný a skrznaskrz malicherný! V jeho povaze nebyla ani jiskřička citu. Ať už je mrtvý nebo živý, stejně ho pořád nenávidím — ale i tak je to šok.“

„Váš manžel,“ řekl Mason, „byl nalezen ve své ložnici v patře. Měl na sobě kompletní vycházkový oděv. Byl zastřelen třemi ranami z revolveru ráže osmatřicet. Policie našla pistoli za zásuvkou psacího stolu, kam jste ji uschovala, a prozatím předpokládá, že to je smrtící zbraň. Pokud se objevilo něco, co by změnilo jejich názor, pak jsem o tom zatím nic neslyšel.“

Mason se obrátil k Jimmymu Driscollovi: „Co to bylo za revolver který jste dal Rosalindě?“

„Smith & Wesson.“

„Jaké ráže?“

Driscoll se zarazil, pak řekl: „Osmatřicet — ale to není žádná neobvyklá ráže.“

„Byly na něm nějaké charakteristické znaky?“ ptal se Mason.

„Co tím myslíte?“

„Však vy víte — cokoliv, podle čeho lze tu pistoli identifikovat, ně jaké znamení či škrábnutí?“

„Ano. Z jedné perleťové intarzie na konci pažbičky byl vylomen malý kousek ve tvaru V.“

„Pistole byla z kalené oceli anebo poniklovaná?“

„Z kalené oceli.“

Mason pronesl zcela bezvýrazným hlasem: „Teď si vyslechneme vaši verzi téhle záležitosti, Driscolle — ne, počkejte ještě, než začnete mluvit. Jsem advokát Rosalindy Prescottové. Možná zastupuji i Ritu Swainovou, to zatím nevím. Musím si to ještě rozmyslet. Nezastupuj však vás a ani vás zastupovat nebudu.“

„Také to po vás nechci,“ řekl důrazně Driscoll. „Mám svého vlastního advokáta, kterému důvěřuji víc než vám — je to právník, jehož profesionální jednání je mnohem důstojnější nežli vaše.“

Mason si ho kriticky prohlížel. „Ano, vy sám pochopitelně letíte na důstojně chování, solidní oblečení, velký mahagonový stůl a další běžné podfukářské rekvizity. Dobrá, to jsme si vyjasnili. Máte svého advokáta. Já jsem advokát Rosalindy Prescottové. Chcete snad něco říct?“

„Samozřejmě, že chci něco říct.“

„Tak ven s tím. Mluvte.“

„Chci v každém směru potvrdit Rosalindinu výpověď.“

Mason na něj upíral ledový pohled. „Zabil jste Waltera Prescotta?“ zeptal se ho.

„Ovšemže ne. Nic jsem o tom nevěděl.“

„Viděl jste Waltera Prescotta, když jste byl v domě?“

„Ne. Byl jsem po celou tu dobu s Rosalindou.“

„Po celou dobu?“

„Ano.“

„Každičkou minutu? Jste ochoten to odpřísáhnout?“

„Ano.“

„Nevykládejte si to teď nevhodně,“ řekl Mason. „Jste ochoten odpřísáhnout, že jste byl s Rosalindou Prescottovou každičkou minutu od chvíle, kdy jste vkročil do domu až do okamžiku, kdy jste s Rosalindou společně odešli?“

„Ano.“

„A když jste vyšel ven, abyste pomohl vyprostit toho muže ze sportovního auta a potkal jste se s policisty? To jste s ní přece nebyl!“

Driscoll řekl klidným, skoro blahosklonným tónem: „V tu chvíli jsem byl mimo dům. Bral jsem to tak, že vaše otázky se týkají doby, kdy jsem byl uvnitř domu.“

„A po dobu, kdy jste byl v domě, jste byl každou minutu s Rosalindou?“

„Na to už jsem vám odpověděl dvakrát nebo třikrát.“ ..Odpovězte tedy ještě jednou. Byl jste s ní?“

„Ano.“

Rosalinda chtěla něco dodat, ale zarazila se, když se na ni Driscoll zamračil.

„Dobrá,“ řekl Mason, „pak jste tedy s ní byl i v ložnici, když se převlékala.“ Driscoll se chystal k pohotové odpovědi, pak si to rozmyslel, spolkl nevyřčená slova, rychle pohlédl na Rosalindu a pokračoval: „No, samozřejmě, ona —jak to bylo, Rosalindo?“

Rosalinda se ohradila: „Ovšemže nebyl se mnou, když jsem se převlékala! Nebyl se mnou, když jsem si balila cestovní kufřík. Jimmy se jen pokouší zajistit mi alibi.“

„V případě, že je to pravda,“ řekl Mason, „bych byl rád, kdybyste pochopila, jakou cenu byste musela zaplatit za tohle alibi. Tahle otázka jistě přijde na přetřes. Buďto bude muset Jimmy Driscoll odpřísáhnout, že byl s vámi v ložnici, když jste se převlékala, nebo vás bude muset nechat v té ložnici samotnou.“

„Ale počkat,“ prohlásila Rosalinda, „to bylo až potom, co mi dal Jimmy tu pistoli. Paní Všetečná to jistě připustí.“

Mason přikývl. „Ano, převlékala jste se až potom. Ale co Walter — leželo v té době jeho tělo v ložnici, nebo ne?“

„Já — nevím.“

„Kdy jste byla naposledy v jeho ložnici?“

„Nebyla jsem tam celé dopoledne. Jeho ložnice je oddělena od mé šatnou a koupelnou. Setkali jsme se ráno u snídaně. Byl mimořádně agresivní. Našel dopis, který mi napsal Jimmy. Na něco takového právě čekal. Obral mne o mých dvanáct tisíc dolarů, a já neměla nic, čím bych to prokázala. Bál se, že budu na něm peníze vymáhat, a tak jen čekal na příležitost, aby mne mohl očernit a podat žádost o rozvod, takže by to vypadalo, že jsem si tu záležitost s penězi vymyslela až po jeho žádosti, abych tak zachránila svoji vlastní reputaci tím, že shodím vinu na něho.“

„Jste si vědoma,“ řekl Mason, „že tohle bude znít před porotou po čertech špatně?“

Přikývla.

„Podle paní Všetečné,“ pokračoval Mason, „jste zastřihovala kanárkovi drápky, když do zimní zahrady vešel Driscoll a objal vás.“

Opět přikývla.

„Paní Všetečná,“ pokračoval nelítostně Mason, „vás pozorovala už několik minut předtím, než Driscoll vešel. Driscoll nebyl s vámi v zimní zahradě, ale přitom byl v domě už zhruba třičtvrtě hodiny. Paní Všetečná ho viděla vejít do domu a povšimla si, kolik bylo hodin.“

„To věřím!“ zvolala roztrpčeně Rosalinda.

„O to teď nejde,“ řekl Mason. „Jde o to, že Driscoll nebyl s vámi v zimní zahradě. Kde tedy byl?“

„Telefonoval jsem,“ odpověděl rychle Driscoll.

„Komu?“

„Do své kanceláře. Rosalindin telefonát mě zastihl v mém bytě. Spěchal jsem za ní, a jelikož jsem měl pár věcí, které musely být ráno hned provedeny, zavolal jsem do kanceláře.“

„Jak dlouho jste telefonoval?“

„To nevím přesně, možná pět, možná deset minut.“

„A zatímco on telefonoval,“ obrátil se Mason na Rosalindu Prescottovou, „vy jste vešla do zimní zahrady, abyste kanárkovi ostříhala drápky?“

„Ano.“

„A předtím se Driscoll nevěnoval žádným něžnostem?“

„Neobjímal mě, pokud jste myslel tohle.“

„Uhodla jste.“

„Ne, neobjímal mě.“

„Takže zde máme další časový úsek, kdy byl Driscoll v domě, a vy nevíte, co v té době dělal.“

„Ano,“ řekla, „myslím, že ano.“

„Když to chcete takhle formulovat,“ prohlásil nepřátelsky Driscoll.

„Chci to takhle formulovat,“ poznamenal Mason a nespouštěl oči z Rosalindy Prescottové. „A právě v době toho telefonického rozhovoru došlo k autonehodě před domem?“

„Ano.“

„A vy jste pustila kanárka a pospíchala jste do přední části domu?“

„Ne, počkejte. Kanárka jsem pustila, když mne Jimmy vzal do náručí. Pak mě pustil a já jsem byla celá zmatená a Jimmy prohlásil, že půjde telefonicky rezervovat letenku na mé jméno na nejbližší letadlo do Rena. Odešel tedy telefonovat, já jsem se chystala chytit kanárka a v tu chvíli došlo k té nehodě.“

„A předtím telefonoval Driscoll do své kanceláře?“

„Ano, myslím, že ano. Mám to v hlavě všechno popletené. Po té hádce s Walterem jsem byla hrozně rozčilená a pak jsem si najednou uvědomila, že utíkám s Jimmym — prostě si nedokážu vybavit veškeré podrobnosti. Mám v hlavě spoustu rozmazaných dojmů.“

„Ale Driscoll byl zkrátka několik minut u telefonu, a to nejméně při dvou příležitostech?“

„Ano.“

„A můžete odpřísáhnout, že opravdu telefonoval?“

„To ne.“

„Kdy došlo k té nehodě?“

„To vám mohu říct — bylo pravé poledne. Právě začaly houkat polední sirény, když jsem uslyšela tu ránu.“

„Pak Driscoll vyšel ven, pomohl vyprostit ze sportovního vozu toho muže v bezvědomí a vrátil se zpět do domu. V době, kdy se vracel, jste byla v zadní části zimní zahrady, je to tak?“

„Ano.“

„Kdy jste poprvé zjistila, že vás pozoruje paní Všetečná?“

„Potom, co mi dal Jimmy tu pistoli.“

„A tehdy jste se rozhodli, že Jimmy odejde z domu a vy se k němu připojíte později?“

„Ano. Měla jsem jet na letiště. Jimmy mi měl napsat do Rena.“

„A když vyšel ven, vběhl do náručí policistům, musel jim dát své jméno a adresu a pak se vrátil zpět a oznámil vám, že je všecko v troubě a že bude lepší, když poletí s vámi do Rena?“

„Tak to přesně nebylo. Řekl mi, co se stalo. Uvědomili jsme si, že jsme se dostali do pěkné šlamastyky, a tak jsme si sedli a pokoušeli se vymyslet, jak se z ní dostat. Pak napadlo Jimmyho, abychom zavolali Ritu, která by dostříhala kanárkovi drápky na místě, kde by ji viděla paní Všetečná. Mohla by si vzít na sebe moje šaty a postavit se k oknu.“

Mason pohlédl na Driscolla a řekl: „Chytrý nápad, jenom vůči Ritě to bylo příliš kruté.“

Driscoll prohlásil: „Jak si jistě laskavě vzpomínáte, pane Masone, v té době jsem nevěděl, že byl někdo zavražděn. Domníval jsem se, že jde jen o to, jak zabránit, aby bylo jméno Rosalindy vláčeno bahnem u soudu jenom pro moji vznětlivost a proto, že jsem jí musel dát najevo svou lásku.“

Mason řekl nezúčastněně: „To si schovejte pro porotu, Driscolle. Tu to bude zajímat víc než mě. Mimochodem — neví někdo z vás, co způsobilo tu autonehodu?“

Driscoll neuznal za vhodné odpovědět, ale Rosalinda Prescottová zavrtěla hlavou.

„Řeknu vám, co jsem zjistil,“ pokračoval Mason. „Harry Trader, který řídil jeden ze svých velkých stěhovacích vozů, právě zahýbal do Čtrnácté ulice, aby doručil nějaké zboží, které měl na příkaz Waltera Prescotta složit v garáži. Najížděl zeširoka, aby vybral zatáčku. Packard, který řídil sportovní auto, se přiřítil zprava, ani se nepodíval, kam vlastně jede. Stačil si uvědomit siluetu stěhovacího vozu vlevo před sebou, ale v tu chvíli už bylo příliš pozdě. Stěhovací vůz už najížděl k chodníku. Packard už nemohl změnit směr jízdy svého vozu, a tak se srazili. A teď pozor: Packard se nedíval, kam jede, protože spatřil v okně jednoho z domů po své pravici něco, co upoutalo jeho pozornost. Nemohl to být dům paní Andersonové, protože ta byla v domě úplně sama a v tu chvíli stála u okna jídelny a hleděla do vaší zimní zahrady. Muselo to tedy být *něco*, co viděl zrovna ve vašem domě, paní Prescottová. Takže — nenapadá vás, co by to *něco* mohlo být?“

„Ani v nejmenším,“ řekla rychle.

„Nemohlo to být u Prescottových,“ řekl rozhodně Driscoll, „protože Rosalinda a já jsme byli v domě sami. Ona byla v zimní zahradě a já jsem telefonoval.“

„To říkáte vy,“ prohlásil rozladěně Mason. „Co myslíte, že bude říkat Packard, až ho najdou?“

„To nevím a je mi to jedno — Co to má znamenat? Copak ho nemůžou najít?“

Mason zavtěl hlavou. „Odešel z nemocnice a zmizel. A kde jste byl vy, Driscolle, když Packard opouštěl nemocnici?“

„Co tím myslíte?“

„Asi hodinu po té nehodě.“

Rosalinda se srdečně zasmála řekla: „Tak tentokrát je štěstí při nás, pane Masone. Jimmy byl se mnou na letišti — vlastně myslím, že jsme — už letěli do San Franciska.“

Mason řekl: „Ještě něco. Všechny vás hledá policie. Vím, to, že vás hledají. Rita nechala s tím kulhavým kanárkem za sebou širokánskou stopu. Díky téhle stopě jsem ji našel, a když se to podařilo mně, může se to podařit i policii. Kdyby se teď rozneslo, že jsem tady s vámi hovořil a nepředal vás policii, přestože vím, že prcháte před spravedlností, mohli by mě zadržet jako spoluviníka. Jedná se mi o jedno — mohu vám věřit, že budete držet jazyk za zuby?“

Rita Swainová přikývla a řekla: „Samozřejmě že ano.“

Rosalinda Prescottová přikývla a prohlásila: „Ale my přece neprcháme před spravedlností, pane Masone.“

„Ale vypadá to tak. Proč jste sem přijeli s takovým podezřelým spěchem?“

„Přijela jsem proto,“ řekla, „že jsem chtěla opustit území státu, aby Walter nemohl podat žádost o rozvod. Myslela jsem si, že odjedu do Rena a požádám tady sama o rozvod. Když jsem sem dorazila, zjistila jsem, že to můžu udělat až po šestitýdenním pobytu. Chtěla jsem, aby Walter po nějakou dobu nevěděl, kde jsem, protože jsem se bála, že by mě zabil. Takže mi to báječně vyhovovalo.“

„A Driscoll sem přijel proto, aby byl s vámi?“

„Ano.“

„A proč jste přijela vy, Rito?“

„Abych přivezla Rossy nějaké potřebné věci.“

„A na to jste si musela pronajmout letadlo?“

„No,“ řekla, „chtěla jsem oznámit Rossy, že všechno šlo jako po másle — že jsem oklamala paní Všetečnou, že vy jste souhlasil s tím, zeji budete zastupovat a že se má s vámi spojit. Myslela jsem si, že by vám mohla zavolat a domluvit si s vámi schůzku. Mohla by letět letadlem tam i zpátky a Walter by se nic nemusel dozvědět.“

„Nešla jste nahoru do ložnice, když jste byla v domě?“

„Ne, do Walterovy ložnice jsem nešla. Rossy nechala šaty na posteli ve své ložnici. Vyběhla jsem do jejího pokoje, převlékla se do jejích šatů, seběhla dolů, chytila kanárka, sehrála divadlo pro paní Všetečnou, zabalila pár věcí pro Rossy a vzala je s sebou, když jsem odcházela z domu. Ostatní věci jsem poslala zásilkovou službou.“

„Šofér zásilkové služby se pro ně zastavil, když jste byla ještě v domě?“

„Ano.“

„Kam jste je poslala?“

„Mildred Owensové, poste restante, Reno. Víte, Rosalinda mi řekla, že se zapíše pod tímhle jménem, abych s ní mohla udržovat spojení a nikdo se o tom nedozvěděl.“

„Vypadá to jako příliš složitá soustava opatření, jak uniknout manželovi,“ prohodil Mason.

„Nedá se nic dělat, ale je to pravda.“

Mason pohlédl na Driscolla. „A co vy, Driscolle, budete mlčet o mé návštěvě tady?“

Driscoll řekl: „Zdá se, že vy nemáte vůbec žádnou důvěru ke mně, a proto nechápu, proč bych já měl mít důvěru k vám. Nic vám neslibuju.“

„Jimmy!“ vykřikla Rosalinda Prescottová. „Copak nechápeš, že pan Mason strašlivě riskuje jenom proto, aby nás ochránil? Copak nemůžeš —“

Zazvonil telefon. Mason odstrčil Driscolla, strhl sluchátko z vidlice a řekl: „Haló!“

Della Streetová mu oznamovala vzrušeným hlasem: „Seržant Holcomb a dva osmahlí místní zástupci šerifa s velkými sombrery právě vstupují do výtahu, šéfe.“

„Popadněte taxík,“ řekl jí. „Upalujte na letiště a počkejte tam na mě. Když se do hodiny neobjevím, uhánějte nazpět do mé kanceláře. Teď rychle zavěste!“

Mason několikrát stiskl vidlici telefonu, až se hotelová telefonistka netrpělivě ozvala: „Haló — co se děje? Nač se takhle plašíte? Bolí mě z toho uši!“

Mason řekl: „Mám naspěch. Tady je Perry Mason, advokát. Chci vám oznámit, že v pokoji číslo 331 jsou tři osoby, které hledá losangeleská policie. Je to Rosalinda Prescottová, zapsaná pod jménem Mildred Owensová, Jimmy…“

Jimmy Driscoll vyrazil proti němu. Mason si levačkou přidržoval sluchátko u ucha, pravačkou se rozmáchl a zasáhl Driscolla přímo na bradu. Mladý muž se odpotácel a Mason pokračoval do telefonu vyrovnaným hlasem, jako by nedošlo k žádnému přerušeni: „Driscoll, oba jsou hledáni pro vraždu Waltera Prescotta v Los Angeles. Rovněž je tu Rita Swainová, sestra Rosalindy Prescottové, kterou chce policie vyslechnout v souvislosti s touto vraždou.“

Driscoll nabyl opět rovnováhy a znovu vyrazil kupředu. Mason praštil sluchátkem na vidlici a řekl: „Nechtě toho, vy blázne! Teď začne tanec. Poslyšte, Rosalindo, vás a Ritu budou vyslýchat. Na žádné otázky neodpovídejte. Nevydávejte se policii jiného státu. Trvejte na svých ústavních právech. Nepodnikejte nic, pokud vám…“

Přerušilo jej bušení na dveře. Ozval se mužský hlas: „Otevřete!“

Driscoll stál a zachmuřeně hleděl na Masona. Rosalinda Prescottová jej překvapeně sledovala tázavým pohledem. Mason odstrčil Ritu Swainovou a odemkl dveře.

Do místnosti vpadl seržant Holcomb v doprovodu dvou do bronzova opálených mužů ve stetsonech, a jakmile spatřil Perryho Masona, překvapeně se zastavil.

„Vy?“ zvolal.

„Osobně,“ ujistil ho Mason.

Po Holcombově tváři se rozlil úšklebek. Pravil: „No, to je ohromné. Věděl jste, že tyhle lidi hledá policie, propašoval jste je přes hranice státu a…“

„Okamžik,“ přerušil ho Mason. „S tím, že překročili hranice státu, nemám nic společného.“

„To říkáte vy,“ usmál se ironicky Holcomb.

„To říkám já,“ řekl Mason, „a taky to můžu dokázat.“

„V každém případě jsme vás tu nachytali, jak se s nimi paktujete a skrýváte je před policií.“

„Nic takového jsem tu nedělal.“

„Jo? Tak to zkuste vyprávět před Kontrolní komisí advokátní komory.“

Mason řekl: „Až na to, že před Kontrolní komisí advokátní komory nepotřebuji nic vykládat. Přišel jsem sem proto, že jsem měl důvody se domnívat, že osoba, zapsaná v tomto hotelu jako Mildred Owensová, je ve skutečnosti Rosalinda Prescottová, kterou — jak jsem se náhodou dozvěděl — hledá policie pro vraždu. Skutečnost, že je to náhodou moje klientka v souvislosti s jinou záležitostí, nemá s tímhle nic společného.“

Holcomb řekl: „Zkuste tohle dokázat.“

Mason pokračoval: „A jakmile jsem zjistil skutečná fakta, rozhodl jsem se vydat ji policii.“

Holcomb prohlásil: „Nepokoušejte se mě rozesmát, už mě z toho bolí břicho. Za svůj život jsem už slyšel ledajaké neuvěřitelné zkazky, ale tahle je nejneuvěřitelnější z nich.“

Mason kývnul k telefonu: „Račte si zavolat telefonistku a zjistíte, že jsem ji několik minut před vaším příchodem požádal, aby uvědomila policii.“

Holcomb zíral na Masona a pak řekl: „Za to vás přitluču na kříž dříve, než budete mít možnost telefonistku podplatit, aby křivě svědčila.“ Pak zvedl sluchátko a zeptal se: „Pokoušel se někdo z tohoto pokoje volat policejní ředitelství?“

Ze sluchátka se ozývaly skřehotavé zvuky. Holcomb zlostně naslouchal a pak řekl: „V pořádku. Policie už je tady,“ a udeřil sluchátkem do vidlice. Pochmurně se zahleděl na Masona: „Tady něco nesedí. Prozatím to necháme být, ale tím to pro mne nekončí — zdaleka ne. Vy zastupujete Rosalindu Prescottovou, Masone?“

„Ano.“

„Zastupujete i Driscolla?“

„Ne.“

„A Ritu Swainovou?“

„Ano.“

„Dobrá. Souhlasíte, aby byly vydány policii jiného státu?“

„Vy je zatýkáte?“

„Ano, pro podezření z vraždy. Odmítáte je tedy vydat?“

Mason se na něj usmál a pravil: „Jediné, co odmítám, je tu dále s vámi setrvávat.“

„Vypadněte!“ nařídil mu Holcomb.

Mason smekl klobouk a řekl: „Vy dvě, pamatujte si, neodpovídejte na žádné otázky, pokud u toho nebudu, abych vám poradil, jak odpovědět. Nemohou vás přinutit mluvit, nebudete-li chtít. Nechtějte. Mluvit budu já. Nevydávejte se policii jiného státu. Nic nepodepisujte. Neposkytujte dobrovolně žádné informace a pamatujte si, že jistě vytáhnou omšelý policejní trik a budou tvrdit každé z vás, že ta druhá se už přiznala a…“

Tři policisté vykročili směrem k němu a výhružně na něj upírali zrak. Mason hbitě vyklouzl na chodbu, řekl: „Dobrou noc, pánové,“ a práskl dveřmi.

V hotelové hale nebylo po Delle Streetové ani stopy. Odjel taxíkem na letiště, vyhledal pilota a zeptal se ho: „Neviděl jste tady někde tu mladou ženu, která přiletěla s námi?“

„Ne,“ odpověděl pilot. „Myslel jsem, že je s vámi.“

Mason řekl: „Vyjeďte s letadlem na startovací dráhu a nastartujte ho. Buďte v pohotovosti.“

Teprve když motory několik minut běžely, vystoupila ze tmy nejasná postava a zlehka se dotkla Masonovy paže. „Je všechno v pořádku, šéfe?“ zeptala se.

„Bože, vy jste mě ale vylekala!“ řekl. „Už jsem si myslel, že vás vyslídili.“

„Ne,“ řekla mu, „ale napadlo mě, že bude rozumnější, když se někam uklidím pro případ, že by sem přijeli čmuchat. Co jste dělal vy?“

„Tvářil jsem se jako neviňátko a zavolal policii,“ odpověděl. „Díky vašemu upozornění jsem to všechno mohl nastražit dříve, než Holcomb zabušil na dveře. Podezírá mě sice, ale nemůže nic dokázat.“

Letec oznámil: „Jsem připraven. Startujeme?“ Mason přikývl: „Startujeme.“

/ KAPITOLA OSMÁ /

Paprsky jitřního slunce proudily okny Masonovy soukromé kanceláře. Mason otevřel dveře z chodby a s pobaveným úsměvem se zahleděl na Dellu Streetovou. Stála u jeho psacího stolu a srovnávala mapy a reklamní letáky, které zcela zakrývaly pracovní desku.

„Ahoj na palubě!“ zvolal Mason. „Kde zrovna jsme — Jáva, Singapur nebo Japonsko? Spusťte schůdky, abych se dostal na palubu.“

Předstírala, že otáčí rumpálem. „Dobrý, šéfe,“ řekla, „dejte pozor. Z těch sampan se špatně vystupuje. Tak — a teď vzhůru po žebříku. Podejte mi ruku.“

Natáhla pravici, zatímco levou rukou se pevně držela stolu. Mason ji uchopil za ruku, udělal dlouhý skok a dopadl vedle ní, a pak řekl:

„Takhle?“

„Výborně. Tak teď jste na palubě. Co na to říkáte?“

„Báječné! Tohle je moje palubní křesílko?“ zeptal se a ukázal na kancelářské křeslo.

„Ano,“ odpověděla. „Jen se posaďte, uvolněte se a pozorujte krajinu. Tamhleto je Honolulu. Přímo za pláží Waikiki je Diamond Head. Vidíte, jak domorodci plují v příboji na vahadlových kanoích? V prospektu píší, že dosahují rychlosti pětačtyřiceti až šedesáti kilometrů v hodině a že můžete plout na hřbetě ohromných vln až do vzdálenosti půldruhého kilometru. Podívejte se, jak jim pod přídí syčí voda!“

„To je příliš pomalé,“ podotkl Mason, „chtěl bych si raději zasurfovat.“

„Prý je k tomu třeba dlouhý trénink.“

„Aspoň by byla legrace,“ řekl jí. „Kam plujeme odtud?“

Ukázala na další brožuru. „Do Tokia,“ řekla. „Vlastně do lodních doků v Jokohamě. Prohlédneme si Jokohamu a pak si odskočíme do Tokia. A pak je tady Kóbe,“ ukázala na další letáček, „přeplavíme se přes Žluté moře a proti proudu řeky do Šanghaje.“

„A co nějaké výlety?“ zeptal se Mason. „Máme mezi jednotlivými plavbami zastávky?“

„Můžeme je mít, jestli chcete, ale vy přece potřebujete odpočinek Proto mě napadlo, že bude lepší se nalodit a uložit věci v našich kabinách. Vezmeme si všechno, co potřebujeme, a nemusíme se otravovat s balením a vybalováním a s přenášením zavazadel přes celnice hotelů. Pokud to ještě nevíte, tak máte luxusní apartmá, a to na celou cestu kolem světa. V sobotu odpoledne můžete vybalit kufry, obléct si župan a papuče a ocitnout se v místech, kde nejsou žádné telefony, hysterické ženské a kulhaví kanárci.“

„To je nádhera,“ zašklebil se Mason. „Když už jsme u těch kulhavých kanárků, nešlo by poslat kabelogram Paulu Drakeovi a zjistit, co je v tom případu nového? Koneckonců víte, že musíme vydělávat, abychom mohli zaplatit za luxusní apartmá Dollarově paroplavební společnosti.“

„Ano,“ řekla, „domnívám se, že by ho kabelogram mohl zastihnout, i když doufám, že se neopovážíte brát si s sebou práci.“

„Ale to ne, ani v nejmenším,“ pousmál se Mason. „Kde jsme teď, v Kóbe?“

„Ne, byli jsme v Šanghaji, v naší poslední zastávce. Ale proč se zatěžovat kabelogramy? Vždyť mu můžeme zavolat mezistátně!“

„No to je tedy nápad,“ zvolal. „Spojte mě s ním.“

Della Streetová vytáčela číslo a mluvila přitom k Perrymu Masonovi: „Nezapomínejte, že jsme teprve v Šanghaji, pak poplujeme dolů do Hongkongu, Manily, Singapuru — vlastně ano, tady je jeden z volitelných výletů. Můžeme se zastavit v Singapuru a odskočit si dolů na Bali, Jávu a Sumatru. Zařídila jsem ten výlet na vaše přání.“

„Výborně,“ souhlasil, „na ten výlet pojedeme. Když už to jednou podnikáme, tak si můžeme prohlédnout všechno. A kromě toho — zůstaneme-li na jedné lodi příliš dlouho, mohl by kapitán spáchat vraždu a já bych ho mohl obhajovat. Poslyšte, Dello, co takhle zastavit se v Honolulu, odskočit si s kapitánem Johansenem na palubě lodi *Monterey* dolů do Austrálie, a…“

„Haló, Mabel,“ ozvala se do telefonu, „tady Della. Šéf je tady a chce mluvit s Paulem… Dej mi ho… Tamta skládačka v horním pravém rohu stolu je o Bali, šéfe. Raději se na ni podívejte… Haló!… Okamžik, Paule. Šéf chce s vámi mluvit.“

Mason si hvízdl a řekl: „Počkejte chvíli. Tak tohle je Bali?“

„Ano, to je Bali.“

„Dobrá,“ souhlasil, „na Bali se zastavíme… Ahoj, Paule, co nového pod sluncem?“

„Četl jsi noviny?“ zeptal se Drake.

„Ano. Zdá se, že policii se rozsvítilo v hlavě, pokud jde o Packarda, a věnují teď jeho zmizení obrovskou publicitu.“

„A nejen to,“ řekl Drake, „zatím se nepohli z místa. Není divu, že se mi to nepodařilo vypátrat — s omezenými možnostmi mé soukromé detektivní kanceláře. Policie obrátila naruby celé město a přesto se jí nepodařilo ani zachytit jeho stopu.“

„Ale přece o něm něco museli zjistit v Altaville,“ řekl Mason.

„Vůbec nic,“ řekl Drake. „Nebo aspoň nic, z čeho by mohli vycházet. Packard je v tomhle případě nejdůležitějším svědkem, a zatím se omámený potlouká někde po městě. Je pravděpodobné, že se mu vrátila amnézie a že neví, kdo je.“

„Prověřil sis všechny možnosti?“

„To bych řekl. Probral jsem nemocnice, vězení a veškeré další možnosti, které mě napadly. Totéž udělala i policie. Pročesali celé město a hledali oběť amnézie. Objevili různé ochmelky, idioty, podvodníky a vandráky, ale po Packardovi ani stopy.“

„A co jeho sportovní vůz?“

„Policie se domnívá, že mohl požádat nějakou opravnu, aby auto odtáhla, a že jim možná dal nesprávnou adresu. Pokud vím, tak policie prověřila každičkou garáž, která má odtahové auto, ale stejně zatím nic nezjistili.“

„Odstranili už ten vrak?“

„Ne. Nechávají ho na místě, protože doufají, že se k němu Packard vrátí anebo si pro něj pošle. Jakmile se ukáže, hned ho sbalí.“

Mason se zamyšleně mračil do telefonu a za několik vteřin řekl: „Přijď sem. Paule. Dostal jsem nápad a chtěl bych ho s tebou prohovořit.“

Zavěsil.sluchátko a rozmáchlým gestem ukázal na stůl. „Je mi líto, Dello, ale je po dovolené.“

„Vy se tedy nezdržíte v Šanghaji?“

„Ne,“ odpověděl. „Loď musí odplout bez nás, a my se vrátíme plachetnicí.“

„Toho jsem se právě obávala,“ řekla Della a postupně sbírala reklamní letáky. „Poslyšte, šéfe, nechcete snad tuhle dovolenou zrušit, že ne?“

„Ne,“ řekl a usmál se, „odplujeme přesně podle plánu, pokud se mi podaří vyřešit tenhle případ kulhavého kanárka. A ten případ začíná vypadat stále složitější, a tím pádem je naše plavba stále nejistější.“

Paul Drake zaklepal zlehka na dveře a Della Streetová ho vpustila dovnitř. Drake přešel místnost, uvelebil se ve velkém, tvrdě vycpaném koženém křesle a zeptal se: „Co to je za nápad, Perry?“

„Jednoduše tohle,“ řekl Mason. „Ten doktor v nemocnici byl až moc sebejistý a přesvědčivý a jeho diagnóza byla až příliš jednoznačná.“

„Jak to myslíš?“

„Mluvím o té traumatické amnézii,“ řekl Mason. „Ten člověk prožil nehodu. Měl amnézii. Lékař okamžitě usoudil, že je to amnézie traumatická. V devíti stech devětadevadesáti případech z tisíce by tomu tak bylo. Ale potom by pacient po odchodu z nemocnice nemohl mít opětovný záchvat. Co když tedy, Paule, nešlo o amnézii traumatickou, ale o případ chronické amnézie? Co když to byla amnézie, která zanechává člověka na hranici normálnosti?“

„Existuje vůbec takováhle amnézie?“

„To nevím. Nepokouším se studovat medicínu, pokouším se pouze uvést všechny příčiny a dospět k výsledkům. Chci si jen sečíst jednotlivé položky a dopracovat se odpovědi. Nikdy jsem sám amnézii netrpěl, ale mockrát jsem už zapomněl jméno, které jsem si chtěl zapamatovat. Předpokládám, že člověk, který zapomene svou vlastní totožnost, má zhruba stejné příznaky jako ten, který zapomíná totožnost jiných osob. Jinými slovy — má okamžiky, kdy si skoro vzpomene. To jméno má užuž na jazyku, ale jakmile se na ně pokusí soustředit, ihned mu unikne.“

„Už ti rozumím," řekl Drake. „Pokračuj."

„Je-li tomu tak," řekl Mason, „pak ten Packard vede jakýsi přerušovaný život; ráno se probouzí nebo prožije nějaký šok, a nedokáže si vzpomenout, kdo je. Začne si s tím lámat hlavu. Už si skoro vzpomíná, ale ne docela. Domnívá se, že je Carl Packard z Altaville. Chvíli se pohybuje pod tímhle jménem. Pak se něco stane a on je zapomene. Někdo mu opatrně připomene Altaville, a myšlenková asociace mu znovu v mysli připomene jméno Packard. Na okamžik se domnívá, že je Packard, ale jakmile pomine působení sugesce, už si zase nedokáže vzpomenout, kdo je."

Drake prohlásil: „Tím chceš říct, že ten muž se jmenuje nějak jako Packard a že skutečně pochází z Altaville?"

„Přesně tak," řekl Mason. „Je málo jmen, která zní jako Packard. Ale Packard je název automobilu. Co kdybys tedy vyslal nějaké muže do Altaville, aby zjistili všechny nezvěstné osoby, a hlavně se pokus najít člověka, který se jmenuje Ford, Lincoln nebo Auburn, odcestoval někam autem a už několik týdnů nepíše žádnému ze svých přátel."

Drake přikývl a řekl: „V každém případě je to dobrý nápad."

„Mám ještě jeden," dodal Mason. „Předpokládejme, že tenhle člověk má jeden ze svých záchvatů a nikde po ruce není žádný lékař, který by mu obratně naznačil, že je skutečně Carl Packard z Altaville. Pravděpodobně tedy přijme nějaké jiné jméno. Nevíme ani, odkdy je tady ve městě. Takže kromě pátrání v Altaville pošli své lidi, ať projdou veškerá hlášení nezvěstných osob za poslední dva měsíce. Jinými slovy — když někdo opustí hotel či byt a nevrací se a přitom tam zanechal své věci za takových okolností, že to nevypadá, jako by se chtěl vyhnout placení hotelového účtu, pak to může pro nás být horká stopa. Myslím, že nebude těžké tyto případy vyhledat, protože policie o všech vede záznamy. Spoj se s oddělením pro nezvěstné osoby na policejním ředitelství a prober důkladně jejich záznamy. Pospěš si s tím, protože policie může dostat stejný nápad, a já bych si rád promluvil s Packardem dřív, než ho zašije státní zástupce. A nezapomeň, že doktor Wallace prohlásil, že Packard směřoval do San Diega. Takže pracuj i tímhle směrem."

Drake přikývl a pravil: „Hned se do toho pustím. Ale je tady ještě něco, Perry. Objevil jsem spoustu věcí o Prescottovi. Většina z nich nemá žádný praktický význam a nemusí nic znamenat až do doby, než budu mít tolik materiálů, abych z nich mohl sestavit úplnou zprávu. Něco bys však mohl zjistit mnohem jednodušeji než já: Prescott měl konto u Druhé úvěrové banky. Banka pochopitelně neposkytuje cizím lidem žádné informace o kontech svých zákazníků, ale i tak jsem zjistil, že tam něco nesedí. Na konto byly ukládány vysoké vklady v hotovosti. A pokud není Prescottův podnik zlatý důl, pak dostával peníze z vnějších zdrojů."

„Zaručeně," řekl zachmuřeně Mason. „Obral svoji ženu o dvanáct tisíc dolarů a doufám jen, že na jeho kontě se ukáže, kam uložil tolik peněz v hotovosti."

Drake prohlásil významně: „Pokud jsou moje informace správné, Perry, pak těch dvanáct tisíc dolarů je pouhou kapkou v moři. Od prvního ledna tohoto roku uložil do banky více než pětasedmdesát tisíc dolarů."

„Cože?" zeptal se Mason.

„Uložil více než pětasedmdesát tisíc dolarů. Na kontě je teď v hotovosti něco přes šedesát tisíc dolarů. Upozorňuji tě, Perry, že v téhle věci spíš hádám, protože banka přirozeně neposkytuje žádné úřední informace."

„Samá voda," řekl mu Mason. „Ať už ti tu informaci dal kdokoliv, tak to pořádně přepískl"

„To jsem si zpočátku myslel taky," připustil Drake, „ale moje informace zase nejsou založené na dohadech do takové míry, jak by sis myslel. Něco mě napadlo: Ty zastupuješ vdovu po Prescottovi. Pokud neexistuje poslední vůle, má nárok na přístup k úředním dokumentům a pokud existuje, pak se stává vykonavatelkou této vůle — pokud ji ovšem závěť výslovně nevyděďuje. Ale i kdyby tomu tak bylo, pak část majetku je stejně společná. Co kdybys tedy zašel do banky, promluvil si s nimi, vyložil karty na stůl a zkusil od nich získat nějaké informace?"

Mason zvolna řekl: „Pravděpodobně nebudou chtít cokoliv sdělit, dokud není určena vykonavatelkou závěti."

„To není tak jisté," řekl Drake. „Tohle je pěkně šťavnaté konto. V bance nebudou tolik lpět na předpisech, aby proti sobě poštvali člověka, který zřejmě konto zdědí, jakmile budou mít jistotu, že ho skutečně zdědit má."

„No," řekl Mason, „za pokus by to určitě stálo. Já…"

Telefon na stole Delly Streetové se rozdrnčel. Zvedla sluchátko, chvíli naslouchala, pak se obrátila k Perrymu Masonovi a řekla: „Nerada ruším, šéfe, ale na drátě je Karl Helmold. Je tak rozrušený, že ani nemůže mluvit. Chce vás okamžitě k telefonu."

Mason přikývl, zvedl sluchátko na svém stole a ohlásil se: „Haló, Karle, co se děje?"

„*Ja, Ja!* Rychle!" vyrazil ze sebe Helmold a zavěsil.

Mason zavěsil také, zašklebil se na detektiva a prohlásil: „Většina případů tě omráčí ranou přímo mezi oči, neboť je to spleť složitých okolností, které se postupně zjednodušují, jakmile je začneš rozplétat. Tenhle případ začal kulhavým kanárkem a pokračuje ve velkém stylu. Pokaždé, když narazíme na novou nit, se tenhle zmatek ještě víc zkomplikuje."

Drake přikývl. „Ještě něco, Perry: Mohl bys zaskočit do Doranovy budovy a pohovořit si s Georgem Wrayem, zbývajícím společníkem firmy. I kdybys v bance neuspěl, pak u Wraye určitě pochodíš, protože bude muset skládat účty vdově a ty jako advokát bys mu mohl celou věc značně znepříjemnit. Jak víš, tak šlo o společný podnik a v případě úmrtí jednoho společníka, jak já tomu rozumím, musí ten druhý firmu zlikvidovat. Je to tak?"

Mason přikývl, popadl klobouk, usmál se na Dellu Streetovou a řekl: „Odcházím, Dello. Takhle to dopadne, když si člověk najme prvotřídního soukromého detektiva, aby za něj všechno oběhal. Detektiv pak vpadne do kanceláře s náručí běžných hlášení a pošle mne do města na obchůzky. Jdu se nechat oholit, a jestli se vynoří něco důležitého a budete mě potřebovat, tak budu buďto v kanceláři společnosti Prescott & Wray v Doranově budově, anebo dole v Druhé úvěrové bance. Paule, doprovoď mě k výtahu, chci se tě ještě zeptat na pár věcí. Co ta pistole, kterou našla policie? Je to zbraň, kterou byla spáchána vražda?"

„To bych řekl. A nejen to, policie ji podle výrobního čísla a záznamu o prodeji přiřkla Driscollovi. Všechny tři smrtící kulky byly vypáleny z téhle pistole a z těsné blízkosti. Na šatech i na kůži byly popáleniny od střelného prachu."

„Kdy nastala smrt?" zeptal se Mason a otevřel detektivovi dveře.

„Lékař, který provedl pitvu, si není příliš jistý," řekl Drake. „Však víš, jak to chodí, Perry. Dříve prozkoumali trávicí ústrojí oběti, pohovořili o *rigor mortis*, a pak určili dobu tak, jako by stáli vedle oběti se stopkami v ruce, právě když vypustila duši. Pak se stal případ Thelmy Toddové, případ Chřestýšové vraždy a ještě několik dalších, které se jim vrátily jako bumerang, a od té doby jsou tak opatrní, že ti přesnou dobu neřeknou."

„Já vím," řekl Mason a stisknutím tlačítka přivolával výtah. „Jaký je v tomhle případě jejich nejspolehlivější odhad?"

„Mezi polednem a půl třetí, a víc s nimi nenadělášš."

„Proboha!" zvolal Mason, „ale mrtvolu našli před pátou hodinou, ne?"

„Tak nějak, ale doba mezi polednem a půl třetí je maximum, k němuž jsou ochotni zajít. Policii se to hodí, poněvadž horní časový limit těsně zapadá do doby, kdy byl Jimmy Driscoll spatřen v domě s pistolí."

Mason znovu mechanicky stiskl přivolávač. Zamyšleně přivřel oči. „To by tedy byl od Rity pořádný podraz na sestřičku, kdyby…," řekl Mason'.

Kabina výtahu se zlehka zastavila. Otevřely se dveře, a Mason dodal: „Paule, pracuj dál v té věci. Až něco zjistíš, tak se ozvi."

Ještě se zamyšleně mračil, když vstupoval do Helmoldova obchodu se zvířaty. „Tak co se děje?" zeptal se vzrušeného majitele.

„Oni ho odnesli, *Herr* advokát. Oni ho odnesli!" zvolal rozčileně Helmold.

„Myslíte kanárka?"

„*Ja! Ja!* Oni přišli od policie, moc se ptali a odnesli kanárka."

„Vyptávali se, proč kulhá?"

„Nevyptávali. Ale oni koukali na jeho nohu."

„Vypadalo to, že se v kanárcích vyznají?“

„Oni ne, ale povídali, že ho vezmou k odborníkovi.“

Mason pokývl a uklidnil ho: „No, netrapte se tím, Karle. To už tak chodívá. Pokoušel jsem se toho kanárka odklidit z cesty, ale nešlo to udělat, aniž jsem vás do toho nezapletl, opravdu jsem to nechtěl.“

„On je důkaz?“ zeptal se Helmold.

Mason přikývl a řekl: „Policie si aspoň myslí, že je. O. K., Karle, mockrát děkuji za informaci.“

Mason zašel do svého holičství a dal se oholit. Pak si zavolal taxík, odjel k Doranově budově, na informační tabuli si našel, že firma Prescott & Wray je na čísle 382, vyjel výtahem do třetího patra, prošel chodbou ke kanceláři, otevřel dveře a řekl rudovlásce, která si ho měřila pronikavýma modrýma očima: „Jsem Perry Mason. Chci mluvit s Georgem Wrayem. Řekněte mu, že to je důležité.“

Netečně sledoval, jak její obratné prsty poletují nad klávesnicí telefonu, a pak poslouchal, jak vyřizuje jeho vzkaz. Pokývla ke dveřím s nápisem Nevstupovat a dodala:

„Pan Wray vás očekává.“

Ještě než Mason došel ke dveřím, rozlétly se dokořán a mohutný, asi čtyřicetiletý muž srdečně popadl advokátovu napřaženou ruku a řekl: „Pan Mason! To mne opravdu těší! Už jsem o vás moc slyšel i četl v novinách, ale nevěřil jsem, že budu mít to štěstí a setkám se s vámi osobně. Pojďte dál! Jen pojďte dál! A posaďte se!“

Mason se pootočil k rudovlásce u psacího stolu a řekl přes rameno: „Kdyby někdo volal a chtěl pana Masona, byla byste tak hodná a spojila mě?“

V jejích očích se objevil zájem a bezostyšně si jej prohlížela znaleckým okem. „Samosebou,“ odvětila.

Mason dovolil Wrayovi, aby jej dovedl ke křeslu. Automatické zařízení pevně zaklaplo dveře.

„Jsem opravdu rád, že se s vámi setkávám,“ řekl Wray, který ihned převzal iniciativu. „Chvíli jsem uvažoval o tom, že bych zašel za vámi do kanceláře, ale pak jsem si uvědomil, co máte práce, a nechtěl |sem vás obtěžovat. Je to skutečně velmi nepříjemná událost! A dvojnásob nepříjemná proto, že je do toho zapletena i Walterova žena. Nedovedu pochopit, jak ji vůbec může policie z něčeho takového podezírat.“

„A vy ji nepodezíráte?“ zeptal se Mason.

Wray důrazně zavrtěl hlavou. „Ovšemže ne,“ prohlásil rozhodně. „Znám ji už osm nebo devět měsíců a je to dáma každým coulem.“

„Takže jste ji znal už před svatbou?“

„Ano, seznámil jsem se s ní téměř současně s Walterem. Byli spolu asi šest měsíců, možná skoro sedm.“

„Byla to krátká známost?“

Wray přikývl a náhle začal být vyhýbavý. Jeho hlučné bodré chování se zahalilo do závoje chladné, opatrné ostražitosti.

Mason řekl: „Za těchto okolností se samozřejmě běžné obchodní záležitosti opozdí, ale dříve nebo později bude mít paní Prescottová nárok na určitý podíl majetku a jeho výše závisí na tom, zdali Walter Prescott zanechal poslední vůli. Domníval jsem se, že byste si třeba rád předběžně a nezávazně o těchto záležitostech popovídal.“

Wrayovi se okamžitě vrátila jeho bodrost.

„Řeknu vám, pane Masone, že jsem opravdu velice potěšen, že s vámi mohu jakkoliv spolupracovat. Paní Prescottová nebude odkázána na žádnou poslední vůli či majetek.“

Mason nabídl Wrayovi cigaretu, jednu si vzal sám, zapálil si zapalovačem a zeptal se: „A proč ne?“

„Protože všechno je už zařízeno.“

„Jak?“

„Zařídil to Walter. Naše společnost je pojištěna pro případ úmrtí jednoho ze společníků. Jeho život byl pojištěn na dvacet tisíc dolarů v můj prospěch, a můj život byl pojištěn na dvacet tisíc

dolarů v jeho prospěch. Stanovy partnerské smlouvy zaručují, že v případě úmrtí jednoho ze společníků dostane vdova po zesnulém dvacet tisíc dolarů v hotovosti namísto jakéhokoliv podílu na partnerství.“

„Hm, dvacet tisíc dolarů?“ zeptal se Mason.

Wray přikývl.

„Docela pěkná sumička, co? Kdybyste váš podnik zlikvidoval, myslíte, že byste za něj dostal celkem čtyřicet tisíc?“

„Ne, to ne,“ připustil Wray a dodal s úšklebkem: „Vlastně vím zatraceně dobře, že bych tolik nedostal. Právě proto jsme zařídili tak vysokou pojistku, aby nevznikly žádné problémy. Jinými slovy — vdova po zesnulém společníkovi dá zcela jistě přednost hotovosti před polovičním podílem v podniku. Tak bude moci zbývající partner udržet podnik v chodu, a nebude ho muset zlikvidovat. A pochopitelně jsme z našeho společného fondu platili i pojistné prémie a tyto prémie byly ve formě partnerských aktiv, čímž se přiměřeně automaticky zvyšovala naše aktiva.“

„A to bylo zakotveno v partnerské smlouvě?“

„Ano.“

„Podepsala tuto partnerskou smlouvu i paní Prescottová?“

„Ovšemže ano. Podepsala ji, stejně jako moje žena. Všechno je sepsáno přesně podle zákonných předpisů. Překvapuje mě, že vám o tom paní Prescottová nic neřekla. Možná že tomu zcela neporozuměla. A domnívám se, že právě teď má v hlavě spoustu jiných věcí — řekněte mi, je pravda, že je ve vězení?“

„Drží ji ve vazbě,“ řekl Mason.

„No, to je hrozná škoda — ale paní Prescottová zřejmě nepochopila tu partnerskou smlouvu. Mohl byste jí to vysvětlit. Tahle pojistka netvoří součást majetku firmy. Peníze dojdou mně a já je předám paní Prescottové, přičemž ona mi podepíše, že se vzdává jakéhokoliv nároku na společný majetek.“

„Mohl bych se na tu smlouvu podívat?“ zeptal se Mason.

„Ovšem,“ řekl Wray. „Vlastně jsem tak trochu předpokládal, že si ji budete chtít prohlédnout, a požádal jsem Rosu, aby ji vyndala z trezoru.“

„Rosa — to je ta dívka v přijímací kanceláři?“ zeptal se Mason.

„Ano, Rosa Hendrixová.“

„Je tady u vás dlouho?“

„Moc ne — čtyři nebo pět měsíců. Je velmi šikovná a velmi atraktivní.“

Mason přikývl a rozevřel právně ověřený dokument, který mu Wray podal. Přečetl ho, pokývl hlavou a prohlásil: „Zdá se, že je to dobře sepsáno.“

„To tedy je,“ ujistil ho Wray. „Jakmile ji náš právník sepsal, celou ji překontroloval právní poradce pojišťovny.“

Mason řekl: „Pokud tomu dobře rozumím, tak uvedením téhle dohody v platnost jste automaticky zmrazili hodnotu polovičního podílu na tomto partnerství na dvacet tisíc dolarů. I kdyby partnerská aktiva měla mnohem nižší cenu, dostane vdova v každém případě . dvacet tisíc dolarů. A naopak — kdyby se hodnota partnerských aktiv zvýšila, nemůže vdova dostat víc než dvacet tisíc dolarů.“

„Uvažovali jsme, že bychom to zařídili zvýšením pojistky v případě náhlého zvýšení partnerských aktiv,“ vysvětloval Wray.

„Rozumím,“ poznamenal Mason. „Nemohl byste mi, prosím vás, poskytnout přibližný odhad nynější hodnoty partnerských aktiv?“

Wray sklopil oči, chvilku hleděl na desku stolu a pak řekl: „Víte, pane Masone, to není tak jednoduché. Tohle je partnerství na základě osobní iniciativy. To znamená, že nemáme aktiva takového druhu, jaká byste nalezl v obchodní branži a…“

„To všecko chápu,“ přerušil ho Mason, „ale přesto bych se rád dozvěděl, jaký je váš poctivý odhad partnerských aktiv.“

„No, takový, jakou hodnotu má naše dobrá vůle.“

„A ta má jakou hodnotu?“

„Takovou, jakou můžeme pro podnik získat naším společným úsilím.“

„Zkusím to tedy z jiného konce,“ řekl Mason. „Mohl byste mi říct, kolik každý z vás získal v průběhu loňského roku?“

Wray se vyhnul Masonovu pohledu, vyšvihl se z kancelářského křesla a vykročil k trezoru. V půli cesty se rozmyslel, obrátil se, přešel nazpět ke stolu, posadil se a řekl: „Myslím, že jsme vydělali každý asi šest tisíc dolarů.“

„Každý z vás vydělal šest tisíc dolarů?“

„Ano, přibližně tolik.“

„Ale pak přece nemohl Walter Prescott do podniku vložit žádné peníze,“ řekl Mason.

Wray se náhle usmál. Pohlédl Masonovi do očí a prohlásil: „Aha, tak o to vám jde. Zajímá vás těch dvanáct tisíc dolarů, o kterých Rosalinda Prescottová prohlašuje, že je dala Walterovi, aby je investoval do podniku.“

Mason přikývl.

Wray řekl: „Abych vám řekl pravdu, pane Masone, v tomhle je paní Prescottová úplně vedle. Do tohohle podniku nevložila žádné peníze.“

„Domníváte se, že mu dala těch dvanáct tisíc dolarů?“

„No, těžko říct. Jestli to říká, pak bych s ní asi souhlasil.“

„A kdyby Walter prohlásil, že mu žádné peníze nedala, změnilo by to nějak váš názor?“

„To je otázka příliš na tělo.“

„Já vím.“

„Tak tedy,“ řekl po chvíli Wray, „moje odpověď platí.“

„A v tom případě,“ zeptal se Mason, „co mohl Walter s těmi penězi udělat?“

Wray se nervózně zasmál: „Chcete po mně, abych si hrál na jasnovidce?“

„To ne,“ řekl Mason, „nechci po vás nic víc než váš odhad.“

„Nedokážu hádat.“

„A co ženy?“

„Ach, to ne,“ ujišťoval ho rychle Wray. „Žádné v tom nebyly, Walter nebyl ten typ.“

„Proč myslíte?“

„Vy jste ho neznal osobně?“

„Ne.“

„Protože kdybyste ho znal,“ řekl Wray, „pochopil byste, jak to myslím. Byl jaksi — no, jaksi nepřístupný — působil na člověka, jako by měl v žilách místo krve led — byl to spíš účetnický typ. Těžko se spřátelil a nebyl příliš společenský. Větší část našeho podnikání jsem zařizoval já, protože se rád pohybuji ve společnosti. Walter…“

Přerušilo jej zvonění telefonu na psacím stole. Wray se vrhl na telefon s čilostí, která prozradila, že mu je přerušení vhod. „Haló!“ ozval se, pak kývl na Masona a řekl mu: „To je pro vás, pane Masone.“ Předal mu telefon a Mason v odpověď na své: „Haló!“ uslyšel Drakeův hlas: „Perry, vyhrál jsi.“

„Co jsem vyhrál?“ zeptal se Mason.

„Vyhrál jsi se svými tipy. Udělal jsem malou rychlovku a našel toho Carla Packarda pod jiným jménem.“

„A jaké je to jméno?“ zeptal se Mason.

„Jason Braun.“

„Brown?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ řekl Drake, „je to B-r-a-u-n. Jason Braun.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „a co je s tím Jasonem Braunem?“

„Zmizel asi před čtrnácti dny, měl byt na Západní třicáté páté ulici, mládenecký pokoj s úklidem, nájemné platí předem, měl pár přátel, semtam prohodil pár slov s bytnou, měl předplacené noviny, občas se stavilo na koktejl několik přítelkyň, prostě žil tak, jak by měl žít mladý obchodní cestující. a

Potom zmizel z očí. Noviny se mu hromadily přede dveřmi. V posteli nikdo nespal. Došlá pošta zůstávala ležet v přihrádce. Oblek v čistírně, který chtěl mít za každou cenu hotový do určité

doby, si nevyzvedl. Jedna z jeho přítelkyň zavolala bytné a oznámila jí, že s ní měl schůzku, na kterou nepřišel. Byla přesvědčena, že se mu něco muselo stát. Po tom rozhovoru uvědomila bytná policii. Policie zjistila, že si Braun jako obvykle vzal z garáže auto a zmizel. Bytné už předtím svěřil, že je obchodní cestující. Nikdo zřejmě neví, co vlastně prodával. Policie se snažila si ho prověřit a dostala se do slepé uličky. Nebyl registrován jako volič. Nepodařilo se jim zjistit, kde je zaměstnán. Policie zastává teorii, že by jeho zaměstnavatel pravděpodobně ohlásil, kdyby Braun skutečně zmizel. Když se nic víc nedozvěděli, prostě nechali celou věc plavat. Na oddělení pro nezvěstné osoby mají o tomto případu celý fascikl.“

„A jak víš, že to je právě ten člověk, kterého hledáme?“

„Podle auta,“ odpověděl Drake. „Zašel jsem do garáže, kde míval auto, zjistil jsem, že si na něm nedávno dal něco opravovat, našel jsem mechanika, který to dělal, zavezl jsem ho k havarovanému autu, ukázal jsem mu je a on je zcela přesvědčivě identifikoval tím, že mi přesně označil pár věcí, které opravoval. Právě teď jsme u auta, telefonuji ti z toho dragstóru.“

„Jak si vysvětluješ, že to auto je zaregistrováno na jméno Carl Packard?“

„Nevím, ale je to určitě Braunovo auto, i když výrobní číslo nesouhlasí s číslem na technickém osvědčení.“

„Opravdu?“

„Ano, ten mechanik mě na to právě upozornil. Když na autě pracoval, mělo jinou poznávací značku a bylo registrováno na Jasona Brauna. Nynější poznávací značka souhlasí s technickým osvědčením na jméno Carl Packard a značka i model auta se shodují. To ostatní je jaksi zamotané.“

Mason se zamyšleně zamračil: „No, Paule, konečně jsme se pohnuli z místa. Můžeme začít přezkoumávat registrace, to druhé auto by nám mělo poskytnout stopu. Pracuj na tom. Za chvíli ti zavolám.“

Položil sluchátko a řekl Wrayovi: „Abychom se tedy vrátili k té záležitosti s partnerstvím: zajímalo by mě…“

„Promiňte,“ přerušil jej Wray, „ale do telefonu jste se zmínil o Jasonu Braunovi. Snad nemá nějaké problémy?“

Mason nedal na sobě nic znát, vzal do ruky cigaretu, kterou si odložil, když začal telefonovat, a zeptal se lhostejným tónem: „Znáte ho?“

„Ovšemže ano,“ řekl Wray, „znám ho poměrně dobře.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“ vyptával se Mason.“

„Včera.“

„Dopoledne nebo odpoledne?“

„Dopoledne. Povězte mi, stalo se něco?“

„Zmizel ze svého bytu,“ řekl Mason, „a jeho bytná to oznámila policii.“

Wray se hlasitě zasmál. „To je dobré!“ zvolal. „Jason Braun a nezvěstný! Proboha, vždyť se po celou tu dobu nehnul z města. V posledních čtrnácti dnech jsem ho viděl dvakrát či třikrát a včera ráno byl tady v kanceláři.“

„Kde pracuje?“ vyptával se Mason, opřel se o opěradlo křesla a zkřížil dlouhé nohy. „V pojišťovně?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Wray.

Mason naznačil, že čeká, až mu Wray odpoví na jeho dotaz podrobněji. Pojišťovatel se nervózně zavrtěl a pak řekl: „No, koneckonců, pane Masone, jelikož zastupujete paní Prescottovou, považuji vás za jednoho z nás a vím, že mohu věřit ve, vaši diskrétnost. Braun zastupuje pojišťovatele.“

„Něco jako agent?“ zeptal se Mason.

„Ne, to ne. Vyšetřuje požáry a zjišťuje, jestli nebyly založeny úmyslně. Pokud zjistí, že byly, pak ví, jak na to. Je úzce specializován.“

„Tedy vlastně něco jako detektiv?“ vyptával se Mason.

„Ano.“

„Co jste s ním měl včera za jednání?“ ptal se Mason.

„Nebylo to vlastně nic úředního,“ řekl Wray, „zastavil se jen na kus řeči. Mimochodem, je to bratranec mé ženy.“

„A nevíte, jak bych se s ním teď mohl spojit?“ zeptal se Mason.

„Prostřednictvím Rady požárních pojišťovatelů,“ řekl Wray. „Ale podívejte, Masone, byl bych moc rád, kdybyste jim neprozradil, že jsem vám vyklopil, co dělá. Víte, je to přísně důvěrné.“

„Ostatní pojišťovatele o tom nevědí?“

„Proboha ne!“

„A co váš společník, ten o tom věděl?“

„Ne, nikdy se s Braunem nesetkal. Pochopte, Jason musel svoji totožnost velice dobře maskovat, protože mnohokrát musel předstírat, že je žhář, aby nachytal lidi, po kterých šel. A mimochodem, právě proto je ta záležitost s jeho zmizením k smíchu. Náhodou vím, že právě teď pracuje na velkém případu. V posledních šesti měsících došlo ke dvanácti požárům, které všechny ukazují na jednu žhářskou bandu — pochopte, zatím nejsou žádné důkazy, ale pojišťovatelé jsou o tom přesvědčeni.“

Mason řekl: „Podívejte se, Wrayi, chci vás požádat o laskavost, o něco, co velmi pomůže paní Prescottové. Chci, abyste se kvůli mně spojil s Jasonem Braunem. Chtěl bych, abyste mi co nejdřív domluvil tajnou schůzku. Chci se s ním sejít dřív, než se setká s někým jiným. Myslíte, že se vám to podaří?“

„Ale ovšem,“ řekl Wray. „Mohu požádat Claire — to je moje žena — a ta ho během hodiny sežene.“

„Nezapomeňte,“ řekl Mason, „že odešel ze svého bytu před dvěma týdny a od té doby se neozval. Měl schůzku s jednou přítelkyní a vykašlal se na ni. Důvěrně vám mohu prozradit, že jisté důkazy naznačují, že trpí oslabenou pamětí. Okolnosti, o kterých se teď nebudu šířit, naznačují, že…“

„Jsem přesvědčen, že to je úplně jinak,“ přerušil ho Wray. „Jason pracuje na nějakém případu, a to je vše. Claire o tom bude něco vědět. Vždyť jsem s ním včera ráno sám hovořil a byl zcela normální.“

„Poznal vás?“

Wray řekl: „Samozřejmě že mě poznal. Proboha, Masone, nevím, po čem jdete, ale ať jde o cokoliv, pak jste na špatné adrese. Jason je v pořádku. Jeho metody jsou přirozeně tajné, ale nic víc.“

„Nevykládejte si to, prosím, špatně,“ řekl mu Mason. „Je životně důležité, abych si mohl s Jasonem promluvit. Chci s ním mluvit dříve než policie.“

„Policie?“

„Ano. Může svědčit buď pro paní Prescottovou, nebo proti ní.“

„No, proti ní svědčit jistě nebude,“ řekl Wray. „Na to se můžete spolehnout, protože Jason Braun řekne pravdu a pravda nemůže Rosalindě Prescottové ublížit. Nevím, kdo Waltera zavraždil, ale můžete se vsadit, že ona to nebyla. Pokud Jason Braun něco ví, pak řekne pravdu. Nikdo ho nedokáže ovlivnit ať tak, či onak.“

„A domníváte se, že mi budete moci domluvit rozhovor s ním dříve, než to udělá někdo jiný?“

„O tom jsem naprosto přesvědčen,“ ujistil ho Wray.

Mason povstal, vytáhl navštívenku a řekl: „Na navštívence je moje telefonní číslo. Až budete volat, chtějte slečnu Streetovou, to je moje sekretářka. Řekněte jí, kdo jste, a pokud budu v kanceláři, přepojí vás na moji linku, pokud budu mimo, zařídí, aby mi byl váš vzkaz doručen, a já vám během pár minut zavolám.“

Wray obešel stůl a podal Masonovi ruku. „S nesmírným potěšením udělám, co je v mých silách, pane Masone,“ řekl. „A mimochodem — pokud paní Prescottová potřebuje jakoukoliv hotovost na zaplacení — no, otevřeně řečeno na zaplacení vašeho honoráře, pak mohu zařídit, aby jí byly peníze vyplaceny. Pojistné musí totiž přijít během několika dnů a ona na ně bude mít nárok. Takže bych jí s radostí mohl vyplatit zálohu z té částky.“

„Myslím, že to nebude třeba," řekl Mason, „ale je pro mě svrchovaně důležité, abych zjistil, kde je Braun. Pokud mi s ním můžete domluvit důvěrnou schůzku, pak i paní Prescottová, i já vám budeme nesmírně vděčni."

Frederick Carpenter, první viceprezident Druhé úvěrové banky, upřel na Perryho Masona vodnaté modré oči, bez jediného mrknutí vyslechl účel advokátovy návštěvy, opatrně si přejel dlaní po lysé hlavě a prohlásil: „Nechápu, pane Masone, proč by naše banka měla předbíhat zákonný postup ve věci té poslední vůle. Jakmile bude paní Prescottová ustanovena vykonavatelkou či správkyní závěti, může nám předložit ověřenou kopii úředních dokumentů, a my jí pak s radostí vyplatíme veškeré peníze z konta pana Prescotta."

„Sdělíte mi, o jakou částku se jedná?"

„Nevidím důvod proč bych vám to měl říkat."

„Soud bude muset vzít do úvahy výši majetku pro stanovení dědických poplatků," upozornil ho Mason.

Carpenter přikývl, dvě tři vteřiny si opatrně hladil lysou hlavu a pak řekl: „Ovšem, pane Masone, okolnosti v tomto případu jsou poněkud neobvyklé."

„V jakém směru?"

„Paní Prescottová bude pravděpodobně obžalována z vraždy svého muže."

„To se vás ani v nejmenším netýká."

„Rád bych znal názor našeho advokáta."

„Jak dlouho vám bude trvat, než jeho názor zjistíte?"

„Těžko říct."

„Podívejte," řekl Mason rozzlobeně, „nevím sice, o kolik peněz tu jde, ale je to zřejmě dost vysoká částka. Dříve či později se správy těch peněz ujme paní Prescottová. Váš postoj ji sotva naplní touhou po další spolupráci s vámi, jakmile se dostane do sedla."

„Je mi líto," řekl Carpenter.

„To nic neznamená," řekl mu Mason.

„Je mi to líto vzhledem k okolnostem," zdůraznil Carpenter.

„Ani tohle k čertu nic neznamená," poznamenal Mason.

„Víc nemohu udělat."

„Dobrá," prohlásil rozčileně Mason, „jako advokát paní Prescottové vám mohu hned teď oznámit, že váš postoj se nám ani za mák nelíbí. Jakmile bude paní Prescottová ustanovena správkyní či vykonavatelkou vůle, jak se zřejmě stane, přijdete o tohle konto tak rychle, jak to jen bude možné."

Carpenter mírným hlasem podotkl: „To je nemilé."

Mason vykročil z banky a podpatky rozzlobeně klapal po dlaždicové podlaze. Frederick Carpenter si stále ještě hladil obezřetně rovnoměrným pohybem lysinu. Jakmile Mason prošel otáčivými dveřmi, sáhl Carpenter po telefonu na stole.

Mason se cestou do kanceláře zastavil u automatu a zavolal Paulu Drakeovi. „Poslyš," řekl detektivovi, „myslím, že jsi při pátrání po Jasonu Braunovi na něco narazil. Pracuji na tom z jedné strany, ale to neznamená, že bys na tom nemohl pracovat z druhé strany. Důvěrně ti sděluji, že ten člověk vyšetřuje požáry pro Radu požárních pojišťovatelů. Právě teď pracuje na nějakém případu a jeho zmizení může být úmyslné, a v tom případě může ta amnézie být pouhou fintou. Rada požárních pojišťovatelů zřejmě nebude ochotna poskytovat jakékoliv informace, pokud bude vědět, k čemu je potřebuješ. Kdybys však mohl nasadit někoho, kdo by předstíral, že má určité informace o některých úmyslně založených požárech, ke kterým došlo v posledních dvou či třech měsících, pak je šance, že Rada požárních pojišťovatelů za ním pošle Jasona Brauna. Chtěl bych mít tuhle možnost vyzkoušenou dřív, než na ni přijde policie, tak se do toho rychle dej."

„Dobrá," řekl Drake.

„A ještě něco," řek! Mason, „mrkni se na Rosu Hendrixovou, která pracuje v kanceláři firmy Prescott & Wray. Je to rudovláska a tváří se jako kočka, která olízala všechnu smetanu. Zjisti mi, kde je zranitelná."

/ KAPITOLA DEVÁTÁ /

Když Perry Mason vkročil do své kanceláře, ukázala Della Streetová na dveře, vedoucí do vedlejší místnosti, a řekla: „Čeká na vás Abner Dimmick z právní poradny Dimmick, Gray & Peabody a mladý asistent Rodney Cuff.“

Mason si hvízdl.

„Proč si hvízdáte?“ vyptávala se Della.

„Dimmick, Gray & Peabody jsou nej nej mezi právnickou aristokracií,“ řekl Mason. „Jsou právními zástupci několika velkých bank. Zabývají se převážně obchodním a dědickým právem. Co mi asi k čertu chtějí?“

„Možná že to není nic důležitého,“ odpověděla.

„Nic si nenamlouvejte,“ namítl Mason. „Když se Abner Dimmick vydá do mé kanceláře, pak se můžete vsadit, že jde o něco důležitého.“

„Uvedeme je dovnitř?“

„Hned teď,“ řekl Mason, „a to se všemi fanfárami a poctami, které si královský stav vyžaduje.“

Na půl cesty ke dveřím se Della Streetová zeptala: „A co když zastupují tu banku, šéfe?“

„Myslíte Druhou úvěrovou?“

„Ano, tu.“

„Tak to je tedy nápad,“ řekl jí Mason. „Zůstaňte tady a poslouchejte, co mi přišli říct, Dello. Když nahlas zakašlu, začnete si náš rozhovor zaznamenávat.“

Della přikývla, zmizela za dveřmi a za pár vteřin se vrátila a uvedla šedovlasého muže s nasupeným výrazem, který provázel své kroky ťukáním těžké hole, již držel v pravé ruce. Těsně, za ním šel ani ne třicetiletý mladík, v bleděmodrých očích se mu třpytil záblesk bezstarostnosti, který byl v protikladu s nenápadným chováním, kterým udržoval odstup jednoho či dvou kroků od staršího muže.

Šedovlasý muž přešel těžkým krokem kancelář. „Dobrý den,“ vyrazil ze sebe. „Vy jste Mason. Já jsem Dimmick — Dimmick, Gray & Peabody. Možná jste o nás slyšel. Já o vás už ano.“

Přehodil si hůlku do levé ruky, napřáhl pravici a řekl: „Opatrně prosím. Pamatujte, že jsem starý člověk. V téhle ruce mám revma, tak mi nezkoušejte rozdrtit kosti. Tohle je Cuff, Rodney Cuff, můj asistent. Pracuje v mé kanceláři. Zatím nevím, jestli je k něčemu nebo ne. V každém případě se nehodí pro naši práci. Dostali jsme se do průšvihu, do zatracené bryndy. Možná jste už o tom něco slyšel.“

Mason si potřásl rukou s Cuffem, usadil návštěvníky do křesel a ujistil Dimmicka, že o tom nic neslyšel.

Dimmick stiskl sevřenými prsty knoflík těžké hole a opatrně se spustil do pevně vycpaného koženého křesla. Cuff se posadil na obyčejnou dřevěnou židli, zkřížil nohy, opřel si loket o opěradlo a uznale zíral na Dellu Streetovou.

Abner Dimmick měl vysoké čelo, obroubené šedivými vlasy, a husté obočí, které se zvedalo a klesalo a zdůrazňovalo tak jeho slova. Pod očima měl nápadné váčky. Ústa měl rozhodná jako čelisti ocelové pasti. Naježený knír, doplňující huňaté obočí, dodával jeho tváři mrazivě přísný výraz. „O co jde?“ zeptal se Mason.

„Dimmick, Gray & Peabody zapletení do kriminálního případu! Dovedete si to představit? To je po čertech neslýchané!“

„A vy se domníváte, že bych vám mohl nějak pomoci?“ zeptal se Mason.

Dimmick přikývl.

Rodney Cuff nesouhlasně zakašlal. Dimmick po něm šlehl pohledem a prohlásil: „Jen tak dál, mladý muži, kašlejte si, až vám hlava upadne. Já vím, co dělám.“

Cuff se uchýlil k mlčení a zapálil si cigaretu. Della Streetová vrhla na Perryho Masona pobavený pohled.

„Jsme právními poradci Druhé úvěrové banky,“ řekl Dimmick. „Banka je správcem jistého majetku z pozůstalosti. Jediným uživatelem je muž, který se jmenuje James Driscoll. Už chápete, jak se věci mají?“

Mason se uvelebil v otáčivém křesle, zapálil si cigaretu a pozorně sledoval své návštěvníky. „Začíná se mi to rýsovat," odpověděl.

„Dobrá," pokračoval Dimmick. „Podle předpisů o správě majetku z pozůstalosti máme poskytovat Driscollovi potřebnou právní radu. Nemůže si podle libosti najmout jiného právního poradce bez souhlasu správce majetku. A teď se ten člověk zapletl do jakési vraždy a někdo to šeredně odskáče."

„A proč jste vlastně přišli za mnou?" zeptal se Mason.

„Chceme, abyste nám pomohl."

Rodney Cuff opět zakašlal.

„Chcete, abych se stal advokátem Jamese Driscolla?"

„To zrovna ne," řekl Dimmick. „Chceme, abyste s námi spolupracoval. My ho budeme zastupovat. Vy zastupujete Rosalindu Prescottovou. Jejich zájmy jsou totožné a…"

„Promiňte, že vám skáču do řeči," řekl Mason. „Ale nesouhlasím s tím, že jejich zájmy jsou totožné."

„Přesně tohle jsem říkal panu Dimmickovi," řekl chvatně Rodney Cuff. „Je naprosto zřejmé, že…"

„Mlčte, Rodney!" okřikl ho Dimmick a nespouštěl oči z Masonovy tváře. „Proč říkáte, že jejich zájmy nejsou totožné, pana Masone?"

„Protože si to myslím."

„Vy se snad domníváte, že Rosalinda Prescottová může být obviněna ze zločinu, na kterém nenese James Driscoll vinu? To je vyloučeno."

„Ne," řekl Mason, „myslel jsem to právě naopak."

Dimmick prohlásil: „Pro mne osobně je to nepříjemné, pane Masone, velmi nepříjemné. Nikdy mne nenapadlo, že moje jméno bude spojováno s kriminálním případem. Banka však trvá na tom, že musím osobně dohlédnout na obhajobu. Kdybych chtěl, mohl bych si obstarat nějakého advokáta, který se na tyhle věci specializuje, aby se mnou spolupracoval, ale domnívám se, že podle podmínek správy majetku jsem povinen se toho případu ujmout osobně. Chápete jisté, jak mi je."

Mason přikývl.

„Takže jsme ochotni s vámi spolupracovat," řekl lichotivě Dimmick.

Mason si hlasitě odkašlal, Della Streetová uchopila pero a nenápadně si poposedla v křesle tak, aby si opřela pravý loket o stůl. Rodney Cuff řekl: „Dal znamení sekretářce, aby zapisovala, co řeknete, pane Dimmicku."

Dimmick svraštil obočí, zuřivě stočil pohled na připravené pero Delly Streetové, pak se otočil zpět k Masonovi a pravil: „Ať si pro mne za mne zapisuje. Mlčte, Rodney."

Nastal okamžik napjatého ticha. Pak sevřel Abner Dimmick ještě pevněji knoflík své hole a prohlásil: „Z banky mi telefonovali, že jste byl u nich na výzvědách."

Mason přikývl.

„Možná by nebylo špatné, kdybychom dali své informace dohromady," navrhl Dimmick, „a vypracovali společný plán postupu."

„Děkuji, ale myslím, že o to nestojím," řekl Mason. „Chci mít volné ruce, abych mohl zastupovat svou klientku způsobem, který se mi podle vývoje situace bude zdát nejlepší."

„Cožpak nechápete, pane Dimmicku," řekl netrpělivě Rodney Cuff, „že bude-li mít příležitost, hodí to všecko na Driscolla?"

Dimmick nespouštěl upřený pohled z Perryho Masona. „V těchto věcech se příliš nevyznám, pane Masone," připustil. „Obvykle vyčkávám, až druzí přijdou za mnou. Tentokrát přicházím já za vámi. Vím, že si v soudní síni počínáte obratně. Vím také, že by z vás byl cenný spojenec a nebezpečný protivník. Pokud byste tedy byl ochoten…"

„Lituji," odpověděl mu Mason, „ale nemohu si svazovat ruce. Chci vejít do soudní síně naprosto volný, abych tak mohl podniknout vše, co uznám za vhodné. Nehodlám poškodit zájmy své klientky tím, že bych uzavřel s kýmkoliv jakoukoliv dohodu."

Cuff řekl: „Chcete tím naznačit, pane Masone, že hodláte hodit tu vraždu na Driscolla?"

„Pokud si budu myslet, že je vinen, pak ano."

„A myslíte si, že je vinen?“

„To nevím.“

„Pokud je vinen, pak je vinna i vaše klientka.“

„To není tak samozřejmé,“ řekl Mason.

Abner Dimmick si přitáhl hůlku až ke křeslu a pomalu se postavil na nohy. Rodney Cuff prohlásil výhružně: „Nemyslete si, že budeme sedět se založenýma rukama a dovolíme vám, pane Masone, abyste to hodil na Driscolla.“

„To si nemyslím,“ řekl Mason.

Dimmick se k němu podrážděně obrátil: „Říkám vám to zcela otevřeně — tyhle věci se mi nelíbí. Nemám rád soudní síně a nemám rád poroty. Nemám rád kriminální případy a jsem už příliš starý, abych se učil nové triky. Ale Rodney to má rád. Rodneyho otec je můj starý přítel. Slíbil jsem mu, že se chlapce ujmu. Naše praxe se mu nelíbí. Je vaším velkým obdivovatelem, Masone. Neustále vykládá jen o procesech a jak by to a to vypadalo před porotou. Dobrá, Rodney, tohle je šance pro tebe, abys dělal, co ti sedí.“

Cuff se vztyčil a prohlásil: „Pane Masone, nemyslete si, prosím, že jsem zcela nezkušený. Už jsem trochu pracoval u soudu v jednom zapadlém okrese. Otec chtěl, abych začal tady ve městě, a pan Dimmick přislíbil, že se mě ujme. Myslím, že uvidíte sám, že se v soudní síni vyznám.“

„To rád slyším,“ řekl Mason. „Těší mě, že jsem se s vámi oběma seznámil.“

Dimmick vykročil ke dveřím, ale pak se zastavil a čekal, až mu Rodney Cuff otevře dveře. „No, moc se mi to nelíbí,“ opakoval. „A navíc mi doktor řekl, že se nesmím rozčilovat. Jen klid. Neberte si to tak. Nerozčilujte se. Nevztekejte se. Tohleto mi říkají. Pfff! A teď, ve svých jedenasedmdesáti letech, lítám v kriminálním případě, a jestli se rozčilím, může mne to stát život. Pojďte, Rodney. Nebudeme už dál okrádat pana Masona o čas. Těšilo mne, pane Masone! Sbohem!“

Vyrazil ze dveří a bušení jeho hole se rozléhalo chodbou až do chvíle, kdy došel k výtahu. Della Streetová pohlédla na Masona a vyprskla smíchy. „Tak teda tohle je pěkná situace,“ řekla.

„To tedy je,“ řekl s úšklebkem Mason, „a ne právě podle mého gusta.“

„Proč jste odmítl hrát na jejich straně?“

„Protože se nechci vázat na Jimmyho Driscolla — aspoň ne do té doby, dokud nezjistím něco víc o tom, jak zapadá do celkového obrazu. Projevuje se u něj příliš přirozený sklon schovávat se za ženské sukně, a to se mi nelíbí.“

„Telefonoval koroner Emil Scanlon a nechal vám tady vzkaz,“ řekla Della. „Ohledání mrtvoly se bude konat dnes večer v osm hodin a Scanlon prohlásil, že vám umožní občas se na něco zeptat, budete-li si to přát. Pokud jde prý o něj, předloží celý případ jako naprosto otevřený.“

Mason zamyšleně přikývl.

„Nepodráždí tím kancelář státního zástupce?“ zeptala se Della Streetová.

„Stává se to,“ řekl jí Mason, „ale mám dojem, že tentokrát je v pozadí tohohle tahu sám státní zástupce. Je trochu v úzkých. Určitě mu to nevoní, jinak by nesebral kanárka jako důkazný materiál. Pokud vzala pistoli Rosalinda a ne Rita, pak by jistě nechtěl obžalovat Ritu z vraždy. Kdyby se důkazy zamíchaly a on by obžaloval nepravou osobu, pak by měl co dělat, aby z toho vycouval a hledal pravého viníka. Vyhovovalo by mu, kdybychom se všichni do sebe pustili.“

„Ale pak mu tedy ženete vodu na mlýn,“ řekla Della.

„Jak to?“

„Tím, že odmítáte spolupráci s advokáty Driscolla.“

„To se ještě uvidí,“ řekl Mason. „Nedám si od nikoho svazovat ruce.“

„No dobrá, ale právě teď máte zajít do města a dát se vyfotografovat na pas,“ řekla Della. „Na federálním úřadu je jistý pan Smith, který byl kdysi v porotě při jednom z vašich přelíčení, a ten vaši žádost popožene.“

Mason přikývl, zašklebila a řekl: „Asi máte pravdu, Dello, jdu se dát vyfotografovat a zařídit si ten pas.“

„Když mi ukážete svoji fotku do pasu, tak já vám zas ukážu svoji,“ slibovala Della.

„Můžeme si je třeba nechat zvětšit a pověsit vedle sebe v kanceláři, ať si naši klienti trochu užijí,“ navrhoval Mason.

Della zavrtěla hlavou: „Víte přece, jak vypadají pasové fotografie. Vypadali bychom jako párek podvodníků.“

Mason se zarazil s rukou na klice a usmál se na ni: „No a nejsme snad?“ zeptal se.

/ KAPITOLA DESÁTÁ /

Úřední odpovědnost nesl koroner Emil Scanlon na svých bedrech bez zjevné námahy. Byl to vysoký, dobrosrdečný muž středních let, který pohlížel na hrůznou žeň tragédií, jež procházela jeho úřadem, s neosobním zájmem vědce, zkoumajícího pokusná morčata. Byl to soucitný člověk, ale svůj soucit si ponechával raději pro živé, kterým mohl být aspoň trochu užitečný, než pro znetvořené pozůstatky, ke kterým byl tak často povolán na ohledání.

Toto šetření zahájil přívětivým a věcným tónem, a očima přitom přelétával po zaplněné místnosti.

„Porota si právě prohlédla tělesné pozůstatky," řekl, „a nyní jsme připraveni vyslechnout svědecké výpovědi. Náš postup bude neformální — jinými slovy, nehodlám trvat na celé řadě formalit. Tento muž zjevně nespáchal sebevraždu. Úřady zadržely tři osoby. Je to vdova Rosalinda Prescottová, švagrová zesnulého Rita Swainová a James Driscoll. Driscoll souhlasil s vydáním policii jiného státu a je zde. Slečna Swainová a vdova toto vydání odmítly a nejsou tady, takže je nemůžeme předvolat jako svědky.

Náměstek státního zástupce Oscar Overmeyer reprezentuje zájmy lidu. Perry Mason zastupuje slečnu Swainovou a paní Prescottovou a Rodney Cuff zastupuje pana Driscolla. Je jasné, že pokud tito advokáti začnou s formalitami a my jim v tom nezabráníme, pak tady strávíme celou noc. Cílem tohoto šetření není dokázat mimo veškerou pochybnost něčí vinu, ale pouze určit, jak zesnulý zemřel. Jinými slovy — chceme se pouze dozvědět, co zapříčinilo smrt Waltera Prescotta. A pokud existuje pravděpodobnost, že ho někdo zavraždil, pak se chceme dozvědět, kdo to byl.

Nyní bych tedy zahájil šetření, a pokud chtějí zúčastněné strany se mnou spolupracovat, bude mne to jen těšit. Nepřipustím však, aby toto šetření bylo zneužito pro vyvolávání zmatků, rozuměli jste mi, pánové?"

Všichni tři advokáti přikývli.

„Prvním svědkem bude George Wray," oznámil Scanlon.

Wray pozvedl ruku a složil přísahu.

„Viděl jste pozůstatky zesnulého?" zeptal se Scanlon.

„Ano."

„Můžete je identifikovat?"

„Nade vši pochybu. Jsou to tělesné pozůstatky Waltera Prescotta, který byl mým společníkem ve firmě Prescott & Wray."

„V jakém oboru?" otázal se Scanlon.

„Pojištění."

„Kdy jste ho viděl naposledy živého?"

„Předevčírem."

„Včera jste s ním hovořil?"

„Ano."

„Telefonicky?"

„Ano, telefonicky."

„V kolik hodin?"

„Asi za pět minut dvanáct. Náhodou jsem se v tu chvíli podíval na hodiny."

„Řekl vám, kde je?"

„Ne, neřekl. Řekl mi, že počítá s tím, že dorazí do kanceláře brzy odpoledne a přitom jsem si všiml, kolik je hodin, protože jsem měl to ráno spoustu práce a víceméně jsem ztratil pojem o čase."

„Kdy že to bylo?"

„Skoro přesně za pět minut dvanáct. Myslím, že bylo tak za pět a půl minuty poledne."

„Na hodinách v kanceláři?"

„Ano."

„Kontroloval jste od té doby hodiny?"

„Ano, jsou to elektrické hodiny a jdou naprosto přesně — na sekundu."

„To je všechno," řekl koroner.

„Mohu položit jednu otázku?“ zeptal se Perry Mason. Koroner přikývl na souhlas a Mason se ptal: „Pane Wrayi, odešel jste brzy po tom telefonickém rozhovoru na oběd?“

„Ano, ihned,“ odpověděl Wray.

„To stačí, děkuji vám.“

Pak předvolali patologa doktora Huberta, který identifikoval tři kulky, z nichž jedna byla vyjmuta z těla zesnulého a zbývající dvě našli v pokoji, neboť naprosto evidentně prošly jeho tělem.

Lékař popsal dráhy těchto kulek. Jedna z nich způsobila zranění, které nemuselo být smrtelné. Druhé dvě zapříčinily taková zranění, kterým oběť okamžitě podlehla. Stopy po střelném prachu svědčí o tom, že rány byly vypáleny z těsné blízkosti. Dále popsal, jak bylo tělo nalezeno, a potvrdil, že smrt nastala okamžitě. Okamžik skonu určil mezi polednem a půl třetí odpoledne. Tělo bylo objeveno těsně před pátou hodinou odpolední.

E. Q. James, kriminolog z úřadu státního zástupce, identifikoval pistoli spolu s mikrofotografiemi zkušebních střel, které byly z této pistole vypáleny. Bylo zřejmé, že jsou totožné se třemi kulkami, které jako důkaz předložil patolog.

Koroner předvolal Stellu Andersonovou. Kráčela na stanoviště zpříma a se vztyčenou hlavou, oči jí zářily a v zardělé tváři se jí zračila radost, že je ve středu pozornosti. Zatímco ověřovali jméno a bydliště, novináři cvakali fotoaparáty a pořizovali její snímky na stanovišti.

Na dotaz koronera zopakovala, co viděla předcházejícího dne u Prescottů.

„Viděla jste také, jak tento mladý muž podává jisté mladé ženě pistoli?“ zeptal se Scanlon.

„Ano, pane, viděla jsem, jak jí podává pistoli. Otevřela zásuvku psacího stolu, pistoli za ni zastrčila a pak znovu zásuvku zavřela.“

„Kdo byl ten muž?“

„Tamhle sedí. Ten v tom modrém obleku.“

„Myslíte Jamese Driscolla? Postavte se, pane Driscolle. Je to on, paní Andersonová?“

„Ano — totiž, je to ten muž, kterého jsem viděla vyběhnout z domu pana Prescotta hned po té nehodě, a vypadá právě jako ten člověk, kterého jsem viděla s pistolí. Víte, v oknech mají velice tenké krajkové záclony, takže přes ně není vidět tak dobře, jako kdyby tam nebyly. Ne tak dobře, ale skoro tak dobře. Jsem si téměř jistá, že muž, kterého jsem viděla s tou pistolí, byl tenhle mladík, James Driscoll.“

„A kdo byla ta mladá žena?“

Zpříma na něj pohlédla a odpověděla: „Nevím. Myslela jsem si, že je to Rosalinda Prescottová. Ale později se v okně objevila Rita Swainová a měla na sobě přesně stejné šaty a snažila se přesvědčit mě…“

„Nezajímá nás, o čem se vás snažila přesvědčit,“ přerušil ji koroner. „Řekněte nám jen to, co jste viděla.“

Paní Andersonová sevřela pevně rty a řekla: „Stejně si o tom myslím svoje.“

V místnosti se ozval smích, který utichl úderem koronerova kladívka. „Co jste tedy viděla, paní Andersonová?“ zeptal se koroner.

„Viděla jsem, jak u okna stojí Rita Swainová a stříhá kanárkovi drápky.“

„Na které noze, na pravé nebo na levé?“

„Na pravé.“

Koroner jí poděkoval, propustil ji ze stanoviště svědků a pokývl k Driscollovi, který seděl mezi zástupcem šerifa a Rodneym Cuffem.

„Pane Driscolle,“ řekl koroner, „podle předpisu vás nyní chci požádat, abyste zaujal místo na stanovišti svědků a zodpověděl několik dotazů. Samozřejmě jsem si vědom, že váš advokát vám nedovolí na ně odpovídat, ale jen proto, abychom dodrželi předepsaný postup, bych chtěl, aby se vaše odmítnutí výpovědi objevilo v zápise z šetření.“

Rodney Cuff vstal a zdvořile se usmíval. Jeho hlas, jen nepatrně zvýšený než konverzační tón, naplňoval obsazenou síň chvějivou ozvěnou. „Domnívám se,“ řekl, „že Vaše Ctihodnost nesprávně chápe naše postavení. Pouze viník hledá útočiště ve formalitách. James Driscoll bez váhání zodpoví jakoukoliv otázku, kterou mu položí koroner nebo náměstek státního zástupce.“

Místností proběhla vlna slyšitelného překvapení. Emil Scanlon si vyměnil rozpačité pohledy s náměstkem státního zástupce a pak přijal Driscollovu svědeckou přísahu.

„Znal jste zesnulého, pane Driscolle?“ zeptal se koroner.

„Ano, viděl jsem ho dvakrát či třikrát.“

„Znal jste paní Prescottovou?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste ji znal?“

„Něco přes osmnáct měsíců.“

„Byl jste s ní kdysi zasnouben?“

„Ano.“

„Jak dopadlo to zasnoubení?“

Driscoll si jazykem zvlhčil rty a řekl: „Sešlo z něj kvůli hádce.“

„Jak dlouho potom si vzala zesnulého?“

„Během měsíce.“

„Nyní se vás zeptám, pane Driscolle, zdali jste napsal a odeslal paní Prescottové dopis, ve kterém jste jí navrhoval, aby opustila svého muže a rozvedla se s ním?“

„Nejlepším důkazem je sám dopis,“ namítl Mason.

Cuff se usmál. „Dokonale chápu námitku pana Masona,“ řekl. „Ale otázky a odpovědi nemohou svědka nijak inkriminovat, protože je zcela nevinen. Jimmy, jen na tu otázku odpovězte.“

Driscoll začal: „Napsal jsem ten dopis, podepsal jsem ho, vložil do frankované obálky s adresou a poslal ho paní Prescottové. Myslím, že to bylo před čtyřmi nebo pěti dny.“

„V tom dopise jste radil paní Prescottové, aby odešla od svého muže?“ zeptal se koroner.

„Ano.“

„Neměl jste vůči němu přátelské pocity, že?“

„Ne. Považoval jsem ho za gaunera a podvodníka.“

„Žárlil jste na něj?“

„V jistém směru ano.“

Koroner prosebně pohlédl na Cuffa, pak na náměstka státního zástupce a řekl: „Něco podobného jsem ještě neslyšel.“

Overmeyer přikývl. Rodney Cuff prohlásil srdečně: „Jenom pokračujte, Vaše Ctihodnosti. Vedete si výborně. Nebo chcete raději, abych se ptal já?“

„Ne,“ odpověděl koroner. „Otázky budu dávat já. Tedy — byl jste včera ráno v domě Waltera Prescotta, pane Driscolle?“

„Ano.“

„Kolik bylo asi hodin?“

„Asi tolik, kolik uvedla paní Andersonová. Nedíval jsem se na hodinky, ale přišel jsem několik minut po jedenácté.“

„Věděl Walter Prescott, že přijdete?“

„Ne.“

„Pozval vás do svého domu?“

„Ne.“

„Přišel jste tam proto, abyste se sešel s jeho ženou?“

„Ano.“

„Setkal jste se s ní?“

„Ano.“

„A šel jste do toho domu ozbrojen?“

„Ano. Walter Prescott vyhrožoval, že ji zabije. Domníval jsem se, že je schopen to provést. Chtěl jsem ji před ním ochránit.“

„Použitím zbraně?“

„Nepředpokládal jsem, že bych ji musel použít, ale chtěl jsem, aby si tu pistoli vzala a mohla ji použít v případě, že by se musela bránit.“

„Dával jste paní Prescottové nějak viditelně najevo svou lásku či city?“

„Ano,“ odpověděl trochu vzrušeně Driscoll. „Nemohl jsem snášet pomyšlení na to, jak je nešťastná. Přemohly mě city. Objal jsem ji a řekl jsem jí, že ji dosud miluji a že jsem ji nepřestal milovat.“

Lehce se předklonil a rychle oddychoval. Fotoreportéři se tlačili dopředu. Fotoaparáty zvučně cvakaly.

Koroner prohlásil: „V tomhle bychom měli mít naprosté jasno, pane Driscolle. Zabil jste Waltera Prescotta?“

„Nezabil.“

„Věděl jste, že je mrtev?“

„Dozvěděl jsem se to až dlouho po svém odchodu z domu.“

„Popsal byste nám, co jste tedy dělal v domě, řekněme po půl dvanácté?“

„Hovořil jsem s paní Prescottovou o jejích finančních záležitostech a o zhruba dvanácti tisících dolarech, které její manžel zpronevěřil. Úmyslně spravoval její majetek, aby ji tak mohl okrást o peníze.“

„Mám tomu rozumět tak, že jste tyto pocity sdělil ženě Waltera Prescotta?“

„Přesně tak,“ odpověděl rozčileně Driscoll. „Podvedl ji, vodil ji za nos a okradl ji. Vzal si ji jen pro peníze. Usoudil jsem, že na ni ztratil veškerá manželská práva.“

„Ale věděl jste, že podle zákona byl i nadále jejím legálním manželem se všemi manželskými právy?“

„Ano.“

„Věděl jste, že dosud nebyla podána žádost o rozvod?“

„Ano.“

„A přesto jste před odchodem z domu plánoval, že s tou ženou utečete?“

„Chtěl jsem ji vzít do Rena, kde by mohla podat žádost o rozvod Nejprve jsem uvažoval, že by tam jela sama. Pak jsem se rozhodl, že ji doprovodím.“

„A udělal jste to?“

„Ano.“

„Když jste odcházel z domu, věděl jste, že je Walter Prescott mrtev?“

„Ne.“

„Vraťme se teď k tomu, co jste dělal po půl dvanácté.“

„Přestal jsem se ovládat, objal paní Prescottovou a řekl jsem jí, že ji miluju. Paní Andersonová, která nás pozorovala z vedlejšího domu, to může dosvědčit.“

Stella Andersonová horlivě přikývla.

Koroner pravil: „To se vás netýká, paní Andersonová. Teď nejste na stanovišti svědků. Vy už jste nám svoje svědectví řekla. Pokračujte, pane Driscolle. Řekněte nám, co se stalo potom.“

„Pak jsem odešel do vedlejšího pokoje, abych zatelefonoval na letiště a rezervoval letenky pro paní Prescottovou. Právě jsem končil, když před domem došlo k automobilové nehodě. Vyběhl jsem ven, abych poskytl veškerou možnou pomoc, a pak jsem se vrátil. Jelikož jsem věděl, že kvůli téhle nehodě bych mohl být kdykoliv předvolán jako svědek a nechtěl jsem nechat Rosalindu Prescottovou bez ochrany, vytáhl jsem z kapsy revolver a dal jsem jí ho. Je to revolver Smith & Wesson, ráže třicet osm, který zde byl předložen jako předmět doličný. Byl to můj revolver, ale když jsem ho dával paní Prescottové, nebylo z něj vystřeleno. Řekla mi, že jí manžel vyhrožoval, že ji zabije, a tak jsem chtěl, aby měla u sebe něco na svoji obranu.“

„Co jste dělal pak?“

„Pak jsem odešel z domu a vběhl jsem do náruče dvěma policistům z hlídkového vozu. Zapsali si mé jméno, číslo řidičského průkazu a adresu a řekli mi, že možná budu svědčit. Prohlásil jsem, že jsem v tu chvíli telefonoval a vůbec jsem neviděl, co se stalo, ale zdálo se, že je to nezajímá. Vrátil jsem se tedy k Prescottovým, řekl jsem Rosalindě Prescottové, že zjistili moji totožnost a že se obávám, aby Walter nedělal nepříjemnosti. Proto jsem také navrhl, že ihned oba dva odletíme do Rena.“

„Co na to řekla?“

„Souhlasila.“

„Sbalila si nějaké zavazadlo?“

„Jenom malou cestovní tašku s kosmetikou a tak. Převlékla se a ihned jsme odešli bočním východem.“

„Hovořili jste spolu o tom, co asi mohla vidět paní Andersonová?“

„Ano. Paní Prescottová byla přesvědčena, že nás paní Andersonová špehovala a viděla, co se odehrálo.“

Stella Andersonová vyskočila a rozhořčeně zvolala: „Nikoho jsem nešpehovala! Nikdy nešpehuju! Starám se jen o sebe a…“

Koronerovo kladívko zadunělo a umlčelo ji. „Buď budete sedět a mlčet, paní Andersonová,“ upozornil ji koroner, „nebo opustíte tuto místnost.“

Jimmy Driscoll zjevně nevěnoval tomuto přerušení nejmenší pozornost. S výrazem člověka, který musí vykonat nepříjemnou povinnost, ale je rozhodnut ji čestně splnit, prohlásil: „Před naším odchodem jsme se radili, jak bychom mohli zabránit paní Andersonové, aby neřekla Walteru Prescottovi o tom, co viděla. Rosalindu napadlo zavolat sestru, která by se oblékla do šatů, které měla na sobě a ukázala se v okně, kde by si mohla paní Andersonová pořádně prohlédnout její obličej. Zatelefonovali jsme slečně Swainové z letiště. Vyslechl jsem rozhovor Rosalindy Prescottové a slyšel jsem instrukce, které dávala slečně Swainové.“

„A co jste udělali pak?“

„Pak jsme odletěli do Rena.“

„Věděl jste, že tou dobou už byl Walter Prescott mrtev?“

„Ne — a co víc,“ řekl nevzrušeně Driscoll, „mohu dokázat, že jsem ho nezabil a že s jeho smrtí nemám vůbec nic společného.“

Cuff bojovně povstal a prohlásil: „Žádám, aby byla mému klientovi poskytnuta možnost prokázat svoji nevinu.“

„Nikdo mu v tom nebrání,“ řekl dobrosrdečně Scanlon.

Overmeyer pravil: „Chtěl bych, aby bylo ze zápisu jasné — a aby to tak chápal i obhájce —, že úřad státního zástupce usiluje o nestranné a nezávislé vyšetřování. Nepokoušíme se tenhle zločin na kohokoliv svalit. Chceme jenom fakta, nic víc.“

„Pokračujte,“ vyzval Rodney Cuff Driscolla.

Perry Mason se neklidně zavrtěl, chtěl něco podotknout, ale pak se zarazil.

Driscoll řekl: „Walter Prescott žil ještě za pět minut dvanáct. V tu dobu telefonoval svému společníkovi. O pět minut později, právě když houkaly polední sirény, došlo před Prescottovým domem k autonehodě. Vyběhl jsem ven a pomáhal jsem vyprostit zraněného muže ze sportovního vozu. Pak jsem se vrátil k Prescottovým a dal jsem Rosalindě Prescottové pistoli, s níž — jak prokázaly důkazy —musela být provedena vražda. Ta pistole byla uložena za zásuvkou psacího stolu a tam ji také později našla policie. A od té chvíle až do doby, kdy jsem opustil dům, pozorovala tu místnost svědkyně pan Andersonová. Neviděla, že by někdo tu pistoli bral z psacího stolu. Ve čtvrt na jednu jsme s Rosalindou Prescottovou vyšli bočními dveřmi z domu — dveře vedou na Čtrnáctou ulici — a odjeli jsme na letiště, kde jsme nastoupili do prvního letadla a odletěli do Rena.“

Emil Scanlon řekl vemlouvavě: „To nám však stejně ponechává mezeru mezi jedenáctou pětapadesáti a polednem. Není to samozřejmě příliš dlouhá doba, ale přesto by během ní mohlo být klidně vystřeleno.“

„V té době jsem telefonoval,“ podotkl Driscoll.

„Mohl byste to dokázat?“ zeptal se náměstek státního zástupce.

„Ano,“ odpověděl za svědka Rodney Cuff. „Žádám, abych směl předvolat jistého svědka a dokázat to.“

Scanlon na okamžik zaváhal, pohlédl na náměstka státního zástupce, pak na Rodneyho Cuffa a znovu na Oscara Overmeyera.

Overmeyer zvolna, téměř neznatelně pokývl hlavou a Emil Scanlon oznámil: „V pořádku, udělujeme vám svolení k předvolání svědka. Takovýto postup se sice poněkud vymyká pravidlům, ale jedná se o výjimečný případ a snažíme se dopátrat, co se vlastně odehrálo.“

V chování Rodneyho Cuffa byl patrný triumf, když povstal a řekl: „To je vše, pane Driscolle. Prozatím můžete opustit stanoviště svědků a jako svého prvního svědka předvolávám Jacksona Weymana.“

Štíhlý čtyřicátník se zvedl a zamířil k východu z místnosti. „To je Weyman,“ řekl Rodney Cuff, „chci ho jako svědka.“

U dveří zastavil Weymana policista. Weyman se otočil a prohlásil: „Žádnýho svědka dělat nebudu. Nechodil jsem sem proto, aby mě někdo nutil svědčit.“

Levé oko měl nateklé a podlité krví. Horní část čela zakrýval kousek gázy přilepený náplastí a další menší náplast měl na pravé tváři.

„*Žádám*, aby byl předvolán jako svědek,“ řekl Cuff.

„Pojďte sem a složte přísahu, pane Weymane,“ nařídil mu koroner.

„Nic takovýho neudělám,“ řekl nevrle Weyman. „Nechci svědčit a nemůžete mě k tomu nutit. Není na mě ksakru žádnej pěknej pohled, abych se ukazoval na stanovišti svědků!“

Diváci zařvali smíchy a Scanlon se ani nesnažil je utišit. Když smích dozněl, pravil: „Ale i tak pojďte sem, pane Weymane, a složte přísahu.“

„Stejně vám nic neřeknu,“ prohlásil umíněně Weyman. Z koronerových rtů nezmizel dobrosrdečný úsměv, ale oči mu najednou ztvrdly. „Myslím, pane Weymane,“ řekl klidně, „že v tomhle se mýlíte. Strážníku, předveďte ho sem.“

Policista vzal Weymana za paži a řekl mu: „Tak pojď, kámo — tudy.“

Weymanovi povolily nervy, uskočil dozadu a rozpřáhl se na policistu. V dalším okamžiku mu policista nasadil škrticí páku, jemně ho otočil kolem osy a hnal ho uličkou ke stanovišti svědků, zatímco diváci se nadšeně uchechtávali.

Scanlon prohlásil: „Ještě ho tam chvíli podržte, strážníku. Chtěl bych mu něco říct… Pane Weymane, tohle je soudní šetření. Koroner má pravomoc předvolávat svědky a nutit je svědčit. Pokud mne neuposlechnete, půjdete do vězení. Nechci tady žádné potíže, ale jestli o tomhle případu něco víte, pak to z vás dostaneme… Pil jste?“

Weyman zarytě odpověděl: „Dal jsem si jednu nebo snad dvě.“

„Zvedněte pravou ruku a přísahejte,“ nařídil přísně koroner.

Policista uvolnil své sevření a Weyman se zuřivým úšklebkem pozvedl pravou ruku a složil přísahu.

Scanlon mu pokynul ke stanovišti svědků a Rodney Cuff vykročil kupředu. „Pane Weymane,“ řekl, „vzpomínáte si na tu autonehodu, k níž došlo před domem Waltera Prescotta?“

„A co když jo?“

„Bydlíte vedle Prescottových?“

„Ano.“

„A viděl jste tu nehodu?“

„Jo, viděl.“

„Kde jste v tu chvíli byl?“

„Stál jsem na Čtrnáctý ulici.“

„Předtím jste pil, vyvolal jste rvačku a pořádně jste to odskákal, že?“

„Po tom vám ksakru nic není.“

Scanlon udeřil kladívkem na stůl a zamračil se na svědka, ale pak se otočil k Rodneymu Cuffovi a prohlásil: „Tenhle svědek odmítá svědčit. Přímo ho musím nutit k výpovědi. Nechci ho zbytečně obtěžovat. Co s tím má jeho rvačka společného?“

„Prostě tohle,“ řekl Rodney Cuff. „Tenhle svědek má ve zvyku se prát, jakmile se opije. Hádá se kvůli tomu i se svojí ženou. Tentokrát ho ztloukli do bezvědomí, musel vyhledat lékaře, dát si ošetřit obličej, a nechtěl se vrátit domů a poslouchat lamentace. A tak postával trochu nejistě na Čtrnácté ulici poblíž rohu Alsaské třídy, právě když došlo k té nehodě. Chci dokázat, že tam tou dobou byl a také proč tam byl.“

„No dobrá,“ řekl neochotně Weyman, „je to tak, byl jsem tam. A co má být?“

„Viděl jste do domu Waltera Prescotta?“

„Viděl jsem do několika oken na tý straně domu, která vede do čtrnáctý ulice.“

„Viděl jste do předsíňky, kde je telefon?“

„Ano, viděl.“

„A viděl jste, že by pan Driscoll ten telefon použil?“

Nastal okamžik napjatého ticha a pak Weyman odpověděl: „Viděl jsem, jak tam stojí nějakej chlap a telefonuje, ale byl ke mně vobrácenej zády.“

„Stál jste tam ve chvíli, kdy došlo k té nehodě?“

„Ano.“

„Co udělal Driscoll, když došlo k té nehodě?“

„Mužskej, kterého jsem viděl, byl ještě u telefonu.“

„A jak dlouho tam byl?“

„To nevím, tak čtyři pět minut.“

„Co jste dělal vy, když se stala ta nehoda?“

„Sel jsem se podívat, co se stalo. Pak jsem se ale rozhod, že se budu držet zpátky. Vrátil jsem se, sed jsem si na chodník a koukal jsem se, jak nakládaj toho zraněnýho chlapíka do stěhováku. Tady ten mužskej v modrým vobleku výběh ven a pomáhal jim. Pak se vrátil do domu a stěhovák vodjel pryč.“

„A dál?“

„Za pár minut jsem uviděl, jak tenhle člověk, Driscoll, znova vyšel z domu. Právě v tu chvíli se za rohem vyřítil hlídkovej vůz a policajti ho sbalili.“

„Jak dlouho potom jste tam ještě zůstal?“

„Asi minutu. Nechtěl jsem, aby se mě policajti vyptávali, a tak jsem vypad. Chvilku jsem se procházel — byl jsem nějakej vospalej a nebylo mně právě nejlíp. Za nějakou dobu jsem si řek, že si to nadávání stejně musím vodbejt, a tak jsem se votočil a šel domů.“

„Kdy to bylo?“

„To nevím. Asi dost pozdě, protože se mi začalo dělat zle.“

Rodney Cuff nepatrným posuňkem propustil svého svědka a se spokojeným úsměvem se posadil.

Koroner pohlédl na Overmeyera. Náměstek státního zástupce povstal, přešel ke svědkovi a zeptal se ho: „Jste přesvědčen, že jste u toho telefonu viděl pana Driscolla?“

Weyman pravil hrubým zarputilým hlasem: „Telefon je hnedka naproti oknu. Tadyten chlap tam stál a vopíral se ramenem vo vokenní rám. Viděl jsem mu záda a zátylek. Měl stejně kudrnatý černý vlasy, jako má tady Driscoll. Když vyšel z domu, tak jsem mu viděl do vobličeje. Chlap, kterej vyšel ven, byl Driscoll. To vím. A myslím si, že von taky telefonoval.“

„Tehdy jste měl něco vypito, že?“

„Jo, pár jsem si jich dal.“

„Víc než jste jich měl dnes?“

Na Weymanově tváři se objevil náznak úsměvu, když prohlásil: „Mnohem víc.“

„Jste si jistý, pokud jde o čas?“

Weyman potřásl hlavou a řekl: „Ne, to nejsem. Řekli mně, že k tý nehodě došlo v poledne. Jestli to je pravda, pak je i všecko vostatní v pořádku. Jestli to pravda není, pak teda nevím, kolik bylo hodin. Vím jenom, že jsem tam postával asi deset minut před tou nehodou a že jsem viděl tohohle člověka telefonovat.“

Overmeyer zamyšleně svraštil čelo a řekl: „To je vše. Možná že si s vámi ještě o tom budu chtít popovídat, pane Weymane.“

Mason se zeptal: „Mohu položit jednu otázku?“

Scanlon přikývl.

„Komu jste vyprávěl o tom, co jste viděl?“

„Řek jsem to svý ženě,“ odpověděl Weyman.

„Nikomu jinému?“

Weyman zavrtěl hlavou.

„Řekl jste jí to hned po návratu domů?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ ušklíbl se Weyman. „Když jsem se dostal domů, tak jsme si povídali vo něčem úplně jiným.“

V místnosti se znovu ozval smích.

„To je všechno,“ oznámil Mason.

Scanlon pokývl na Weymana. „Můžete jít, pane Weymane,“ řekl mu.

Rodney Cuff povstal a řekl: „Chtěl bych upozornit, že vzhledem k výpovědi tohoto svědka a vzhledem ke skutečnosti, že k autonehodě — jak můžeme jasně prokázat — došlo téměř přesně v poledne, je vyloučeno, aby Waltera Prescotta zabil Jimmy Driscoll.

Myslím, že chápete, co to znamená,“ pokračoval Cuff a upřeně hleděl na náměstka státního zástupce. „Znamená to, že potom, co Rosalinda Prescottová a můj klient odcestovali do Rena, a kdy v domě byla Rita Swainová, přišel Walter Prescott. Nechci tady vyslovovat dohady o tom, co se stalo, ale zabila ho Rita Swainová. Z toho, co mi o Ritě Swainové vyprávěl můj klient, předpokládám, že musela být vyprovokována. Možná to bylo v sebeobraně, nebo…“

„Pokud chce pan advokát začít argumentovat,“ řekl nevzrušeně Mason, „pak se připojím i já.“

„Nic takového se nestane,“ rozhodl Scanlon. „Posaďte se, pane Cuffe.“

„Chtěl jsem jenom poukázat na to, že…“

„Už jste se toho napoukazoval až moc. Posaďte se.“

Oscar Overmeyer se zamračeně zamyslel, pohlédl na koronera a řekl: „Měl jsme v úmyslu dokázat pomocí kanárka, že osoba, kterou v zimní zahradě viděla paní Andersonová, nebyla pravděpodobně Rita Swainová. Vzhledem k přiznání svědka Driscolla to není zapotřebí.“

Mason pravil: „Na základě toho, co zde řekl pan advokát, žádám laskavě o opětovné předvolání patologa — rád bych mu položil pár otázek.“

„Nemám námitek,“ souhlasil Overmeyer. „Úřad státního zástupce se chce stejně jako koroner dostat k jádru věci.“

„A koroner se k tomu jádru taky dostane,“ řekl bodře Scanlon. „Doktore Huberte, jděte ještě jednou na stanoviště svědků.“

Jakmile se doktor posadil, řekl mu Mason: „Vzhledem k výpovědím, které zde byly předneseny, se domnívám, pane doktore, že plně chápete důležitost naprosté přesnosti vašeho svědectví v otázce, kdy nastala smrt. Už jste sice na tuto otázku odpověděl, ale protože právě této fázi případu se teď přikládá velký význam, chci se vás ještě jednou zeptat: Je možné, že Walter Prescott zemřel dříve než v časovém rozpětí, které jste předtím stanovil?“

Dr. Hubert přehodil nohu přes nohu, propletl si prsty na kulatém bříšku, odkašlal si a řekl: „Abychom si dobře rozuměli: lékařské svědectví není v otázce okamžiku smrti nikdy matematicky přesné. Existují určité proměnné faktory, jejichž přesnou povahu a rozsah nedokážeme uvést do rozumných vztahů. Proto také patolog určuje pravděpodobnou hodinu smrti. Potom vezme v úvahu veškeré proměnné faktory a vymezí v obou směrech od určené hodiny pásma pravděpodobnosti. Je-li svědomitý, pak tato pásma pravděpodobnosti rozšíří tak, aby pokryla všechny možné kombinace proměnných faktorů. Pak oznámí, že smrt nastala v tomto časovém rozpětí.“

„Vy jste to udělal?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„A když jste prohlásil, že smrt nastala mezi polednem a půl třetí odpoledne, mám to chápat tak, že jste odhadl — čistě naslepo — že zesnulý zemřel zhruba ve čtvrt na dvě, že je však možné, že určité proměnné faktory, jak jste je nazval, mohly způsobit ve vašich vývodech chybu, a proto jste určil maximální výchylku jedné a čtvrt hodiny v obou směrech jako největší přípustnou chybu ve vašem určení času?“

„V podstatě je to správně,“ přisvědčil doktor Hubert. „Já bych řekl, že ten člověk byl zavražděn mezi jednou a půl druhou. V osmi až devíti případech z deseti bych měl pravdu. Mohou se však vyskytnou, takové kombinace různých okolností, jež snad v jednom případě z deseti mohou vést k nesprávnému závěru. A proto jsem vzal tento fakt v úvahu a rozšířil jsem uvedená pásma v obou směrech natolik, aby zahrnula i ten jeden případ z deseti.“

„A dá se říct, že dvanáctá hodina je nejčasnější možná doba, kdy mohl být zesnulý zavražděn?“

„Ano.“

„Podle vašeho vlastního prohlášení, pane doktore, mohl tento muž zemřít minutu po poledni.“

„To je pravda.“

„Mohl zemřít i v *poledne*?“

„Ano, pane.“

„Ale v jedenáct hodin padesát devět minut zemřít nemohl, že?“ „Poslyšte,“ řekl doktor Hubert, „tohle není od vás příliš fér.“

„Ani bych *neřekl*,“ prohlásil Mason.

„No, ovšem,“ řekl poněkud dotčeně doktor Hubert, „pokud mne chcete takhle chytat za slovíčka, pak když ten člověk mohl zemřít ve dvanáct hodin, mohl zemřít také v jedenáct hodin padesát devět minut. Nemyslím, že tomu tak bylo, ale možné to je.“

„A co ve tři čtvrtě na dvanáct?“

„Svědek ho slyšel, jak v jedenáct hodin padesát pět minut telefonuje,“ poznamenal kysele doktor Hubert.

„To je přesně ono,“ řekl Mason. „Teď jste udeřil hřebík na hlavičku. Když jste stanovil nejčasnější okamžik smrti tohoto člověka přibližně na dvanáctou hodinu, bral jste přitom v úvahu, že podle výpovědi jednoho svědka byl tento muž za pět minut dvanáct ještě naživu, nebo snad ne?“

„Ne.“

„Když se vás však ptám, zdali je z lékařského hlediska možné, že ten muž byl zavražděn ve tři čtvrtě na dvanáct, odpovídáte mi, že podle výpovědi svědka byl ještě v jedenáct hodin padesát pět minut naživu. Svědčíte tedy, pane doktore, na základě svých lékařských vědomostí, anebo si vytváříte názor tím, že berete podvědomě v úvahu výpovědi svědků?“

„Svědčím na základě lékařského závěru, který jsem si vytvořil po pitvě zesnulého.“

„Zkusme to tedy z jiné stránky, pane doktore. Zmínil jste se o jednom případu z deseti, kdy určitá kombinace proměnných faktorů může nutně vést k rozšíření časového rozpětí. Nemůže však existovat třeba jeden případ z tisíce, nebo snad z desetitisíce, který by nutně vedl ještě k většímu rozšíření časového rozpětí než u toho jednoho případu z deseti, o kterém jste se zmiňoval?“

„No tak dobrá,“ řekl dr. Hubert, „chcete-li to formulovat tímto způsobem, pak tedy řekněme, že zemřel mezi půl dvanáctou dopoledne a třetí odpoledne, a já vsázím svoji profesionální čest, že zemřel v tomto časovém rozpětí a že nemohl zemřít třeba za minutu půl dvanácté. Jste spokojen?“

„Tady nejde o mé uspokojení,“ poznamenal Mason. „Jde o to, abychom dospěli k faktům.“

„Dobrá, tady je tedy máte,“ řekl doktor Hubert.

Scanlon pokývl a řekl: „Myslím, že my všichni jsme ta fakta pochopili. Můžete jít, pane doktore.“

Následovala chvíle ticha. Pak řekl koroner: „Vzhledem k okolnostem bych rád znovu předvolal pana Driscolla a položil mu jednu otázku.“

„Jděte na stanoviště svědků, Driscolle,“ řekl Rodney Cuff.

Scanlon se upřeně zahleděl pronikavým cílevědomým zrakem na mladého muže. „Když jste byl u Prescottů, pane Driscolle, mohl tam být ještě někdo jiný?“

Driscoll zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, Vaše Ctihodnosti.“

Scanlonův hlas pozbyl veškerý důraz či výraz. „Vešli jste do všech místností v domě?“ zeptal se.

„No,“ Driscoll chvíli váhal a pak rychle pokračoval: „Samozřejmě, že jsme nešli do ložnice v patře, to ne.“

„Jste si tím jist?“

„Naprosto!“ odsekl Driscoll.

„A do sklepa jste také nešel?“

„Ne, nešel, pokud tam nějaký je.“

„Je tedy docela možné, že v té době byl v domě ještě někdo jiný a vy jste o tom nevěděl?“

„Ano,“ řekl Driscoll, ale dodal: „Ten někdo by mi však nemohl odcizit revolver, vypálit tři rány na Waltera Prescotta a vrátit mi ho do kapsy bez mého vědomí. Pokud byl Prescott zastřelen mojí pistolí, musel být zavražděn až po mém odchodu z domu.“

„Zcela chápu, co tím chcete říct,“ řekl Scanlon. „To je vše, pane Driscolle. Můžete jít.“

Za necelých deset minut vynesla porota rozsudek, ve kterém shledala, že Waltera Prescotta zastřelila neznámá osoba či osoby. Rodney Cuff se prodral k Perrymu Masonovi a zeptal se ho: „Tak jak se vám líbí rozsudek, pane advokáte?“

„A měl by se mi snad líbit?“ zeptal se Mason.

Cuff přikývl a řekl: „Proč ne? Aspoň mně se líbí.“

„Až ráno uvidíte pana Dimmicka,“ poznamenal Mason, „můžete mu vyřídit, že podle mého názoru nemá nejmenší důvod k obavám o úroveň vašeho zastupování mladého Driscolla. To, že jste ho přiměl, aby na stanovišti svědků přiznal plán se záměnou Rity Swainové za Rosalindu Prescottovou, byl vlastně geniální tah.“

„Ano,“ řekl Cuff polichoceně. „Víte, dozvěděl jsem se, že vyšetřovatelé státního zástupce dostali do rukou toho kanárka, a usoudil jsem, že to může znamenat jen jedno. Díky vašemu bystrému deduktivnímu úsudku poznal Driscoll, že jde do tuhého, a tak mi otevřeně vyprávěl o všech okolnostech, které by se za jiné situace možná pokusil zatajit.“

„Jak vás napadlo předvolat Weymana jako svědka?“ zeptal se Mason.

Cuff se zasmál. „Weyman se svěřil své ženě, a ta to vyprávěla Stelle Andersonové, která dokáže udržet tajemství jako vodu v koši. Domníval jsem se, že když ho neočekávaně předvolám, vzbudí to lepší dojem, než kdybych s ním předem promluvil a představil ho pak jako dobrovolného svědka.“

Mason přikývl, zapálil si cigaretu a řekl: „Co myslíte, jak se bude tvářit Rosalinda, až se dozví, že Driscoll se pokusil odvést od sebe podezření tím, že do toho zapletl Ritu Swainovou?“

„Nic takového přece neudělal, nemyslíte?“ zeptal se Cuff.

„Ale ano, udělal přesně to.“

Cuff se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Asi jste zapomněl na jedno, pane Masone: než začalo tohle šetření, chystal se státní zástupce požádat o vydání jak Rity Swainové, tak Rosalindy Prescottové. V této situaci bude žádat pouze o vydání Rity Swainové. Rosalindu Prescottovou vyžadovat nemůže — aspoň ne na základě tohoto svědectví.“

„A vy myslíte, že je to tak dobře?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že je.“

„Pro koho?“

„Především pro Rosalindu Prescottovou.“

„Slečna Swainová,“ odpověděl Cuff, „se bude muset o sebe postarat sama — za vaší velmi účinné pomoci.“

Mason přikývl a řekl: „To jsem pochopil. Víte, Cuffe, to, že jste přiměl svého klienta, aby sehrál tohle divadlo s vyloženými kartami, má pouze jeden háček.“

„A to?“ zeptal se Cuff.

„Jestli Driscoll lže, pak mu bůh budiž milostivý,“ prohlásil Mason I nelítostně.

/ KAPITOLA JEDENÁCTÁ /

Rita Swainová seděla naproti Perry Masonovi v návštěvní místnosti okresní věznice. Dlouhý pás husté drátěné sítě dělil stůl na dvě poloviny. Rita seděla na jednom konci a Mason na druhém.

„Mohu zde hovořit?“ zeptala se.

„Mluvte potichu,“ radil jí Mason, „a především se nerozčilujte. Pozorují nás. Chovejte se nenuceně. Ať budete říkat cokoliv, jednou nebo dvakrát zavrťte důrazně hlavou, jako byste popírala svou vinu. A teď se do toho dejte a řekněte mi všecko po pravdě.“

„Zabila ho Rosalinda,“ prohlásila Rita.

„Jak to víte? Od ní?“

„Ne, aspoň ne otevřeně. Ach, to je strašné. Je to má vlastní sestra a teď se obrátila proti mně. Udělala to ona s Jimmym Driscollem a teď dovolí Jimmymu, aby ze mě udělal obětního beránka, protože ho tak miluje, že by nesnesla pomyšlení, že se mu něco může stát. Jimmy svaluje všechno na mě, aby zachránil svou vlastní kůži.“

„Jak víte, že ho zabili oni dva?“ zeptal se Mason.

„Protože to udělali,“ odpověděla. „Walter přišel domů, přistihl tam Jimmyho, a ten ho zastřelil.“

„Pokračujte,“ řekl jí Mason tichým, monotónním a přitom srozumitelným tónem. „Řekněte mi všecko, co víte. Ale nejprve zakruťte hlavou — to je ono.“

„Rossy mi zatelefonovala, řekla mi, že se stalo něco hrozného a prosila mě, abych ihned přišla k ní. Vysvětlovala jsem jí, že právě nemohu. Požádala mě, abych tedy zašla k automatu v dragstóru a zavolala na jedno číslo. Udělala to, protože nechtěla riskovat, že by nás mohla odposlouchávat telefonistka v ústředně.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „takže jste šla do dragstóru a zavolala jí. Kde byla?“

„V tu chvíli byla na letišti. Řekla mi, že Jimmy byl za ní v domě, že ji objal a vášnivě jí vyznával lásku, že před domem došlo k autonehodě a policisté přiměli Jimmyho, aby jim řekl své jméno a adresu, a že ho předvolají jako svědka. Jimmy jí prý dal hned po té nehodě pistoli — ještě předtím, než vběhl policistům do rány. Tu pistoli schovala za zásuvku psacího stolu v zimní zahradě. Pak dodala, že se Jimmy pokusil zmizet, narazil přitom na ty policisty a usoudil, že mu nezbývá než utéct s ní. Paní Všetečná prý všecko viděla a určitě o tom řekne Walterovi.“

„Co jste tedy udělala?“ zeptal se Mason.

„Všechno mi dopodrobna vysvětlila, řekla, že šaty, které předtím měla na sobě, nechala v ložnici a že kanárek poletuje po zimní zahradě. Přirozeně jsem jí řekla, že tam zajdu a sehraju pro paní Všetečnou ten výstup. Moc se mi do toho nechtělo, protože jsem měla strach, že třeba narazím na Waltera. Řekla mi však, že ví zcela jistě, že tam Walter nebude.“

„A prozradila vám, jak to ví?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Takže jste se tam vydala,“ konstatoval Mason. „A co bylo dál?“

„Šla jsem nahoru do ložnice, abych se převlékla do šatů, které měla na sobě Rossy, a všimla jsem si, že dveře do Walterova pokoje jsou pootevřené. V tu chvíli jsem tomu nevěnovala pozornost, svlékla jsem si své šaty a oblékla se do Rossyiných, sešla jsem do zimní zahrady, chytila jsem kanárka a odehrála svou roli na místě, kde si mě mohla paní Všetečná důkladně prohlédnout. Pak jsem se vrátila nahoru, abych si umyla ruce, a tam jsem málem dostala šok. Na umyvadle byly krvavé skvrny — nebyla to čistá krev, ale zarůžovělé flíčky tam, kde zaschly kapky krvavé vody na porcelánu a na některých místech ty kapky ještě ani nezaschly.

Otevřela jsem dveře do Walterovy ložnice a na posteli ležel na zádech Walter, s roztaženýma rukama a s rozepnutou vestou, a ze střelných ran mu vytékala krev. Zůstala jsem stát na prahu a zaječela jsem. Za okamžik jsem vykřikla: Waltře, co je ti? a utíkala jsem k posteli, klekla jsem si vedle ní a položila jsem mu ruce na ramena.

Okamžitě jsem věděla, že je mrtvý.“

Odmlčela se a těžce oddychovala rozšířeným chřípím. Rty se jí chvěly.

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason. „Dopovězte to do konce.“

„Věřte mi, pane Masone, nevím, co mě vedlo k tomu, abych udělala to, co jsem provedla. Nejdříve jsem byla tak šokovaná a zděšená, že jsem sotva popadala dech. A pak jsem jakoby zničehonic začala chápat, co by to znamenalo pro mě a pro Rossy.“

„Tu psychologii vynechte,“ skočil jí do řeči Mason. „Co jste *udělala*?“

„Vzpomněla jsem si na ten dopis, který napsal Jimmy. Věděla jsem, že Walter hodlá Jimmyho žalovat, a věděla jsem také, co by to znamenalo pro Rossy, kdyby prohledali mrtvolu, našli ten dopis a…“

„Co jste *udělala*?“ přerušil ji Mason.

„Sáhla jsem mu do kapsy saka, vyndala z ní náprsní tašku a hledá la jsem ten dopis.“

„A našla jste ho?“

„Ano.“

„Co jste s ním udělala?“

„Přeložila jsem ho a zastrčila za okraj punčochy.“

„Měla jste v tu chvíli na sobě Rosalindiny šaty?“

„Ne, šaty jsem si už svlékla.“

„Měla jste na sobě kombiné?“

„Ještě ne. To jsem si oblékla až pak.“

„Kdy jste ten dopis vyndala z punčochy?“

„Když jsem sešla dolů.“

„Co jste s ním udělala?“

„Spálila jsem ho v krbu.“

„Jak jste ho spálila?“

„No, přiložila jsem k němu zápalku,“ odpověděla. „Jak jinak se něco zapaluje?“

„Tak jsem to nemyslel. Co jste udělala s popelem?“

„Pochopitelně jsem ho nechala v krbu.“

„A rozmetala jste ho pohrabáčem, tyčí nebo něčím takovým?“

„Ne, dopis jsem zapálila, a když se rozhořel, hodila jsem ho do krbu. Ihned celý vzplál a trochu mi sežehl vlasy.“

„Co jste měla v tu chvíli na sobě?“

„Šedivý kostým.“

„Ten, co jste v něm přišla ke mně do kanceláře?“

„Ano.“

„Co jste ještě udělala?“

„Vzala jsem kanárka a vydala se za vámi. Kvůli tomuhle jsem za vámi šla, pane Masone. Rossy nechtěla, abych jí sehnala advokáta. Chtěla jen, abych sehrála to divadlo pro paní Všetečnou, ale já měla pocit, že potřebuje někoho, kdo by chránil její zájmy.“

„Jinými slovy — když jste přišla za mnou, věděla jste, že se bude vyšetřovat vražda?“

„Ano.“

„Pak jste odletěla do Rena?“

„Přesně tak.“

„A co bylo pak?“

„Čekala jsem, až si půjde Jimmy lehnout, abych si mohla mezi čtyřma očima popovídat s Rossy. Řekla jsem jí, že jsem zařídila, abyste ji zastupoval, a pak jsem jí pověděla o paní Všetečné. O Walterovi jsem jí nevyprávěla, ani jsem se jí neptala na tu vraždu. Věděla jsem, že Rossy by to nedokázala udělat. Udělal to Jimmy a Rossy ho kryje. Chtěla jsem se jí na to zeptat, až tam Jimmy nebude, aby nemusela lhát.“

„Kde je teď váš perlově šedý kostým?“ zeptal se Mason.

„Policie ho zabavila. Musela jsem se převléct do jiných šatů.“

„A co boty, které jste měla na nohou?“

„Má je policie.“

„Prohlédla jste je, zda na nich nejsou krvavé skvrny?“

„Ne, to ne — proboha, pane Masone, přece si nemyslíte, že já…“

„Domnívám se," řekl jí, „že velmi pravděpodobně máte na botách skvrny od krve. Možná máte nějaké i na spodním prádle. Domnívám se, že jste zanechala otisky prstů na tašce v kapse Waltera Prescotta, a jelikož jste nezničila popel v krbu, pak se domnívám, že policie najde z toho dopisu dost na to, aby ho mohla vyfotografovat."

„Chcete tvrdit, že dokáží ofotografovat spálený dopis?"

„Ano," odpověděl Mason. „Pomocí moderních metod a ultrafialového a infračerveného záření dokáží s maximální přesností ofotografovat písmo na zuhelnatělém papíře. Napadlo mě, že Overmeyer se při šetření choval až příliš neschopně. Měl toho proti vám tolik, že nechtěl předem vyložit své karty. Zcela ochotně se spokojil s tím, aby koronerův rozsudek vyzněl neurčitě. Chce, abyste se domnívala, že proti vám nemá příliš mnoho důkazů, a pak vás přistihne při lži. Vypovídala jste?"

„Ne," řekla, „pamatovala jsem na vaši radu a nic jsem jim neřekla."

„Popřela jste něco?"

„Ach, ano," odpověděla. „Obvinili mě z vraždy Waltera, ale já jsem to popřela."

Mason se zamračil a řekl podrážděně: „Přece jsem vám povídal, abyste nic neříkala."

„Myslela jsem si, že tohle bych měla popřít."

„Zašla jste ještě dál a popřela jste, že víte o jeho smrti?" zeptal se.

„Ne. Po tom prvním popření jsem prostě seděla jak zařezaná."

„Ptali se vás, kdy jste ho viděla naposledy?"

„Ano," odpověděla, „ptali, a tak jsem jim řekla, že jsem ho už neviděla celý týden. Byla to pravda, protože jsem ho opravdu neviděla. To se přece nepočítá, když vidíte člověka až když je mrtvý, a…" Mason ji přerušil: „A až specialista na otisky prstů pověsí před porotu zvětšenou fotografii vašich otisků, které se našly na Walterově náprsní tašce, pak budete mít dost času, abyste se zamyslela nad tím, oč lépe by bylo, kdybyste uposlechla rady svého advokáta."

V jejích doširoka rozevřených očích se objevil strach, když si naplno uvědomila význam této poznámky. Pak pozvedla hlavu a prohlásila: „No dobrá, nemusíte to tak zdůrazňovat. O vaši kůži přece nejde."

„Zavraždila jste ho?"

„Ne."

„Víte, kdo to udělal?"

„Já… Ne… pokud to nebyla Rossy."

„Jestli mi lžete," řekl zhurta Mason, „pak vám kolem tohohle pěkného krčku navléknou hrubý konopný provaz a podtrhnou vám stoličku pod nohama. Tak jako tak se to může stát."

„Nelžu vám. A koneckonců, pane Masone, jde o můj krk."

V Masonových očích se objevil obdiv. „V každém případě to berete s klidem," řekl. „Je to mnohem lepší, než mít v rukou ženskou, která na svědeckém stupínku začne hysterčit a sesype se. Teď poslouchejte a řádně si to zapamatujte: Státní zástupce na vás začne zkoušet různé triky. Nejdříve bude předstírat, že proti vám nic nemá, že vás zadržuje víceméně pro pouhé podezření, a když popřete veškerá obvinění proti své osobě, pravděpodobně vás propustí na svobodu. Nemůže to však udělat vzhledem k veřejnému mínění, pokud odmítáte vypovídat. Až vás pak navnadí a vy budete vypovídat a přitom popřete to či ono, začne na vás chrlit různé důkazy a bude přitom předstírat, že vaše popuštění je jen otázkou času. Budete se do toho stále víc zamotávat a on začne pozvolna utahovat šrouby, až nakonec zjistíte, že nemáte daleko k panice. Jakmile přestanete vypovídat, pustí na vás novináře a ti použijí veškeré lsti svého povolání, aby vám rozvázali jazyk. Budou vám vyprávět, jakým závažným faktorem je veřejné mínění. Navykládají vám, jak by vám v tomhle případu pomohlo, kdyby jejich novinářské plačky zplodily skvostný případ o tom, jak jste se pokoušela ochránit svou sestru a neuváženě jste se zapletla do vraždy. Budou vám tvrdit, že bude pro vás ohromné, když veřejnost bude mít vaše jméno stále před očima, že rozhovor s vámi umístí na čelné místo a že váš příběh upraví tak, aby vzbuzoval soucit, a že vám dobře zaplatí, když budou moci otisknout vaše vzpomínky či deník. A použijí ještě stovky dalších argumentů, aby vás přiměli mluvit. Půjde jim o to, abyste začala vyprávět a už nepřestala. Rozumíte mi?"

Přikývla.

„Vy teď budete za každou cenu mlčet, ať půjde o cokoliv,“ řekl Mason. „Státní zástupce vás nepropustí, protože má proti vám dost důkazů. Z vězení se dostanete jen tehdy, přimějete-li porotu, aby potvrdila vaši nevinu, anebo když se tři poroty za sebou neshodnou na rozsudku. Jasné?“

Znovu přikývla.

„Dobrá,“ řekl Mason. „Jakmile se vás bude kdokoliv na cokoliv vyptávat, ať už státní zástupce, novinář nebo nějaká velice soucitná spoluvězeňkyně, která se čistě náhodou ocitne s vámi ve stejné cele, tak řekněte, že chcete mluvit, ale že jsem vám nařídil, abyste mlčela, a dokud jsem váš advokát, budete poslouchat mé příkazy. Dále prohlásíte, že si myslíte, že to všecko je hloupost a že byste chtěla svůj příběh vypovědět prostě a bez vytáček, ale že z jakéhosi důvodu jsem vám přikázal mlčet. Jinými slovy — s plnou parádou to hodíte na někoho jiného. Je to jasné?“

„Jasné,“ odpověděla.

„Máte na to dost dobré nervy?“

„Myslím, že ano.“

„Bude k tomu třeba řádně silná vůle.“

„To mi je taky jasné,“ řekla. „Nakonec je mi už dvacet sedm let, pane Masone. A v sedmadvaceti žena už má vypěstovanou pevnou vůli.“

„Nesmysl!“ odbyl ji Mason. „Třeba jste někdy vyběhla s nějakým zelenáčem, který se vás amatérsky pokoušel obtěžovat, a hned si myslíte, že jste si vypěstovala duševní kázeň a že se dokážete o sebe postarat. Teď však půjdete proti chlapům, proti lidem, kteří už řešili stovky podobných případů, takže to je pro ně zcela běžná záležitost. Znají všechny triky — ty, co zaberou, i ty, které jsou k ničemu. Jdete do toho poprvé a vedle nich jste úplné neviňátko. Držte jazyk za zuby, a učiňte jediné prohlášení — že byste chtěla mluvit, ale nesmíte. Rozumíte mi?“

„Ano,“ prohlásila s rozhořčením v očích. „Rozumím. A nemyslete si, že mladí chlapci jsou takoví amatéři, jak by naznačoval váš krátký projev.“

Mason se zvedl, začal se obracet od přepážky, ale pak se znovu otočil a opět se posadil. „Jak daleko můžu v téhle věci zajít?“ zeptal se.

„Jak to myslíte?“

„Však víte, jak to myslím.“

„Rossy do toho netahejte,“ řekla.

„A co když do toho Rossy budu muset zatáhnout, abych zachránil vás?“

„Pak mě nezachraňujte.“

„Víte vůbec, co říkáte?“

„Samozřejmě.“

„Lítáte v tom,“ řekl Mason, „a pořádně. Může se stát cokoliv. Vzhledem k vašemu vzhledu, mozku a figuře vás porota zřejmě nepověsí. Možná dostanete doživotí. Možná ale bude rozsudek znít, že jste spáchala vraždu prvního stupně bez jakéhokoliv polehčujícího důvodu, a to by automaticky znamenalo rozsudek smrti. Teď můžete klidně zvedat hlavu, ale co pak, až přijde hodina H? Budete mi vyčítat, že jsem dopustil, abyste mi svázala ruce?“

Povstala a hleděla na něj přes přepážku. „Pane Masone,“ prohlásila, „když už něco dělám, pak to udělám upřímně a nemám ve zvyku toho později litovat, ať už jsou následky jakékoliv. To je moje životní krédo. Mnoho lidí prožívá neslaný nemastný život, v němž se snaží shodit vinu za své chyby na někoho jiného. Já ne. Ptal jste se mě, zda to zvládnu. Teď se ptám já vás, zdali to zvládnete.“

Mason se usmál a řekl: „Dobrá, Rito, už půjdu.“

Rita Swainová sledovala, jak se k ní blíží dozorkyně, statečně se usmála a pak řekla: „Já ne.“

/ KAPITOLA DVANÁCTÁ /

Rosalinda Prescottová seděla v kanceláři Perryho Masona, zatínala své drobné pěsti v rukavicích, až se jejich měkká kůže1 napínala kolem kloubů, a rozčileně opakovala: „Ne, já jsem ho nezabila! Říkám vám, že ne! Ne, ne a ne!“

„A kdo ho tedy zabil?“

„To nevím. Kéž bych to věděla!“

„A kdybyste to věděla — co pak?“

Její pohled ztvrdl, když se zahleděla Masonovi do očí. „Oznámila bych to policii.“

„Co když to udělala Rita?“

„Proč si myslíte, že to udělala ona?“

„To jsem neřekl. Zeptal jsem se vás, jak byste se zachovala, kdyby ho zabila Rita.“

„Jestli ho zabila Rita,“ řekla Rosalinda, „pak nemá právo na jakékoliv ohledy jak ze strany Jimmyho, tak z mé strany. Oba nás dostala do pěkné kaše.“

„A co když ho zavraždil Jimmy?“

„Jestli ho zavraždil Jimmy, pak ani on nemá nárok na nějaké ohledy — vlastně skoro ne — no…“

Mason pokývl hlavou a řekl: „Pokud ho tedy zabil Jimmy, je situace poněkud jiná, že?“

„No, jestli ho zabil Jimmy,“ zvolala vášnivě, „pak k tomu měl důvod. Těch důvodů bylo víc.“

„Měla Rita nějaké důvody?“

„To nevím. Jestli to udělala, pak to bylo asi v sebeobraně.“

„To snad není dobrý důvod?“ zeptal se Mason.

„Ano, důvod je v pořádku, ale vadí mi způsob, jakým to provedla, jak se vyplížila ven a nechala tam tělo tak, aby podezření padlo na Jimmyho.“

„A udělal-li to Driscoll, co pak?“

„Jimmy to udělal proto, aby mě ochránil — ale on to neudělal — totiž — já si myslím, že to neudělal.“

„Měla paní Andersonová něco proti Walteru Prescottovi?“

Překvapeně rozevřela oči. „Ale pane Masone! Proč se na to ptáte?“

„Jenom se snažím pozkoumat tenhle případ ze všech stran,“ řekl. „A také se snažím posoudit každou možnost, které bychom mohli využít při obhajobě. Měla proti němu něco?“

„Myslím, že ne. Walter pochopitelně odsuzoval její špehování. Několikrát jí řekl, aby se starala o sebe a přestala nám koukat do oken, a ona mu na to odsekla, že má stahovat rolety, když si nepřeje, aby se na něj koukala. Prohlásila, že ona přece nebude chodit v noci po domě a stahovat všechny rolety.“

„Byl to tuhý souboj?“ zeptal se Mason.

„Ani ne. Ona je jedovatá a Walter byl velice sarkastický.“

„A nic víc proti němu neměla?“

„Pokud je mi známo, tak ne.“

„A ještě něco — váš manžel vám vyhrožoval, že vás zabije?“

„Ano.“

„Často?“

„Dvakrát. Poprvé to bylo před několika měsíci kvůli něčemu, co nemá s tímhle případem nic společného. A podruhé to bylo to ráno, co jsem odešla z domu.“

„Proč jste odjela do Rena?“

„Měla jsem v plánu zařídit si tam trvalý pobyt a rozvést se. Domnívala jsem se, že když budu mimo hranice státu, Walter nic nepodnikne hned, a když bude mít příležitost se uklidnit, možná se mi podaří domluvit se s ním tak, aby nedošlo ke skandálu.“

„Chodila jste s Driscollem?“

„Ano.“

„Věděla jste, že manžel na Driscolla žárlí?“

„Nežárlil na nikoho. Byl to prostě chladnokrevný, sobecký, vypočítavý…“

„Tak moment," přerušil ji Mason. „Takovýhle postoj nemůžete zaujmout na stanovišti svědků. Když mluvíte o Walteru Prescottovi, tak vynechte tuhle nenávistnou zlobu. Nezapomínejte, že je mrtvý."

„Je mi jedno, jestli je mrtvý nebo naživu. Byl to…"

„Byl to váš manžel," skočil jí do řeči Mason. „Měli jste názorové neshody. Jistou dobu jste si uvědomovala, že už vám na něm nezáleží, že vás zlákal do manželství, ale že vám ho bylo líto. Pochopte to. Cítila jste k němu soucit a útrpnost. Uvědomovala jste si, že i když byl občas značně nepříjemný, bylo to způsobeno jeho zvláštní nervózní povahou."

„Bylo to tím, že byl chladnokrevný a že měl sobeckou, vypočítavou náturu," prohlásila.

„A pro vás to byl velký šok," pokračoval Mason, aniž věnoval pozornost její poznámce, „když jste se dozvěděla, že je mrtvý, stejně jako by vás šokovalo, kdybyste se doslechla, že zemřel kdokoliv jiný. kdo vám byl blízký. Nebyla jste sklíčena žalem, protože jste si uvědomovala, že ho nemilujete, ale otřáslo to vámi a hluboce vás to zarmoutilo. Každoročně se rozpadají statisíce manželství, ale to neznamená, že jeden či oba rozvádějící se partneři nejsou obyčejní sympatičtí lidé. Znamená to jen, že city nejsou stálé, a že láska jako každý jiný oheň vyhasne, jakmile nepřikládáme stále nová polínka, a mnozí lidé neovládají umění přikládat na oheň romantické lásky, jakmile vyvrcholí v manželství."

„To po mně chcete, abych tohle povídala?" zeptala se.

„Něco v tom smyslu," odpověděl.

„Na stanovišti svědků?"

„Tam se vás na to asi ptát nebudou. Ale dávno předtím, než vás předvolají k soudu, vás budou zpovídat novináři a…"

„Už mě zpovídali," pravila. „A kolikrát!"

„Co jste jim řekla?"

„Nic. Řekl jste mi, abych mlčela, a přesně to jsem taky udělala."

„V pořádku," ujistil ji. „Teď to pozměníme. Budete mluvit a budete mluvit bez zábran. Nemůžete zkrátka uvěřit tomu, že by Rita mohla provést něco takového, i když jste neměla možnost pohovořit si s ní o tom, co se vlastně odehrálo po vašem odchodu z domu. Nezapomeňte, všem novinářům budete tvrdit, že jste s Ritou nehovořila o tom, co se stalo, když byla v domě."

Rosalinda Prescottová přikývla.

„Otevřeně přiznáte, že milujete Jimmyho Driscolla. Tohle vlastně musíte pořádně rozmáznout. Pamatujte si, celý svět sympatizuje s milenci. Ale trvejte na tom, že to byl romantický vztah, nikoliv manželský přestupek vrtkavé ženy. Kdysi jste Jimmyho milovala, pak jste se pohádali. Se vší rozhodností jste vymazala Jimmyho ze svého života a snažila jste se všemožně, aby se vaše manželství vydařilo. Postupně však začal nátěr popraskávat a vy jste si začala uvědomovat, že jste si s Walterem nerozuměla. Bez ohledu na to, co třeba znamenal pro jiné, nedokázal váš život naplnit. A ani se o to nesnažil. Z vašeho manželství se stal vztah mezi kočkou a psem. Byla jste zoufale nešťastná. Po celou tu dobu jste myslela na Jimmyho Driscolla pouze jako na přítele. Pak vám napsal — ne jako milenec, ale jako přítel, který kdysi spravoval všechny vaše finanční záležitosti. Radil vám, že by bylo lepší s tím skoncovat, vyrovnat se s tím a nesnažit se prodlužovat tuhle beznadějnou situaci. Když potom Jimmy přišel k vám a pohlédla jste mu do očí, uvědomila jste si náhle, že ho milujete a že jste ho vždy milovala. To však bylo až potom, co jste si uvědomila, že nemůžete žít s Walterem Prescottem, a potom, co jste se vzájemně dohodli na rozchodu a na žádosti o rozvod. Je to jasné?"

„A co mám říct o těch dvanácti tisících dolarů?"

„Vůbec nic," odpověděl Mason, „jen to, že jste dala Walterovi nějaké peníze, aby je investoval. Jeho nečekaná smrt vám oběma zabránila ve finančním vyrovnání."

„To tvrdím i já, ale co s těmi dvanácti tisíci dolary?" opakovala Rosalinda.

„Na těch teď vůbec nezáleží," řekl jí Mason. „Dědíte stejně veškerý majetek. Když se teď úřady rozhodly, že vás nebudou žalovat pro podezření z vraždy, podám žádost o převod majetku. Měl nějaké příbuzné?"

„Ne. Jinak by všechno odkázal jim. V každém případě Walter…"

„Pusťte to z hlavy," přerušil ji Mason. „Nezapomeňte, že Walter byl nervózní a přeháněl to s prací. Byl to člověk, kterému vůbec nezáleželo na společnosti či přátelích, ale to všechno jen proto, že byl příliš samostatný. To, že jste spolu nevycházeli, ještě neznamená, že měl špatnou povahu."

Rosalinda jedovatě prohlásila: „Nerada lžu. Zpronevěřil mi peníze. Byl to…"

„Zapomeňte, jaký byl," řekl Mason, „je mrtvý. Pamatujte si, co jsem vám o něm řekl. Zachovávejte tenhle postoj, kdykoliv o něm budete hovořit. Nezanechal žádné příbuzné a vy jako jeho žena zdědíte veškerý majetek, ať už byl rozdělený či společný. Tak dostanete nazpátek i vašich dvanáct tisíc dolarů."

Soukromý telefon na psacím stole se hlasitě rozdrnčel. Číslo toho telefonu znali jen tři lidé a používali ho pouze ve velice naléhavých případech.

Mason přiložil sluchátko k uchu a uslyšel Drakeův hlas: „Promiň, Perry, že volám touhle linkou, ale je to po čertech důležité. Myslím, že jsme našli Jasona Brauna, chceš-li, nebo Carla Packarda."

„Kde?" zeptal se Mason.

„Za městem. Poslal jsem jednoho ze svých mužů pro auto."

„Kde jsi teď?"

„Právě odcházím z kanceláře. Sejdeme se u výtahu."

Mason řekl: „Dobrá," praštil sluchátkem, odsunul křeslo od stolu a přes rameno řekl Rosalindě Prescottové: „Vrátím se za hodinu, zatím si zapamatujte, co jsem vám řekl. Změňte svůj postoj k novinářům: hodně mluvte, ale nic jim neříkejte."

Della Streetová hodila zápisník a tužky do kabelky a zeptala se: „Budete mě potřebovat, šéfe?"

Zavrtěl hlavou a řekl: „Projděte s paní Prescottovou trochu to její vyprávění. Zahrejte si na novinářku. Dávejte jí otázky a zapisujte si její odpovědi. Vrátím se během hodiny, anebo vám zavolám."

Popadl klobouk, rozrazil dveře a pospíchal dlážděnou chodbou. Drake už na něj čekal u výtahu.

„Tak co?" zeptal se. Mason.

„Je to hlášené jako autonehoda." řekl Drake. „Dostali to na dopravní oddělení. Myslím, že policie to dosud nevyčmuchala."

„Co je to za nehodu?"

„V horách mezi Santa Monikou a Triumfem se skutálelo ze svahu auto. Na dně kaňonu už je pár dní."

„A co řidič?" zeptal se Mason,

„Je pod autem, úplně na placku."

Výtah se zastavil. Když do něj vstupovali, chtěl Drake něco říct, ale Mason ho zarazil: „Až později, Paule," a významně přitom pohlédl na liftboye.

Teprve když uháněli po Wilshirské třídě ve voze, který řídil jeden z Drakeových agentů, vyprávěl detektiv advokátovi podrobnosti. „Hlášení přišlo do oddělení dálniční dopravy. Nebudu tě unavovat podrobnostmi. Perry, ale počítal jsem i s možností, že Packard zmizel, protože se mu něco stalo. Uložil jsem proto svým agentům, aby prověřili všechny vraždy a nehody a také všechny autonehody. Jakmile přišla tahle zpráva, jeden z agentu pospíchal na místo nehody. Zjistil, že uvnitř klobouku toho chlapíka je vyražen název kloboučnictví v Altaville, a že na vnitřní pásce klobouku jsou vyryty iniciály C. P. V kapsách zřejmě neměl žádné doklady. Vyrozuměl jsem, že jeho mrtvola je strašlivě zohavená. Můžeme však provést identifikaci podle otisků prstů. Rada požárních pojišťovatelů má otisky všech svých zaměstnanců a podařilo se mi obstarat kopii otisků Jasona Brauna."

Mason prohlásil: „Jenže, Paule, jestli je ten muž mrtev, pak nám vůbec nepomůže, když ho objevíme dřív než policie, pokud nám ovšem okolnosti jeho smrti neposkytnou nějakou stopu. Koneckonců jsem chtěl zjistit, co ten člověk vlastně viděl v okně Prescottova domu, že to odlákalo jeho pozornost natolik, že vrazil do toho stěhovacího vozu."

Drake řekl: „No, počítal jsem, že se do toho dáme, zjistíme, co se dá, a možná pořídíme pár záběrů. Fotoaparát mám s sebou."

„Kde je to?“

„Nahoře v horách. Dojedeme do Santa Moniky, po Pobřežní třídě vyrazíme na Oxnard a pak odbočíme na vedlejší silnici. Na křižovatce bude čekat jeden můj člověk, abychom nepřejeli.“

Mason si zapálil cigaretu a chvíli zamyšleně kouřil, zatímco šofér přejel do vnějšího dopravního pruhu a ukazatel tachometru se rozkmital do vyšších poloh.

„Mimochodem,“ pronesl Drake, „zjistil jsem, proč podnikla policie okamžitě tak pohotové kroky potom, co dostala hlášení, že Stella Andersonová spatřila, jak nějaký muž ukrývá pistoli.“

„Ven s tím.“

„Prescott telefonoval na policii, že má důvodné podezření, že ho někdo chce zabít, ale nemohl — či nechtěl — oznámit, kdo to je. Policie mu položila několik otázek a mimo jiné se ho ptali, jestli chce zbrojní pas. Odmítl, ale dodal, že kolem domu se už několik nocí někdo potlouká, a že v případě, kdyby někdy zavolal na policii, požaduje okamžitý zásah. Řekl, že má doma dvouhlavňovou brokovnici a že nehodlá nic ponechat náhodě. Jestli se prý někdo pokusí vloupat do domu, začne do něj pálit z brokovnice.“

„To je trochu divné,“ řekl Mason. „Nezní to moc přesvědčivě.“

„To vím, že ne,“ souhlasil Drake. „Ale právě proto věnovala policie takovou pozornost zprávě, že Driscoll předal té dívce pistoli, aby ji ukryla.“

Mason pravil zamyšleně: „Co když ho napadlo, že se Jimmy Driscoll hodlá potulovat kolem domu, a tak si připravil půdu tím, že upozornil policii, a pak mohl pokropit Driscolla olovem.“

„Pokud hádáme,“ řekl Drake, „pak se mi tohle zdá jako dobrý dohad.“

Mason mlčky kouřil, než přejeli asi půl tuctu bloků, a pak zauvažoval: „Ano, hádáme… Paule, na Walteru Prescottovi se mi něco nezdá. Nevím zatím přesně, co to je, ale zní to jaksi falešně. S těmi penězi, které vzal od své ženy, aby je investoval do podniku, a které vydělával ve svém podniku. Mimochodem, Trader se zmínil, že vezl cosi Prescottovi do garáže. Zajímalo by mě, o co šlo. Mohl by ses na to podívat?“

„Ale Trader měl přece nehodu a jel přímo do nemocnice,“ namítl Drake. „Ne, máš pravdu, Perry, doručil to zboží až později, už si vzpomínám. Prohlásil, že odjel z nemocnice a vrátil se do garáže.“

„Nezapomeň,“ řekl Mason, „že Prescott dal Traderovi svoje klíče.“

„To je pravda.“

„Takže Trader měl klíč od garáže.“

„Rád bych věděl, kam se ty klíče poděly,“ poznamenal Drake. „Pokud vím, Trader to nijak nevysvětlil.“

„Možná by neškodilo ještě ho trochu zmáčknout.“

„Dostat z Tradera informace,“ řekl Drake, „to je jako dojit jalovou krávu.“

Mason přikývl. „Z nemocnice odjel ještě předtím, než propustili Packarda. Packard tam byl asi pětatřicet minut. Dorazil tam asi deset minut po dvanácté. To znamená, že Trader musel to zboží doručit v době mezi tři čtvrtě na jednu a jednou hodinou.“

„Tedy ještě před příchodem Rity Swainové?“ zeptal se Drake.

Mason přikývl a řekl: „Čím víc o tom přemýšlím, Paule, tím víc by mě zajímalo, co ta zásilka obsahovala. Když jsme s Traderem mluvili, nechtěl nám podat žádné informace, ale teď, když došlo k vraždě, je situace jiná.“

Drake vytáhl zápisník, opřel se, aby s ním automobil neházel, a marně se pokoušel čitelně psát. Pohlédl na tu škrábanici, zašklebil se a prohlásil: „Až uvidím něco nečitelného, tak budu vědět, že to znamená ‚Prověřit zboží v garáži‘.“

Mason se zabořil do sedadla a zeptal se: „Co jsi zjistil o Prescottovi?“

„Ledacos,“ řekl Drake. „Mohu ti o něm říct všechno od doby, kdy vyšel mateřskou školu až do chvíle, kdy ho našli mrtvého. Dokonce bych ti mohl říct i některé jeho známky ve škole.“

„Jak se učil — dobře?“

„V základní škole ani moc ne. Na střední škole přidal a na vysoké už měl velmi dobré výsledky. Byl inženýrem chemie. Pak přešel na pojišťovnictví.“

„A co jeho povaha?“

„Prohnilá,“ řekl Drake. „Měl jen velmi málo přátel, ať už na vysoké nebo mimo ni. George Wray byl v jejich firmě podnikatelem. Prescott byl chodící encyklopedií nejrůznějších informací. Měl úžasný mozek na detaily. Byl k nezaplacení, když se jednalo o vybavení kšeftu, který Wray sehnal.“

„A co Driscoll?“ zeptal se advokát.

„To je takový milý, bohatý playboy. Matka mu zemřela, když mu bylo patnáct. Zůstalo po ní pár milionů dolarů, většinou v hotovosti. Všechno je to vázáno složitou správou majetku, kterou vykonává banka. Driscoll nemůže na základní část sáhnout, dokud mu nebude pětatřicet. Rentu dostává v souladu s podmínkami správy majetku a jedna z nich říká, že nemůže dostat víc než tři sta dolarů měsíčně, pokud si sám nevydělá víc než tři sta dolarů za měsíc v nějakém placeném a legálním zaměstnání. Potom by mohl dostat víc — ale znovu to záleží na dobré vůli správců majetku.“

„To zní, jako by ten hoch měl nějakou charakterovou chybu,“ řekl Mason. „Od patnácti let do pětatřiceti je dlouhá doba.“

„To vím,“ souhlasil Drake, „ale jeho matka se zřejmě domnívala, že by měl nejprve pracoval a poznat cenu peněz, a pak teprve může rozhazovat majetek. Víš, nechala to vlastně na něm. S třemi stovkami měsíčně si moc z kopýtka vyhazovat nemůže. Kdyby si však ty tři stovky sám vydělal, pak by mu správcové mohli vyplatit větší či menší část majetku podle toho, co by uznali za vhodné. Nevím ale, mám dojem, že měla strach, aby se nedal na pití. V každém případě si však toho chlapce důkladně pojistila.“

„Jak to, že si vybrala právě firmu Dimmick, Gray & Peabody?“

„Po léta byli jejími advokáty. Vypracovali i správu majetku. A zároveň získali bance sladký bonbónek. Dělávají to tak. Banka jim čas od času předá nějakou pozůstalost a oni pak zajistí bance výhodnou správu majetku.“

„Paní Driscollová měla zřejmě velkou důvěru v Abnera Dimmicka.“

„To ano. Právě on s ní byl v kontaktu. Firmu tvoří několik společníků, ale ona vždycky chtěla jednat s Dimmickem. Mimochodem.“ řekl Drake, „ten mladý Cuff zastupoval Driscolla šikovně, co?“

Mason se zamyšleně zamračil a řekl: „To kdybych věděl! Buďto postupoval podvědomě a náhodou mu to vycházelo, anebo je to jeden z těch rozených soudních advokátů, o kterých se často povídá, ale málokdy jsou k vidění. Dost sugestivně mě přesvědčoval, že úřady nemohou požadovat vydání Rosalindy Prescottové a že bych udělal dobrý tah, kdybych ji držel mimo hranice státu.“

„To by však obrátilo veřejné mínění tvrdě proti ní,“ podotkl Drake.

„Nejsem si tak jistý, ale právě o tohle se snažil,“ řekl Mason. „Víš, jeho jednání je v naprostém protikladu s mým. Já sedím u soudu s plnou náručí legálního nářadí a vhazuji ho do mašinérie, jakmile vidím, že se pár kol začíná hýbat. Cuff je jeden z těch chlapíků, kteří se tváří, že nechtějí nikdy spolupracovat. Při tom šetření byl tak příjemný, že by ho člověk hned koupil. A přesto se mu podařilo vykroutit se a hodit všechno na Ritu Swainovou.“

Chvíli jeli mlčky. Pak se Drake zeptal: „Proč jsi se zajímal o tu rudovlásku v Prescottově kanceláři, Perry?“

„Jen mne tak napadlo, že bychom ji měli trochu oťukat, nic víc. Proč — zjistil jsi něco?“

„Vede dvojí život,“ řekl s úšklebkem Drake. „Tohle vím bezpečně.“

„Jaký dvojí život?“

„Ve dne žije jako Rosa Hendrixová. Pracuje pod tímhle jménem v kanceláři a vrací se na Alvordskou třídu 1025, do bytu s nájemným čtyřiatřicet dolarů měsíčně. Zdrží se tam kolem půl hodiny, pak si zavolá taxík a odjíždí do bytu 5-C v Bellefontaine, což je jeden z nejpřepychovějších činžáků ve městě.“

„A co tam dělá?“

„Zřejmě tam tráví noc, pak se vrací na adresu v Alvordské třídě a odtamtud jde do práce.“

„Ale proč to dělá?“

„Bůhví,“ odpověděl Drake. „Zatím jsem na tom nepracoval dost dlouho, takže nevím.“

„Platí jí někdo ten byt v Bellefontaine?“

„Zřejmě ne. Má ho pod jménem Diana Morganová, občas ji navštěvují přátelé, ale nikdy nepřekročí meze slušnosti, jež se očekávají od mladé dámy. Všechno dělá velmi zdrženlivě a na úrovni. Čas od času však oznámí, že odjíždí na výlet do Mexika, do San Franciska anebo do Rena. Zavolá si zřízence z přepravní společnosti, nechá si odvézt kufry na nádraží a tak týden se vůbec neukáže. Pak se vrátí se svým procesím kufrů a znovu žije všedním životem.“

„Co dělá, když odjede?“ zeptal se Mason.

„Pravděpodobně dál pracuje u firmy Prescott & Wray za sto dvacet pět dolarů měsíčně. Mimochodem — byt v Bellefontaine ji stojí tři sta devadesát pět dolarů.“

Mason svraštil zamyšleně čelo.

„Dává to dohromady nějaký smysl?“ zeptal se Drake. „Víš, možná že je to cvok, ale i přesto nemusí mít nic společného s tímhle případem.“'

Mason zamyšleně přikývl. „To je možné,“ řekl, „ale v celém tomhle případě je něco praštěného, něco, co prostě nedává smysl. Takže za těchto okolností se budeme hrabat ve všem, co vypadá jen trochu výstředně. Nerad se vrtám v soukromém milostném životě Rosy Hendrixové, Paule, ale potřebuji kompletní zprávu o všem, co dělá.“

„Sleduji ji jako ostříž,“ prohlásil Drake. „Správce Bellefontaine je náhodou mým klientem. Kdysi jsem pro něj něco udělal, a tak mi dovolil, abych tam nasadil jednoho agenta jako liftboye.“

Auto vjelo na otevřenou silnici a zvýšilo rychlost. Mason seděl a zamyšleně se mračil. Pak dokouřil cigaretu, zamáčkl ji a odhodil do popelníku, potřásl hlavou a řekl: „Někde jsem v tomhle případu něco důležitého přehlédl. Stále se pohybujeme v kruhu.“

„Mám důvěrnou informaci hlavního stanu,“ řekl Drake. „Mají prý toho na Ritu Swainovou tolik, že to stačí na šibenici. Nechci ti brát odvahu, Perry, ale myslel jsem, že tě to bude zajímat.“

Mason nespustil oči ze silnice a prohlásil vážně s kamenným výrazem: „Nikdy si nic nenamlouvej, Paule, nepřímé důkazy někdy lžou. Myslím, že tohle je právě takový případ.“

„Ty si myslíš, že to neudělala?“

„Ano.“

„Kdo to tedy udělal?“

„Ať se propadnu, jestli to vím. Doufám, že na mrtvole Jasona Brauna najdeme něco, co nám poskytne klíč k tomu, s kým hovořil a kde se poslední den či dva skrýval… Viděl cosi v jednom z oken. Určitě někomu vyprávěl, co tam viděl.“

„No, to se dozvíme za pár minut. Teď už polykáme poslední kilometry.“

Mason se znovu opřel a odmlčel se. Teprve když auto zajelo ke kraji silnice, kde parkoval světlý roadster, vedle něhož stál jakýsi muž a zuřivě mával rukama, advokát si opět začal uvědomovat své okolí. „To je ten tvůj člověk, Paule?“ zeptal se.

Detektiv přikývl. „Povede nás tam,“ řekl.

Mason si poposedl na kraj sedadla a sledoval každou zatáčku silnice, která se jako had vinula vzhůru příkrým kaňonem.

„Co tady k čertu Jason Braun pohledával?“ zeptal se advokát.

„Taky mi to nejde do hlavy,“ řekl Drake, „pokud sem nepřijel na nějakou schůzku, nezapomínej, že to byl vyšetřovatel, který pracoval na nějakém případu a…“

„A kdyby potřeboval naprosté soukromí, tak si je mohl zrovna tak dobře zajistit o čtyřicet kilometrů blíž k městu,“ přerušil jej Mason:

Drake řekl: „To se uvidí.“

První vůz se vyšplhal po prudkém svahu, projel zatáčkou a pak se jeho červená brzdová světla zlostně a varovně rozblikala. Před autem stál motorizovaný policista v prošívané kombinéze a kožené bundě a praporkem ukazoval autu, aby zastavilo. Napříč přes silnici asi třicet metrů za ním stál autojeřáb a jeho napjaté ocelové lano mizelo dole v hlubinách kaňonu. Motor autojeřábu se pomalu otáčel a ocelové lano se postupně navíjelo na otočný buben.

Mason a Drake vyskočili z auta. Drake ukázal dopravnímu policistovi svoji vizitku. „Vyšetřuji tenhle případ,“ oznámil.

„O co vám jde?“ chtěl vědět policista.

„Zastupuji pojišťovnu,“ vysvětloval Drake. „Šéf si myslí, že ten člověk je jejich pojištěnec.“

„Pročpak si to myslí?“ vyptával se policista.

Drake pokrčil rameny a řekl: „Třeba je to chybná domněnka, ale jeden z pojištěnců je dva tři dny nezvěstný, a tak se chce raději přesvědčit. V každém případě to pro mně znamená deset dolarů na den a veškeré výdaje, osm dolarů a výdaje pro fotografa a tady toho chlapíka, takže by mi na tom mělo záležet.“

Dopravní policista přikývl. „Rád bych dostal kopie všech snímků, které pořídíte,“ řekl.

„Samosebou,“ prohlásil Drake.

„A nedělejte tam nějaký zmatek. Koroner ještě nedorazil.“

„Myslíte, že přijede?“

„Možná že vzkáže, abychom tělo převezli dolů, ale pro jistotu čekáme na přesné instrukce.“

„Kde je mrtvý?“ zeptal se Mason.

„Tamhle pod tím stromem, přikrytý plachtou. Ale moc z něj nezmoudříte.“

„Proč ne?“

„Podívejte se tomu člověku na hlavu a pochopíte. A to, že ležel pár dní na slunci, mu taky moc neprospělo.“

Drake řekl: „Díky, podíváme se tam. Pojďte, chlapci, jdeme.“

Kráčeli po silnici k autojeřábu, který měl zablokovaná zadní kola a zápasil se zátěží na druhém konci ocelového lana.

Z bezoblačné oblohy pražilo slunce. Vzduch v kaňonu byl suchý, horký a nehybný. Porost zakrslých dubů pokrýval svah, který se táhl asi třicet metrů pod silnicí a pak končil prudkým patnáctimetrovým srázem. Autojeřáb vyzvedl vrak nad sráz a teď jej pomalu vlekl vzhůru po svahu. Občas s třeskotem praskla větev zakrslého dubu. Ze stromů se zvedaly obláčky jemného prachu.

Mason oznámil muži, který řídil celou operaci: „Jsme vyšetřovatelé,“ a zamířil k bílé plachtě, rozložené ve stínu velkého dubu.

Uchopil roh plachty a odhrnul ji. Mouchy se rozbzučely ve zběsilých kružnicích. Mason pustil plachtu a prohlásil: „Tohle nám moc nepomůže.“

Drake poklekl, vyndal z kapsy malou razítkovací podušku a řekl: „Třeba něco poznám z jeho otisků prstů, Perry.“

Mason ještě jednou odhrnul růžek plachty. Dopravní policista se nehnul z místa, kde mohl varovat auta, přijíždějící zezdola z nepřehledné zatáčky. Muži, kteří vyzvedávali vrak z kaňonu, byli plně zaměstnáni svými problémy. Zezdola kdosi zavolal. Navijáky se zastavily a u houštin se ozval zvuk sekyry, prosekávající křoví.

Drake přenesl otisky prstů mrtvého muže na kousek bílého papíru a vytáhl z kapsy zvětšovací sklo a další sadu otisků. Seděl na bobku vedle zohavené mrtvoly a porovnával.

„Nepokoušej se to zredukovat na matematickou jistotu,“ řekl Mason. „Potřebuji pouze pracovní hypotézu.“

„Tak ji tedy máš,“ odpověděl Drake. „Je to on.“

„Jason Braun?“

„Ano. Neboli Packard.“

Z křovinatého svahu se ozvaly výkřiky. Jeden z mužů se naklonil nad okraj silnice a přidržoval se pro jistotu ocelového lana. Mason řekl: „Paule, prohledej mu kapsy. Já budu hlídat.“

„To je přece proti předpisům,“ namítl Drake. „Pouze koroner může…“

„Na to se vykašli,“ řekl Mason. „Prohledej mu kapsy. Právě sem přijíždí po silnici nějaké auto.“

Na okamžik bylo v kaňonu poměrné ticho. Skřípající navijáky velkého autojeřábu se zastavily. Zdola se už neozývaly žádné výkřiky. Ustaly i údery sekyrou, v horkém tichu bylo slyšet jemné předení auta, stoupajícího po točité silnici.

Drake kývl na svého asistenta. Shrnuli plachtu a prohledávali zakrvácené a ztuhlé šaty mrtvoly.

Drake vypočítával: „Nůž, několik klíčů, kapesník, poloprázdná krabička cigaret, zápalky z kavárny Log cabin v Pasadeně, tužka, plnicí pero, osmačtyřicet dolarů v bankovkách, dva dolary a sedm centů v drobných. A to je všechno. Žádný prsten, jehlice do kravaty, náramkové hodinky — vlastně už vůbec nic.“

Mason řekl: „To auto se každou chvíli vynoří ze zatáčky. Asi to je koroner. Dejte všechny ty věci nazpět do kapes. Jestli můžete, udělejte seznam.“

Oba muži nacpali všechno zpět do kapes. Drake prohlásil: „Ksakru, Perry, z toho se mi zvedá žaludek. Asi budu zvracet.“

„Mlč,“ okřikl ho Mason. „Dej se do toho a dělej. Řeknu ti, až se auto objeví v zatáčce. Pak vstaneš a vypadneš. Už je tady, zmiz!“

Drakeův asistent vyskočil, vytáhl z kapsy cigaretu, vložil si ji do úst a třesoucíma se rukama přikrýval plamen zápalky. Drake rychle stáhl plachtu na místo, udělal dva nejisté kroky k Masonovi, prudce se otočil a opřel se o kmen stromu. Tvář měl mrtvolně bledou.

Auto zpomalilo a nakonec zastavilo před vztyčenou paží dopravního policisty. Vystoupili z něj dva muži. Chvíli spolu hovořili. Pak policista přikývl a ustoupil na stranu.

Mason ty dva muže pozoroval.

„Je to koroner?“ zeptal se Drake a nepohnul se z místa.

„Přejdi tam k tomu autojeřábu, Paule,“ řekl Mason. „Já půjdu s tebou. Ať nás tady nevidí.“

„Je to koroner?“ opakoval Drake a ještě stále se opíral o strom.

„Je to Jimmy Driscoll a ten jeho advokát Rodney Cuff,“ řekl Mason. „Jdeme.“

Všichni tři vykročili k autojeřábu. Dvojice, přicházející po cestě, šla rychlými nervózními kroky. Mason řekl: „Chlapci, chovejte se naprosto nenucené. Snažte se, aby všechno, co děláte, vypadalo přirozeně. Neohlížejte se po nich. Nespouštějte oči z lana. Dělejte, jako bychom patřili k havarijní četě.“

Zespoda kdosi zavolal. Muž stojící u bubnů stiskl páku a navijáky se začaly pomalu roztáčet.

Cuff a Driscoll došli ke krajnici, hleděli dolů na napjatou čáru lana, pak ustoupili nazpět a kráčeli přímo k postavě, zakryté plachtou.

Mason řekl: „Nech to na mně, Paule. Zůstaňte tady, chlapci.“

Počkal asi třicet vteřin, až Cuff vsunul prsty do kapes kabátu mrtvého muže, pak ledabyle přistoupil k nim a řekl: „Myslím, Cuffe, že tohle dělává koroner nejraději sám.“

Rodney Cuff vyskočil. Driscoll zíral na Masona se zoufalým výrazem suchozemce, o kterého se pokouší mořská nemoc.

Cuffova tvář byla zcela bez výrazu, ale jeho modré oči se na okamžik rozšířily. Pak se zašklebil, natáhl ruku a řekl: „Ale, ale, vás bych tady nečekal!“

Mason přijal podávanou ruku a zeptal se: „Zajímá vás tenhle případ, pane advokáte?“

Cuff mu upřeně hleděl do očí. „Dobrá,“ řekl, „přestaneme chodit kolem horké kaše. Je to Carl Packard nebo ne?“

„Nikdy jsem Carla Packarda neviděl,“ pravil Mason.

„Na prstech jeho levé ruky je razítkovací barva,“ poznamenal Cuff.

„Co vás sem přivádí?“ odrazil Mason útok.

„Domnívám se,“ řekl Cuff, „že naše myšlenkové pochody byly skoro shodné. Řekněte mi, je to Packard?“ Mason pohlédl mladíkovi do očí a přisvědčil: „Ano, Cuffe, je to Packard.“

Cuff pohlédl na Jimmyho Driscolla a pak se rychle zahleděl na Masona. „Pak se tedy už nikdy nedozvíme,“ řekl zvolna, „co vlastně Packard v tom okně viděl.“

Mason se otočil k Driscollovi. „Nebuďte si tím tak jistý, Cuffe.“

Pokud si mohl povšimnout, výraz Driscollovy tváře se takřka ani v nejmenším nezměnil.

/ KAPITOLA TŘINÁCTÁ /

Mason podal svoji navštívenku asi padesátileté ženě s popelavým obličejem, která se ani nepokoušela o úsměv a řekla: „Pokud jste si nedomluvil s panem Dimmickem schůzku, pak pochybuji, že vás přijme. Ale posaďte se a já se ho zeptám.“

Mason řekl: „Díky,“ a zůstal stát.

Zmizela za dveřmi s nápisem: Abner Dimmick — nevstupovat, a zdržela se tam asi půl minuty. Když se vrátila, zůstala stát na prahu. Byla hranatá, oblečená v silném vlněném kostýmu, a její hluboko posazené matně černé oči zíraly pátravým pohledem zpoza brýlí s rohovinovými obroučkami.

„Pan Dimmick vás očekává,“ ohlásila a ustoupila, aby mohl Mason projít.

Mason za sebou zavřel dveře. Dimmick seděl za psacím stolem, na němž se tyčily hromady právnických knih v kožené vazbě, a přivítal ho: „Dobrý den, pane advokáte. Promiňte, že zůstávám sedět — ne, počkejte okamžik.“

Přepnul páčku na domácím telefonu a řekl komusi, jehož totožnost zůstala neznámá: „Řekněte Rodneymu Cuffovi, ať sem ihned přijde.“

Nepočkal na odpověď, vrátil páčku do původní polohy, otočil se k Masonovi a pravil: „Chci, aby byl mladý Cuff při našem rozhovoru. Tohle je jeho případ.“

Mason přikývl, klesl do křesla, zkřížil dlouhé nohy a zapálil si cigaretu. Dimmick jej pozoroval oblakem modravého kouře a pak se zeptal: „Jak pokračuje váš případ?“

„Tak — tak.“

„Domnívám se, že policie zatajuje určité důkazy.“

„Opravdu?“ zeptal se Mason a pozvedl obočí.

Dimmick rovněž pozvedl své huňaté obočí a hleděl přitom na Masona lstivým a pronikavým pohledem. „Tohle je ta nejzatracenější věc, o jaké jsem kdy slyšel,“ řekl. „Dimmick, Gray & Peabody zapletení do vraždy! Nemohu si na to jaksi zvyknout. Ráno se probouzím leknutím a mám pocit blížící se katastrofy, a pak si uvědomím, že to je pouze ta zatracená vražda. Vy jste si na ně už asi zvykl, ne?“

„Ano,“ řekl Mason.

„Budete mít plné ruce práce, abyste Ritu Swainovou zachránil,“ řekl Dimmick. „Já osobně si myslím, že je to škoda, protože Walter Prescott dostal, co si zasloužil.“

Dveře se prudce rozlétly. Rodney Cuff vběhl do místnosti, a když spatři] Masona, pokývl mu, usmál se a pomalu za sebou zavřel dveře. Pak s výrazem ledabylé lhostejnosti přistoupil ke stolu Abnera Dimmicka a zeptal se ho: „Volal jste mne, pane Dimmicku?“

„Ano. Posaďte se. Pan Mason má něco na srdci. Napadlo mě, že by si měl raději promluvit s vámi, neboť tohle je váš případ.“

„To, co mám na srdci,“ prohlásil Mason, vyndal přitom z úst cigaretu a zíral na kouř, který se spirálovitě vinul vzhůru, „se týká Druhé úvěrové banky.“

„Ale!“ řekl Dimmick a pozvedl huňaté obočí.

„Vy tuhle instituci zastupujete,“ řekl Mason. „Walter Prescott měl u vás své konto. Nemohu zjistit, kolik na kontě je, kdy byly peníze ukládány ani jakou formou. Vlastně nemohu z banky vyrazit ani tu nejmenší zatracenou informaci.“

Dimmick zamlaskal jazykem o horní patro. „Ptal jsem se vás, jestli s námi chcete spolupracovat. Vy jste odmítl.“

Cuff řekl: „Je to velice nepříjemné.“

„Pro někoho to teprve bude nepříjemné,“ varoval Mason.

„A byla už vlastně paní Prescottová ustanovena vykonavatelkou závěti?“ vyptával se Cuff.

„Podala si o to žádost.“

„Zřejmě nebude obžalována ze spoluúčasti na vraždě,“ poznamenal Cuff.

Mason prohlásil: „Vy jste poradci banky. Chci se o kontu dozvědět pravdu. Je tni jasné, že mi je odpírána na základě doporučení poradců.“

Dimmick chtěl povstat, se zaúpěním klesl zpět do křesla a řekl: „Rodney, nezapomínejte, co mi říkal doktor o rozčilování. Nedopusťte, abych se musel rozčilit!“

Cuff se zeptal: „Neděláte příliš kvapné závěry, pane Masone?“

„Myslím, že ne,“ odvětil Mason a nespouštěl oči z Dimmicka.

„No, koneckonců,“ řekl Dimmick, „zatím jsem si nenašel čas. abych to prostudoval, ale pokud si pamatuji, tak zákon říká, že není-li určitá osoba právně ustanovena jako vykonavatel nebo správce pozůstalosti, není banka povinna zodpovídat jakékoliv dotazy.“

„Nemluvím teď o tom, co říká zákon,“ řekl Mason, „říkám vám to, co chci já.“

„Je samozřejmé,“ podotkl Dimmick, „že při našich doporučeních bance musíme brát zákon v úvahu.“

Mason povstal. „Znáte mé stanovisko,“ pravil. „Očekávám, že se mi banka během jedné hodiny ozve.“

Dimmick udeřil holí do podlahy. „Nedostanete z nás nic, dokud nebude paní Prescottová zproštěna viny, anebo jmenována soudem jako vykonavatelka…“

Mason přešel místnost, postavil se k rohu starcova psacího stolu a z výšky na něj zhlížel. „Dimmicku,“ začal zvolna, „vy žijete v akademické atmosféře právnické abstrakce. Své představy o právech a povinnostech jste vyčetl z paragrafů. Teď však máte v ruce karty pro úplně jinou hru. Teď už nehrajete licitovaný bridž, ale poker bez omezení sázek. Můžete se mnou spolupracovat nebo nemusíte, jak se vám ksakru chce. Pokud se mnou v téhle věci nebudete spolupracovat, pak si nepřejte to peklo. Očekávám od vás zprávu během jedné hodiny.“

Dimmick se pokoušel vstát. „Poslyšte,“ zařval, „vy nás nemůžete zastrašit! Tady nejednáte s firmou nějakých laciných a pochybných advokátů! Dimmick, Gray & Peabody zastupují ty…“

Mason ho přerušil: „Nezapomínejte, co vám řekl doktor, pane Dimmicku. Nesmíte se rozčilovat.“

Vykročil ke dveřím, otevřel je, pak se otočil ke Cuffovi a zeptal se ho: „Kde je ta náprsní taška, kterou jste vytáhl Packardovi z kapsy kabátu, Cuffe?“

„Náprsní taška?“ řekl Cuff a vytřeštil oči.

Mason přikývl.

„Žádná náprsní taška tam nebyla.“

„Žádná tam není,“ řekl Mason. „To neznamená, že tam předtím nebyla.“

„Ale já vám nerozumím,“ zvolal Cuff. „Vy…“

„Já mu rozumím,“ skočil mu do řeči Dimmick. „Bude tvrdit, že jste protiprávně odcizil z Packardovy kapsy náprsní tašku.“

Mason řekl: „Nic takového nehodlám tvrdit, pánové. Chci však upozornit tisk na to, že je velmi neobvyklé, aby někdo řídil auto bez řidičského průkazu. Když doktor Wallace ošetřoval Packarda v nemocnici, měl Packard u sebe řidičský průkaz na své jméno a adresu v Altaville. Tento řidičský průkaz měl v náprsní tašce. Tašku i průkaz mu vrátili. Kam se poděly?“

„Jak to mám vědět?“ zeptal se Cuff.

„Proč jste prohlížel kapsy toho muže?“

„Pokoušel jsem se ho identifikovat.“

Mason přikývl a řekl: „To říkáte vy. Zastupujete Jamese Driscolla. Nezapomínejte, že Prescotta zavraždili Driscollovou pistolí. Nezapomínejte, že Carl Packard něco zahlédl v okně Prescottova domu právě ve chvíli, kdy byl Prescott zavražděn. Nezapomínejte, že Packarda někdo zavraždil proto, aby ho umlčel, a dále nezapomínejte, že James Driscoll věděl, že ten mrtvý je Packard, jakmile byl nalezen vrak auta. Je možné, že vysoce vážená firma Dimmick, Gray & Peabody bude muset zodpovědět několik nepříjemných otázek, než s tím skončím.“

Cuff vykročil s rozhořčeným výrazem k Masonovi. „Tohle přece nemůžete vytahovat,“ řekl. „To je…“

„Příjemné odpoledne, pánové,“ řekl Mason a vyšel na chodbu. „Zbývá vám půl hodiny.“ A práskl za sebou dveřmi.

/ KAPITOLA ČTRNÁCTÁ /

Perry Mason si zastrčil palce do průramků vesty, hlavu sklonil zamyšleně na prsa a s rytmickou pravidelností přecházel po své kanceláři. Občas prohodil přes rameno pár poznámek k Delle Streetové, ale jeho oči neustále zíraly upřeně vpřed.

„…tohle nemohu pochopit — je to jako když saháte ve tmě po světelné kouli, která visí na provázku. Naráží vám do prstů a zase odskakuje. Natahujete se po ní, nemůžete ji najít, pak do ní opět narazíte… Co to jen k čertu *mohl* Packard vidět v tom okně?… A Packard byl zavražděn, na to nezapomínejte. Já si osobně spíš myslím, že byl v bezvědomí, když někdo shodil to auto ze svahu. Za prvé, to auto bylo ukradené. Ksakru, proč by Packard kradl auta? Za druhé, na volantu se nenašel jediný otisk prstů, a přitom Packard neměl rukavice. Někdo to auto ukradl a otřel veškeré otisky z volantu. Packard byl v bezvědomí. Vyvezli auto po horské silnici a pak se někdo, kdo měl rukavice, postavil na stupátko, otevřel ruční plyn, sešlápl spojku, hodil tam rychlost, dojel s autem na okraj srázu a poslal ho dolů.“

Della Streetová poťukávala tužkou na leštěnou desku stolu. „Poslyšte, šéfe,“ řekla. „Nezapomeňte, že zítra odplouvá naše loď. A když už jsem si na to vzpomněla, tady je váš lístek k podpisu.“

Rozložila arch papíru, potištěný drobným písmem. Mason se zastavil, vytáhl z kapsy plnicí pero, naklonil se nad stůl a s rozmachem připojil podpis.

„Kdyby tohle udělal nějaký váš klient, hned byste po něm skočil,“ řekla.

„Co kdyby udělal?“

„Kdyby podepsal formulář, aniž si ho přečetl.“

Zašklebil se. „Když se dostanou do průšvihu,“ řekl, „a přinesou mi formulář se svým podpisem, pak jim pokaždé říkám, že ho neměli podepisovat, když si ho předem nepřečetli. A opravdu to neměli dělat. Aspoň ne u toho formuláře. Kdyby však obchodník měl číst devět set devadesát devět tisíc drobně tištěných nařízení na zadní straně jízdenek, faktur, telegrafních blanketů a podobných věcí, pak by byl v padesátce slepý.“

„Perry Masone, vyhýbáte se mé otázce. Hodláte začít balit kufry, nebo ne?“

Zamračil se a řekl: „Dello, víte stejně dobře jako já, že tou lodí nemůžeme odjet dříve, než vytáhneme Ritu Swainovou z toho průšvihu.“

„A co když je vinna?“

„A vy myslíte, že je?“

„Abych vám pravdu řekla, šéfe, tak nevím. Myslím si, že nevěnuji tolik pozornosti jako vy těm ubrečeným ženským historkám. Ale i tak si nedokážu představit, že by tam mohla přijít, zavraždit Waltera Prescotta a pak se pokusit navléci všechno tak, aby to vypadalo, že to provedla její sestra.“

„A co Rosalinda Prescottová?“

„U ní si nejsem jistá. Rosalinda je zamilovaná. A žena udělá cokoliv, aby ochránila muže, kterého miluje.“

„Dokonce i dopustí, aby její sestru usvědčili z vraždy!“

„Její sestru dosud z té vraždy neusvědčili,“ upozornila Della Streetová. „A když ji usvědčí, pak to bude váš první klient, kterého jste kdy hájil a kterého odsoudí. Rosalinda vás možná převezla.“ Mason opět začal přecházet po místnosti a pravil: „Ano, to je ono.“

„Šéfe, uděláte si, prosím vás, dnes večer čas a sbalíte si kufry?“

„To nevím,“ odpověděl. „Nemohu vám to slíbit. Nepodaří-li se mi tenhle případ objasnit, pak nemá cenu balit. Víte stejně dobře jako já, že neodpluji, dokud ho nedokončím.“

„To mi nedělá takové starosti,“ řekla. „Nepochybuji, že jste schopen do zítřka do dvou hodin odpoledne najít řešení tohohle případu. Obávám se však, že vás pak zaujme nějaký jiný a zůstanete tady, abyste se jím mohl zabývat.“

„Ne,“ prohlásil, „jakmile objasníme tenhle případ, odjíždíme na cestu kolem světa.“

„Slíbíte mi, že se nepustíte do nového případu?“

Mason s úsměvem odpověděl: „Tak dobrá — teď to slibuji zcela vážně a s konečnou platností.“

„To znamená, že to nemyslíte doopravdy.“

„Víte co,“ navrhl Mason, „dám vám podmínečný slib.“

„Co to znamená podmínečný?“

„Nedám se do žádného obyčejného případu,“ řekl. „Kdyby se však objevilo něco, co by silně zavánělo záhadou, pak samozřejmě — No, přece byste nechtěla, abych se vydal na cestu kolem světa a každičkou minutu přemýšlel o tom, co jsem tady asi zanechal?“

„Ale,“ řekla, „to bych chtěla.“

„Z takového výletu bych nic neměl.“

„To si myslíte vy. Jakmile se jednou vydáte na cestu, pak vás to určitě začne bavit. Nahlédnete pod povrch věcí a budete se zájmem hodnotit své spolucestující, vylodíte se v různých přístavech a…“

Odmlčela se, zvedla sluchátko telefonu, který se pronikavě rozdrnčel. Chvíli naslouchala, pak vzhlédla a řekla: „Frederick Carpenter, viceprezident Druhé úvěrové banky.“

Mason se zašklebil a prohlásil: „To by mohlo být dobré. Raději poslouchejte se mnou.“

Přešel ke svému stolu, popadl telefon a řekl: „Haló, tady Mason.“

„Dobré odpoledne, pane Masone. Tady je Frederick Carpenter z Druhé úvěrové banky. Jistě si pamatujete, jak jsme spolu hovořili o kontě zesnulého Waltera Prescotta.“

„Pamatuji se velmi dobře,“ řekl Mason a mrkl na Dellu Streetovou.

„Když jsme tehdy spolu hovořili,“ pokračoval Carpenter pomalým rozvážným hlasem člověka, navyklého nevyřizovat nic ve spěchu, „domníval jsem se, že bude mnohem lepší vyčkat, až bude vaše klientka ustanovena soudem jako vykonavatelka, a teprve pak sdělit výši konta. Pak jsme však tuto záležitost projednali s naším právním oddělením a došli jsme k závěru, že bychom s vámi raději měli spolupracovat a nenutit vás, abyste podnikl kroky za účelem zjištění přesné částky, jež by…“

Mason netrpělivě přerušil hladké kadence bankéřova hlasu: „Nemusíte mi nic vysvětlovat,“ řekl. „Kolik zůstalo na kontě?“

Carpenter si odkašlal: „Šedesát devět tisíc sedm set šedesát pět dolarů a třicet centů,“ odpověděl.

„Můžete mi říct, jak byla částka ukládána?“

„Vklady byly dosti neobvyklé,“ řekl Carpenter. „Většinou to byly částky od pěti do patnácti tisíc dolarů, ukládané v hotovosti.“

„Ukládal je Walter Prescott osobně?“

„Pokud mohu určit z našich záznamů a vzpomínek osob, které s tímto kontem manipulovaly, tak to byl Walter Prescott osobně.“

„Díky,“ řekl Mason.

„Kdybychom vám v budoucnu mohli být nějak nápomocni,“ dodal Carpenter, „pak se laskavě obraťte přímo na mne, pane Masone.“

Mason řekl: „Dobrá,“ odložil sluchátko a zahleděl se na Dellu Streetovou. „Takže to spíš vypadá, že zítra neodplujeme,“ prohlásil.

„Proč, šéfe?“

„Znamená to, zeje tady další komplikující okolnost, s níž jsme nepočítali — něco, co musíme objasnit dříve, než můžeme dojít k nějakému řešení.“

„Proč to musíme objasnit?“

„Poněvadž řešení jakéhokoliv zločinu,“ řekl Mason, „které nevysvětluje veškeré faktory ve hře, není vlastně žádným řešením. Věnoval jsem totiž přílišnou pozornost osobám, které podezírá úřad státního zástupce, a málo jsem se zabýval obětí. Koneckonců, Dello, podstata každé úspěšné detektivní činnosti spočívá v rekonstrukci života oběti. Tady vzniká motivace a motivace vede k vraždě.

Prakticky každý člověk má nějaké nepřátele. Někdy jsou to nepřátelé v zaměstnání. Častěji jsou to osobní nepřátelé, lidé, kteří ho nenávidí, kteří sklopí hlavu a prohlásí, že je ho škoda, když se dozvědí, že je po něm, ale které to stejně škodolibě potěší. Ale k provedení vraždy musí být ještě

určitý psychologický předpoklad. Člověk musí mít jakousi vrozenou krutost, určitý nedostatek rozvahy a obvykle i nedostatek představivosti.“

„A proč představivosti?“

„To nevím,“ řekl, „ale platí to téměř bez výjimky. Domnívám se, že lidé s představivostí soucítí s utrpením jiných, neboť si dokážou ve své vlastní mysli mnohem živěji toto utrpení představit. Na druhé straně člověk bez představivosti se nedokáže vžít do situace někoho jiného. Proto také vidí život jen ze svého vlastního sobeckého hlediska. Vrazi jsou často mazaní, ale zřídkakdy jsou originální. Jsou sobečtí a obvykle ke všemu odhodlaní. Nehovořím samozřejmě o takové vraždě, která je výsledkem náhlé a nepotlačitelné emoce.“

„Proč by tahle vražda nemohla patřit k podobnému typu?“ zeptala se.

„Mohla by,“ připustil celkem ochotně Mason. „V tom případě bych řekl, že kohoutek stiskla Rita Swainová. Jestli však byla v právu — to už je jiná otázka.“

„Zastupoval byste ji i v případě, kdyby byla vinna?“

„To záleží na tom, čemu říkáte ‚být vinna‘. Nemusím nutně definovat vraždu tak, jak ji definuje státní zástupce. Pokud nastanou okolnosti slovního napadení, pak mohou být stejně nutkavé jako okolnosti fyzického napadení. Jinými slovy, zákon říká, že je-li někdo schopen vám tělesně ublížit nebo vás dokonce zabít a přichází za vámi se zjevným úmyslem tento vražedný úmysl uskutečnit, pak máte právo ho zabít. Jde zkrátka o fyzickou provokaci. To je to jediné, co zákon ve své pochybné všeobecnosti dokáže brát v úvahu. Ale co s osobou, která vykonává drtivý duševní či morální nátlak na víceméně bezmocnou oběť? Připouštím, že podobné okolnosti nejsou zcela běžné. Ale u určitých povah jsou možné.“

„Šéfe, mohl byste, prosím vás, odpoutat svoji mysl na dobu nutnou pro zabalení vašeho oblečení?“ zeptala se Della Streetová.

„Teď ne,“ odpověděl, zamračil se a znovu začal přecházet po místnosti. „Vracím se k základním principům a z nich vyjdu. Podívejme se tedy na oběť: Walter Prescott, nespolečenský tvor, sobecký, krutý, chladnokrevný, bezohledný — krátce řečeno, přesně typ člověka, který by mohl spáchat vraždu.“

„Ale on vraždu nespáchal, šéfe. Jeho zavraždili.“

Mason řekl: „To je právě podivné, Dello. Prescott by měl být spíš vrahem, a ne obětí.“

„Takhle se asi do té Číny nedostaneme,“ poznamenala Della Streetová.

„Já myslím, že ano,“ řekl zamyšleně Mason. „Zdá se to hloupé, ale přesto si myslím, že mě to někam dovede. Je to paradoxní. Muž, kterého zavraždili, není obětí, ale člověkem, který spáchal vraždu. Kdybychom teď dokázali sledovat tenhle rozporný předpoklad až k logickému závěru, Dello, pak se zcela určitě dostaneme o krok dál než policie, protože je to východisko deduktivního uvažování, které by je nikdy nenapadlo.“

„To ne,“ připustila s úsměvem, „vedete jedna nula.“

„A teď předpokládejme, že Walter Prescott je vrah. Předpokládejme, že to, co Jason Braun, alias Carl Packard, viděl v okně toho domu, nemělo nic společného s vraždou Waltera Prescotta, ale muselo to nějak souviset s vraždou někoho jiného — někoho, koho zavraždil Walter Prescott.“

„Vedete dva nula, šéfe,“ pravila Della Streetová. „Nedovedu si představit, že by policie dokázala sledovat tento způsob uvažování.“

„Je to praštěné,“ připustil, „ale přesto mám dojem, že se dostávám na stopu toho, co se skutečně stalo. Když všechny tyto možnosti vyjádříte slovy, pak zaženete pocit, že se potácíte v temnotách. Bereme-li tedy tohle jako východisko a uvažujeme-li o tom, že Packard spatřil něco, co mělo nějaký vztah k vraždě, kdo byl potom obětí? Kdyby byl Walter Prescott někoho zavraždil, kdo by to asi byl? Jestli se pokusil někoho zabít, kdo to byl, a co tedy mohl vidět Packard —Moment, Dello — proboha!“

Mason se zastavil a zeširoka se rozkročil uprostřed místnosti.

„Dello,“ řekl zvolna, „jestli to, co se podle mne stalo, je skutečné řešení, pak…“

Ozvalo se několik zaklepání na dveře z chodby. Mason řekl: „To je Paul Drake. Pusťte ho dál, Dello, a zeptejte se ho, co chce.“

Della Streetová přešla kancelář a otevřela dveře.

„Ahoj, lidi," pozdravil Drake, „co děláte?"

„Zabýváme se novou formou logiky," odpověděla s úsměvem Della. „Je to fantastické. Řeší se tím vraždy a vůbec všechno možné."

„Ven s tím," řekl Drake a vešel do místnosti.

„No, postupuje se takhle," vysvětlovala Della. „Vy jste teď vešel do místnosti, a proto musíte být tím, kdo z té místnosti vyšel. Jelikož jste tedy vycházel z místnosti, když jste do ní vcházel, pak ten, kdo vás viděl z chodby vcházet dovnitř, ví, že jste z té místnosti vyšel, a…"

„Aha, už chápu," prohlásil Drake, „s tím rozdílem, že to štěně ho nakonec chytí. Když se pak samo spolkne, stane se takzvaně dokonale samozásobitelným."

Mason se zachechtal a pravil: „Nevšímej si jí, Paule. Má cestovní horečku. Už si byla ve městě vybrat lehoučké hadříky, které bude nosit v tropech."

„Nejen v tropech," řekla Della Streetová, „ale i na palubě, pod hvězdami a při svitu měsíce. Jen si to, šéfe, představte: plavíme se pod rovníkem, nad hlavou září Jižní kříž, kůži nám hladí teplý vítr a brázda za lodí se rozlévá jako bílá stezka. Ve vzduchu cítíte vůni koření, pod přídí syčí voda a na pravé straně…"

„Na pravém boku," přerušil ji Drake, „než přejedete rovník, budete tyhle námořnické termíny ovládat."

„Snad," řekla a mávla rukou, „tak tedy na pravém boku je ostrov, hřebeny sopečných pohoří se rýsují proti hvězdnému nebi. Dole u vody, kde palmy lemují lagunu za korálovými útesy, leží domorodá vesnice. A z paluby lodi slyšíte rytmické dunění domorodých bubnů, zvláštní kvílení primitivní hudby…"

„Ne," přerušil ji Mason. „Opět chyba. Kapitán by po setmění nikdy nekotvil tak blízko u ostrova. Loď by byla někde na otevřeném moři a…"

Della Streetová smutně pokývala hlavou: „Promiňte mi! Je to moje chyba! Měli bychom si povídat o vraždách — o mrtvolách s roztříštěnými hlavami — o stopách, nepřímých důkazech, zakrvácených střelách, křivé přísaze a dalších příjemnostech života. O vrazích, kteří jsou oběťmi, a o obětích, které jsou vrahy. Ale pamatujte si, Paule Drakeu: Zítra odjíždíme se šéfem na cestu kolem světa na palubě lodi *Prezident Monroe*. Máme už zamluvené kabiny a zaplacené lístky. Mezi námi a lodními schůdky už je jen jediná překážka, a tou je Rita Swainová, která sem zaběhla s kulhavým kanárkem a nešťastnou historkou a zamotala šéfa do pěkné šlamastyky. Tak se teď vy dva do toho dejte a vyřešte to. Nezapomínejte však, že zítra…"

Drake zaujal oblíbenou polohu ve velkém koženém křesle, pochmurně potřásl hlavou a řekl: „To jsem ti právě přišel oznámit, Perry. Je po všem, jen to odtroubit. Jakmile budete připraveni, můžete vyplout."

„Co se stalo?" ptal se Mason.

„Tvoje klientka se přiznala."

„Myslíš Ritu?"

„Ano."

„K čemu se přiznala?"

„No, k řadě věcí — že se šla nahoru převléci, vkročila do ložnice, našla tam Walterovo tělo, prohledala mu kapsy, vzala mu z náprsní tašky dopis a tak dále. Po těch rozporuplných historkách, které vypravovala, a potom, co ihned překročila hranice státu a odmítla vydání do Kalifornie, vynese porota na místě rozsudek o vině z vraždy prvního stupně. Mohla by dostat doživotí, kdybys ji přesvědčil, aby přiznala svou vinu, a právě teď to je to nejlepší, co pro ni můžeš udělat. Pak můžete stihnout loď a spánembohem odplout."

Mason stál a zíral na detektiva: „Jak ses o tom dozvěděl, Paule?"

„Prozradil mi to jeden novinář. Státní zástupce vydal prohlášení. Během půl hodiny to bude vědět celé město. K čertu, Perry, měli toho na ni v každém pádě ažaž. Měli její otisky na náprsní tašce, na botách jí našli krvavé skvrny a ze zuhelnatělých zbytků v krbu zrekonstruovali dost na to, aby poznali, jaký dopis to odcizila z Prescottovy kapsy a spálila. Státní návladní tohle všechno držel pod pokličkou a chystal se, že ti to vmete do tváře, jakmile vejdeš do soudní síně."

„Přiznala se, že ho zavraždila?" zeptal se Mason.

„To nevím, myslím, že v tomhle se ještě drží.“

„Ještě něco?“ zeptal se Mason. „Co jsi zjistil o Rose Hendrixové?“

Drake řekl: „K čertu, Perry, na tohle znáš sám odpověď, takže ti ji nemusím říkat. Jestli s tím chceš něco dělat, pak dnes večer budeš mít šanci.“

„Jak to?“

„Dnes večer odjíždí do Rena.“

„Kdo — Rosa Hendrixová?“

„Ne, Rosa Hendrixová ne, ale Diana Morganová, mladá bohatá rozvedená paní, která má přepychový byt v Bellefontaine.“

„Ručíš za to?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„O. K. Co dál?“

„Něco se stalo se zbožím, které Trader přivezl do garáže. Říká, že už se přesně nepamatuje, co to bylo — par beden a snad i nějaký sud. V každém případě ty věci zmizely. Trader říká, že je dal hned za vrata, jak mu Prescott přikázal.“

„Třeba je jako důkazný materiál odvezl státní zástupce,“ řekl Mason.

„Ne. Jeden z novinářů pro mne trochu čenichal a zjistil, že tuhle stránku případu státní zástupce úplně přehlédl.“

„Rád bych věděl,“ poznamenal zamyšleně Mason, „jestli tohle všecko nebyla jen kamufláž. Zajímalo by mě, zdali se Trader opravdu vrátil do Prescottova domu a doručil tu zásilku do garáže.“

„Ano. Paní Weymanová viděla, jak couvá se stěhovacím vozem ke garáži.“

„A co Weyman? Byl tou dobou doma?“

„Byl doma, ale byl indisponován,“ zašklebil se Drake.

Mason pohlédl na hodinky. „Víš ještě něco o Rose Hendrixové?“

„Už nic,“ řekl povzbudivě Drake. „Rosa Hendrixová je fajn dívka, ale ohledně Diany Morganové mám podezření. Zdá se, že ta dívka se vyzná a má z nějakého zdroje nezávislé příjmy.“

„Co Wray?“ zeptal se Mason. „Nedovádí po úředních hodinách se svojí rudovláskou?“

„Zřejmě ne. Wray je společenský člověk, miluje kluby, lóže, pánské jízdy a tak podobně. Vypadá to, že jeho společenský instinkt má jen jediný cíl — uzavírání smluv a přihrávání kšeftů pro firmu Prescott & Wray.“

„Máš nějaký tip, kdo by jí dával peníze?“ zeptal se Mason.

„V případě Diany Morganové ne,“ odpověděl Drake, „ale vím něco o Rose Hendrixové.“

„A co to je?“

„Pokud tě to zajímá,“ řekl Drake, „tak ji na zítřejší oběd pozval Jimmy Driscoll.“

Mason na něj zamyšleně hleděl přimhouřenýma očima.

„Poslyš, Paule,“ řekl, „jaká má ta žena zavazadla?“

„Rosa Hendrixová,“ řekl Drake, „má laciný koženkový kufřík s lepenkovou výztuží, lodní kufr a…“

„Ne, teď nemluvím o ní. Mluvím teď o jejím druhém já — o Dianě Morganové.“

„Ta má zavazadla, která se dobře hodí k bytu za tři sta devadesát pět dolarů,“ prohlásil Drake. „Krabice na klobouky, kufříky, kufry, vše z nejjemnější kůže.“

„Jak jsou označená?“

„Jednoduše — iniciálami D. M. Dnes večer budeš mít možnost je vidět, Perry. Odjíždí na výlet do Rena.“

„Myslíš, že chce opravdu odjet do Rena?“

„Diana Morganová ano,“ zašklebil se Drake, „ale Rosa Hendrixová bude zítra v práci — nezapomeň, že ji Jimmy Driscoll pozval na oběd.“

„Nezapomenu,“ slíbil Mason. „Nevíš náhodou, Paule, v kolik hodin si chce dnes večer nechat odvézt zavazadla?“

„ ‚Náhodou‘ není to pravé slovo, jež by popsalo způsob, jakým získávám informace,“ řekl Drake a zkroutil rybí ústa do šaškovského úšklebku. „Vyžaduje si to dřinu, soustředění, prozíravost a spoustu potu, vzácnou kombinaci intuitivního…“

„Ano, já vím," přerušil ho Mason a zašklebil se jako Drake. „To všechno najdu ve vyúčtování nákladů, jakmile mi je pošleš. Řekněte mi však, prosím, pane Vševěde, kdy si chce dát odvézt zavazadla."

„Nosiči řekla, aby přišel k ní do bytu o půl jedenácté. Tou dobou prý bude venku čekat zaměstnanec přepravní společnosti."

Mason řekl: „A nevíte *náhodou*, pane Mudrci, není-li tím zaměstnancem, který bude odvážet zavazadla slečny Diany Morganové, pan Harry Trader z Traderovy přepravní společnosti?"

Z Drakeovy tváře zmizel úšklebek. Lesklým povrchem mírně vypoulených očích mu problesklo překvapení. Otočil se v křesle, vstal a řekl: „Proboha, Perry, to nevím, ale hned si to zjistím. Tímhle fórkem jsi ťal do živého."

„Jakmile tu informaci budeš mít, dej mi hned vědět," zavolal Mason za Drakem, který rozrazil dveře a klusal chodbou ke své kanceláři.

Mason se obrátil k Delle Streetové: „Dello, a co *vaše* zavazadla?"

„Už mám skoro všechny věci sbalené."

„Neptám se na vaše věci," řekl Mason, „ale na vaše zavazadla."

„Myslíte moje tašky, kufry a tak?"

„Ano."

„Nějak si poradím," řekla. „Vypůjčila jsem si pár kufrů a…"

„Mám nápad, který je k nezaplacení," přerušil ji Mason. „Proč by nemohla vaše zavazadla financovat Rita Swainová? Mám plán, podle kterého…"

„Poslyšte, šéfe," skočila mu do řeči, „já tu loď chci stihnout. Jestli plánujete nějakou fintu, která by mě dostala do basy, pak na to raději zapomeňte."

„Ne," ujišťoval ji, „tohle bude zcela legální."

„Nejde o to, jestli to bude legální," řekla. „Bude to taky legálně *vypadat*!"

„No," připustil váhavě Mason, „uznávám, že to možná bude *vypadat* trošičku…"

Skočila mu do řeči: „To stačí. Moje jednoslabičná odpověď zní: Ne."

„Nebuďte taková, Dello," škemral. „Tohle je tutovka. Zajdete do města, do nejlepšího brašnářství, nakoupíte si hory tašek, krabic na klobouky, kufrů a co vás napadne, a necháte si je označit iniciálami D. M. Dovnitř dáte nějaké cihly, noviny, prkna a staré boty, aby ta zavazadla měla přiměřenou váhu. Pak si objednáte u přepravní firmy, aby její zaměstnanec odvezl ta zavazadla do bytu Rity Swainové v Kaštanové ulici 1388. Řeknete mu, že číslo bytuje 408, a že v případě, když tam nebudete, si má vyzvednout od recepčního univerzální klíč a zanést zavazadla přímo do bytu."

Della Streetová zívla a prohlásila: „Lituji, šéfe, ale nemám zájem. Až zvedne zítra loď kotvy, chci stát na palubě a mávat na rozloučenou několika závistivým známým, kteří mě přijdou vyprovodit. Pěkně děkuju, ale nechce se mi sedět za mřížemi okresního vězení."

„Nemusíte tam sedět," řekl Mason. „Tohle je naprosto legální."

„Zavřou mě?"

„Nemohou vás přece držet ve vězení…"

„Nezajímá mě, jestli mě tam mohou *držet*. Zavřou mě?"

„No," připustil Mason, „než to skončí, tak z toho možná bude seržant Holcomb trochu na větvi."

„Natolik, že by mě zašil do lapáku?"

„Seržant Holcomb je sice prchlivý, ale řeknu vám, co uděláme. Vypálíme mu rybník, Dello. Vezměte si svůj blok, něco vám nadiktuju."

„Tak dobrá," řekla Della, „zatím jste ještě nikdy nezašel tak daleko, abych nemohla hrát s vámi. Jdem na to."

Přešla ke svému pracovnímu stolku, otevřela stenografický zápisník a držela pero připravené nad papírem. „Tak, šéfe," řekla, „co to bude?"

„Žádost Delly Streetové," diktoval Mason, „o předvolání před soud ve věci oprávněnosti jejího zatčení."

/ KAPITOLA PATNÁCTÁ /

Nízké mraky, unášené v majestátním procesí ostrým jižním větrem, klouzaly tiše nad městskými ulicemi a čas od času seslaly k zemi spršku dešťových kapek. Ráno bylo neutěšené, pochmurné, jako by věštilo katastrofu.

Zaměstnanec přepravní společnosti rozpačitě stál před recepcí činžáku a říkal: „No, vím o tom jen to, že mi povídala, že se sem bude stěhovat. Má tady podnájem nebo co. Řekla mně, že všechna zavazadla, označená D. M., mám dát dovnitř do bytu. Tady ten dopis vám mám odevzdat, kdyby byly nějaké potíže."

Úředník prohlásil: „Taky že jsou," a otevřel obálku. Přečetl si dopis, poškrábal se na hlavě a pak řekl: „Hm, zdá se, že to je v pořádku. Rita Swainová má zaplacený nájem a je ve vězení. Tady píše, že si má jakási slečna Della Streetová nastěhovat věci do jejího bytu, a tohle jsou věci Delly Streetové. Myslím, že na to má právo, když si to přeje. Pošlu s vámi liftboye, aby vám odemkl dveře."

Nosič přikývl, vyšel ven k lehké dodávce u chodníku a začal skládat tašky, kufříky a lodní kufry.

„Jak chcete tohle všecko nacpat do jediného bytu?" ptal se úředník.

„To nevím," přiznal nosič. „Nějak už to provedu. Naskládám to doprostřed místnosti, když to jinak nepůjde. Řekla mi, abych tam ty věci dal, a já je tam dostanu."

Barevný liftboy přistoupil k recepci. „Šéfe, vzpomínáte si, že vám ten policajt řekl, že mu máte zavolat, kdyby se někdo pokoušel dostat se do toho bytu?"

„Nikdo se tam nepokouší dostat," řekl úředník. „Ten člověk tam jenom stěhuje nějaká zavazadla. Ale raději to oznámím seržantu Holcombovi."

Zvedl telefon, zavolal policejní ředitelství a vyžádal si seržanta Holcomba z oddělení vražd. Zatímco čekal, odnášel nosič a liftboy zavazadla nahoru do bytu Rity Swainové.

Za chvíli se ozval seržant Holcomb: „Haló, co se děje?"

„Tady je recepční z 1388 v Kaštanové ulici. Vzpomínáte si — slečna Rita Swainová tady má pronajatý byt a vy jste mne žádal, abych vám oznámil, kdyby se kdokoliv pokoušel odtamtud něco odnést. No, nikdo se nepokouší něco odnést, ale přinášejí tam nějaká zavazadla — totiž slečna Swainová dala příkaz k tomu, aby do jejího bytu uložili zavazadla slečny Streetové. Nosič přivezl pěknou kupu tašek, kufrů a… Okamžik, hned se podívám — Ano, je to tak, Della Streetová — Cože? — No, to ať se propadnu!"

Recepční položil sluchátko a nasadil přísně úřední, rozhodný výraz.

Della Streetová, oblečená podle poslední módy, klidná a sebejistá jako hráč pokeru, posunující sloupec modrých žetonků doprostřed hromádky, vběhla dveřmi z ulice, došla k recepci a řekla: „Jsem slečna Streetová. Udělala jsem strašlivou chybu."

„To vy jste si poslala ta zavazadla do bytu slečny Swainové?" zeptal se recepční.

„Ano, ale neměla to být tahle zavazadla. Tahle jsou označená D. M. Ta měla dopravit k uskladnění Traderova přepravní společnost: Kde je teď ten nosič, prosím vás?"

„Teď je nahoře."

„Aha, viděla jsem před domem jeho vůz," řekla Della Streetová, oslnila recepčního úsměvem, šla k výtahu a stiskla tlačítko.

Výtah ji vyvezl do čtvrtého patra. Recepční na okamžik váhal, pak znovu zvedl telefon a řekl: „Policejní ředitelství, prosím." Chtěl znovu k telefonu seržanta Holcomba, ale po dvou minutách čekání se dozvěděl, že Holcomb zrovna odjel.

Úředník právě pokládal sluchátko, když se opět otevřely dveře výtahu a zpocený nosič z něj začal vyhazovat kufříky, krabice na klobouky, kufry a kabelky. Výtah musel jet nadvakrát. Della Streetová sjela s druhým nákladem, upravená, pozorná a usměvavá. Řekla recepčnímu: „Opravdu vám moc děkuji," a kráčela ke dveřím činžáku. Recepční ji sledoval upřímně obdivným pohledem.

Asi pět minut nato vrazil do haly seržant Holcomb. „Kde je?" ptal se dychtivě.

Recepční jen omluvně mávl rukou. „Už je to v pořádku, seržante. Nezlobte se, že jsem vás obtěžoval. Pokoušel jsem se vás znovu zavolat. Byl to omyl, ale teď už je všechno v pořádku."

„Co tím k čertu chcete říct, že je všechno v pořádku?“

„Už odešla.“

„Kdo odešel?“

„Della Streetová.“

„Ona byla tady?“

„Ano.“

„A co ta zavazadla? Dali jste je do toho pokoje?“

„Ne. Rozmyslela si to a řekla, že to byl omyl. Takže není proč se rozčilovat. Zavazadla si vzala s sebou.“ „Cože?“

„Vzala si je s sebou.“

„Vy jste jí otevřel byt univerzálním klíčem?“

„Já sám ne, ale liftboy.“

„A ta zavazadla jste dali dovnitř?“

„Ne,“ odpověděl recepční, „to se vám právě pokouším vysvětlit, seržante. Ta zavazadla nebyla v bytě. Byl to omyl. Jakmile jsem uviděl slečnu Streetovou, uvědomil jsem si, že to musel být…“

„To je teď vedlejší,“ přerušil ho seržant Holcomb a naklonil se nad stůl recepce. „Byla ta zavazadla v bytě — třeba jen na vteřinu?“

„No, pokud to chcete formulovat takhle, pak nevím. Je možné, že některá z nich byla na vteřinu či dvě v bytě. Já jsem u toho nebyl.“

„Byla Della Streetová s nějakými zavazadly sama v bytě?“

„To opravdu nevím — počkejte moment, ať si to projdu — Ano, musela tam být sama, protože první várka zavazadel sjela dolů výtahem s liftboyem a tím nosičem. Náklad vyložili a vrátili se pro další várku. Slečna Streetová určitě byla v bytě sama s…“

„Vy hlupáku!“ zařval Holcomb. „Je to sekretářka Perryho Masona. Perry Mason je obhájcem Rity Swainové. Potřebovali něco z toho bytu a nevěděli, jak to dostat, proto si dala zanést zavazadla dovnitř, zařídila to tak, aby byla v bytě sama, otevřela jeden z prázdných kufrů, ukradla, co potřebovala a vynesla to ven.“

Recepční upřel na seržanta Holcomba šokovaný, nevěřící pohled. Nakonec prohlásil: „Ale seržante, vždyť to byla dokonalá dáma, upravená, dobře oblečená, jemná…“

„Pchá!“ zafuněl seržant Holcomb. „Je mi z vás zle. Proč jste ji k čertu nezadržel?“

„Nezadržel? Jak bych mohl?“

„Měl jste jí říct, že ji zatýkáte, a zadržet ji do mého příchodu.“

„Ale přece jste mi výslovně přikázal, seržante, abych nikomu neprozradil, že sem jedete.“

Seržant Holcomb zbrunátněl v obličeji a marně hledal slova. Náhle dostal recepční spásný nápad.

„Počkejte, seržante, mohu vám povědět, kam ta zavazadla odvážela. Když si pospíšíte, můžete je tam zastihnout.“

„Kde?“

„V Traderově přepravní společnosti. Mají je tam uskladnit.“

„Jak ta zavazadla vypadají?“

„No, jsou to dost nóbl zavazadla, vypadají jako nová. Velmi jemná kůže a…“

„Jaký je to druh zavazadel?“

„Všechno možné — krabice na klobouky, kabelky, příruční kufříky, tašky, lodní kufry…“

„Mají nějaké označení?“

„Ano. Na všech jsou iniciály D. M.“

„D. M.?“

„Ano.“

„Jmenuje se Della Streetová. Proč by měla na zavazadlech D. M.?“

„To opravdu nevím. Jenom vám popisuji ta zavazadla. Povídala něco o tom, že zavazadla s D. M. nejsou ta pravá. Jestli si je chcete prohlédnout, pak se vám možná podaří je dostihnout, když…“

Seržant Holcomb se bleskově obrátil a rozběhl se přes halu. Za okamžik už uslyšel recepční houkání sirény.

Emil Scanlon přehlédl koronerskou porotu a řekl: „Pánové, pozůstatky jste viděli.“

Porotci přikývli.

„Cílem tohoto šetření je zjistit, jak tento člověk zemřel,“ pokračoval Scanlon. „Mohla to být náhodná smrt, ale také to mohlo být něco jiného. Existuje dokonce i možnost sebevraždy. Žádám vás, pánové, abyste věnovali důkazům zvýšenou pozornost. Toto není soudní proces. Svá šetření vedu víceméně neformálně. Pokouším se dostat k faktům. Někteří koroneři nemají nic proti tomu, když advokáti kladou otázky. Někdy ani já nemám námitek. Ale v takovýchto případech, když mám pocit, že advokáti netrvají na formalitách a nemarní čas, ale naopak nám pomáhají dostat se z místa, vždy s radostí povoluji dotazy. Myslím, pánové, že znáte své povinnosti. Předvoláme prvního svědka.“

V soudní síni nastal rozruch. Muž, jehož tvář byla zcela zakryta obvazy a byla mu vidět pouze špička nosu a jedno oko, řekl huhňavým hlasem: „Chtěl bych, abyste mě omluvili.“

„Kdo jste?“ zeptal se Scanlon.

„Jsem Jackson Weyman. Svědčil jsem v tom prvním vyšetřování, a teďka mě někdo předvolal k tomuhle. Jsem nemocnej člověk.“

„Co je vám?“

„Dostal jsem infekci do řeznejch ran na tváři,“ vysvětloval Weyman. „Neměl bych bejt vůbec venku. Měl bych teď ležet doma v posteli a…“

Přerušila jej hubená zatrpklá žena, která povstala na druhém konci soudní síně a prohlásila: „Totéž platí i v mém případě, Vaše Ctihodnosti. Jsem Stella Andersonová. Já jsem také svědčila v tom prvním případě. Nařídili mi, abych se dostavila i v tomto případě a svědčila. O tomhle mladém muži nevím absolutně nic…“

„Možná že oba toho víte víc, než si sami myslíte,“ přerušil ji Scanlon. „Jelikož jste byli úředně předvoláni, požádám vás, abyste se posadili a vyslechli alespoň pár svědků. Pokud jde o vás, pane Weymane, pak vzhledem k vašemu tělesnému stavu vás předvolám co nejdříve. Prvním svědkem však bude doktor James Wallace.“

Doktor Wallace povstal a kráčel ke stanovišti svědků.

„Ale já žádám, aby se nějak zařídilo, abych mohl odejít,“ řekl Weyman a jeho slova ztlumily obvazy. „Mám infekci, která může bejt nebezpečná, když nebudu mít naprostej klid a…“

„Měl jste nám předložit lékařské potvrzení,“ upozornil ho Scanlon. „Když už jste tady, tak se jen posaďte a uklidněte se. Za pár minut to s vámi vyřídím. Musím položit jen pár běžných otázek doktoru Wallaceovi.

Doktore Wallaci, jste plně kvalifikovaný praktický lékař a chirurg v tomto státě, a dále jste primářem interního oddělení nemocnice U milosrdného samaritána v našem městě. Je to tak?“

„Ano, pane.“

„A toto místo zastáváte něco přes rok?“

„Správně.“

„Viděl jste v márnici pozůstatky zesnulého?“

„Ano, viděl.“

„Znáte toho muže?“

„Ano,“ řekl pomalu doktor Wallace. „Znám ho. Toho muže jsem ošetřoval na následky šoku, dále drobná škrábnutí, podlitiny a traumatickou amnézii, a to třináctého tohoto měsíce.“

„Kde, pane doktore?“

„V nemocnici U milosrdného samaritána. Pokud je mi známo, byl obětí automobilové nehody. Vědomí nabyl, když ho převáželi do nemocnice. Zjistil jsem, že jeho fyzická poranění jsou relativně povrchní, ošetřil jsem je a během rozhovoru jsem přišel na to, že ten člověk trpí traumatickou amnézii. Měl…“

„Co míníte tou traumatickou amnézii, pane doktore?“

„Ztrátu paměti násilně přivozenou zvenčí. Nevěděl, kdo je ani kde bydlí.“

„Co jste tedy udělal, pane doktore?“

„Velmi opatrně jsem vedl náš rozhovor, až jsme se dostali i k městu Altaville. Předtím jsem si z řidičského průkazu v jeho kapse ověřil, že bydlí v Altaville a jmenuje se Carl Packard. Tím, že jsem zavedl hovor na Altaville a okolí takovým způsobem, abych přitom nevystupňoval jeho mentální šok, jsem brzy uvedl jeho duševní stav do pořádku.“

„Co jste udělal s řidičským průkazem?“

„Vrátil jsem mu ho.“

„A v té době už věděl, kdo je?“

„Ano, ovšem, vzpomněl si na svoji totožnost a dokázal o všem rozumně diskutovat.“

„Po odchodu z nemocnice, pane doktore, však tento muž zmizel.“

„To jsem vyrozuměl.“

„Později ho našli přimáčknutého pod havarovaným automobilem na dně srázného kaňonu v horách Santa Moniky. Velmi těžká zranění, která přitom utrpěl, způsobila zjevně téměř okamžitou smrt, jak nám potvrdí svědectví patologa.“

„Ano,“ řekl doktor Wallace, „povšiml jsem si i během zcela povrchní prohlídky, že lebka je úplně rozdrcená.“

„Měl rovněž nesčetná vnitřní zranění a zlomeniny kostí. Chtěl bych teď vědět, pane doktore, zdali je možné, aby tento pacient nebyl zcela vyléčen z amnézie, o níž jste se zmínil, a potuloval se městem jako v omámení.“

„To je naprosto vyloučeno,“ prohlásil přesvědčeně a poněkud vyzývavě doktor Wallace. „Propustím-li pacienta jako vyléčeného, tak je vyléčený. Pokud by existovala jakákoliv možnost náhlého opakování tohoto stavu, pak bych ho nebyl propustil. Pochopte však, že kdyby samozřejmě došlo nezávisle na tom k jinému šoku, třeba nějakému úrazu, pak by se mohla objevit další samostatná traumatická amnézie, ale ta by byla zcela samostatná a odlišná. Samozřejmě že zde platí pouze zákon pravděpodobnosti, který vylučuje, aby člověk, kterého přejel automobil a kterého jsem ošetřil, vyšel ven a okamžitě se zapletl do jiné autonehody. Ale i tak jsou to odlišné a samostatné nehody.“

„To chápeme,“ řekl Scanlon. „Co nám teď můžete říci o identifikaci, kterou jste provedl?“

„No, vzhledem ke stavu mrtvoly,“ poznamenal doktor Wallace, „se musí moje identifikace pochopitelně zakládat na určitých nepřímých důkazech. S konečnou platností se například zjistilo, že muž, který se mi v nemocnici představil jako Carl Packard a který zřejmě bydlí v Altaville, byl ve skutečnosti vyšetřovatelem Rady požárních pojišťovatelů a jmenoval se Jason Braun. Pseudonym Carl Packard používal zřejmě proto, aby si usnadnil pátrání, a když se mu pak vrátila paměť, pokud jde o jeho pseudonym, přirozeně si vzpomněl i na důvody utajení své pravé totožnosti. Proto se také ani jedinkrát přede mnou nezmínil o Jasonu Braunovi, ale potvrdil můj předpoklad, že je Carl Packard z Altaville.

Rada požárních pojišťovatelů má otisky prstů všech svých vyšetřovatelů, a i přes částečný rozklad mrtvoly lze snadno určit rýhy a závity na prstech. Přestože nejsem odborník na otisky prstů, jsem anatom, a proto jsem pečlivě porovnal otisky prstů mrtvoly s otisky Jasona Brauna. Když jsem se nejprve přesvědčil, že muž, kterého jsem ošetřoval, byl ve skutečnosti Jason Braun, ani v nejmenším jsem neváhal identifikovat tohoto muže jako totožného s mrtvolou, která v současné době leží v márnici vedle této síně.“

„Myslím, že to bude všechno, doktore Wallaci,“ řekl Scanlon.

„Jenom na okamžik,“ poznamenal Perry Mason. „Může mi koroner laskavě povolit jednu či dvě otázky?“

Koroner přikývl.

„Když tento muž, Packard či Braun, říkejte mu, jak chcete, když tedy v nemocnici nabyl vědomí — to jest, když znovu nabyl vědomí o své totožnosti — hovořil s vámi o té autonehodě, pane doktore?“

„Ano, hovořil.“

„Co o ní povídal?“

„Prohlásil, že uviděl cosi v okně domu po své pravici, co ho přinutilo soustředit veškerou pozornost právě na to okno, a zapomněl se dívat, kam jede. Náhle si uvědomil, že se po jeho levici

tyčí něco ohromného. Rychle stočil oči zpět na silnici a spatřil, že se velký stěhovací vůz chystá odbočit do Čtrnácté ulice. Snažil se zabrzdit, ale v tu chvíli už bylo příliš pozdě. Stěhovací vůz do něj narazil a obě auta se dostala smykem k chodníku, kde ve chvíli nárazu ztratil Packard vědomí.“

Rodney Cuff vstal a zdvořile prohlásil: „Když koroner dovolí, chtěl bych vznést námitku proti této formě vyšetřování. Tento člověk, ať už mu říkáme Braun nebo Packard, je již mrtev. Při žádném procesu nemůže dosvědčit, co tehdy viděl. Jakýkoliv pokus zařadit jeho svědectví do zápisu pomocí této nepřímé metody je zcela protizákonný a spočívá v použití svědectví z druhé ruky a vývodů svědka.“

„Ne, tak to není,“ namítl Scanlon. „Snažíme se zjistit, jakým způsobem ten člověk zemřel. Zdali byl zavražděn, nebo spáchal sebevraždu, nebo zda řídil auto v jakémsi transu a přepadl přes okraj srázu.“

„Mohu to tedy chápat tak, že toto je jediný důvod, proč se tento důkaz připouští?“ zeptal se Cuff. „A že nikoho jiného v žádné jiné záležitosti neváže, a…“

„Myslím, že to je v každém případě podle zákona,“ poukázal Scanlon. „My se jen pokoušíme určit, co vedlo ke smrti toho člověka. A pokud vím, pane Cuffe, tak v současné době neexistuje proti vašemu klientovi žádné obvinění, jež by ho nějak spojovalo s touto smrtí.“

„Protestuji proti této poznámce,“ řekl rychle Cuff. „Naznačujete, že ještě před skončením tohoto šetření bude z důkazů vyplývat, že můj klient, pan Driscoll, měl s touto smrtí něco společného.“

„Nic takového jsem nenaznačoval,“ namítl koroner, „a podle mne postupujete proti předpisům, a ani v nejmenším tím nehájíte práva svého klienta. Posaďte se.“

Cuff chtěl něco říct, pak se rozmyslel a pomalu se posadil.

„Máte ještě nějaké dotazy na doktora Wallace?“ zeptal se Scanlon Perry ho Masona.

„Myslím, že to stačí,“ odpověděl Perry Mason.

„Přeje si úřad státního zástupce vyslechnout doktora Wallace?“ dotázal se Scanlon.

Overmeyer zavrtěl hlavou a řekl: „Teď zatím ne. Chtěli bychom vyslechnout patologa a dopravní policisty, kteří tělo objevili — moment, jednu otázku bych přece měl. Doktore Wallaci, ten člověk vám vůbec nijak nenaznačil, co to vlastně v tom okně viděl?“

„Ne, prohlásil jen, že to bylo velmi šokující nebo překvapující, nebo tak nějak. Už si nepamatuji, jak to řekl přesné, vzpomínám si, že byl v téhle věci dost nejistý.“

„To je vše.“

Doktor Wallace odcházel uličkou síně, v níž se konalo šetření. Perry Mason mu náhle řekl: „Jenom na okamžik, pane doktore, byl bych rád, kdybyste tu zůstal ještě pár minut. Myslím, že to nebude trvat déle než pět či deset minut. Neposadíte se ještě laskavě tady na to místo?“

Mason ukázal na sedadlo u uličky, kde ještě před chvílí seděl jeho koncipient Jackson. Sedadlo bylo nyní volné… Doktor Wallace zamračeně pohlédl na hodinky a řekl: „Tak dobrá, ale mám v nemocnici několik vážných případů a byl bych rád, kdybych mohl co nejdříve, odejít.“

„Samozřejmě, pane doktore,“ ujistil ho Scanlon. „Jen se na okamžik posaďte.“

Doktor Wallace se usadil na židli. Jackson Weyman, který seděl na vedlejší židli, otočil k doktorovi jediné oko, které vyhlíželo z obvazů, a zvědavě si jej měřil.

„Dalším svědkem,“ oznámil koroner Scanlon, „bude Edward Bird, jeden z dopravních policistů, kteří nalezli tělo na místě nehody.“

Edward Bird pokročil kupředu a složil přísahu. Bylo vidět, že jej těší zájem, který vzbudil. Postavil se velice zpříma před porotu a ujistil se, že mu kabát uniformy dobře sedí a nikde se nekrčí. Narovnal si pistoli, která mu visela po boku na širokém hnědém opasku, posadil se, otočil se ke koronerovi a řekl: „Prosím, pane.“

„Vy jste jeden z policistů, kteří objevili tělo muže, který v tuto chvíli leží v márnici?“

„Ano, pane, se svým kolegou Jackem Moorem jsme projížděli po té silnici, abychom si zkrátili cestu od pobřežního bulváru k silnici na Conejo, když jsem si náhodou povšiml, že jeden ze zakrslých dubů na svahu pod silnicí má čerstvě polámané větve. Zastavili jsme vůz, prohlédli jsme terén a zjistili jsme, že mezi stromy se zřítilo něco těžkého. Proklestili jsme si cestu svahem a došli jsme k prudkému asi dvacetimetrovému srázu. Na dně kaňonu jsme uviděli převrácené auto. Trvalo

nám skoro půl hodiny, než jsme se dostali dolů. Ten člověk ležel pod autem. Vršek auta se promáčkl dovnitř a opěradlo předního sedadla mu rozmáčklo hlavu jako skořápku. Byl už nějakou dobu mrtev. Na těle byly patrné známky rozkladu. Leželo tam dva dny v slunečním žáru.“

„Co jste udělali?“

„Uvědomili jsme koronera, sehnali jsme havarijní službu, nejprve jsme vytáhli na silnici mrtvolu a pak i auto.“

„Byl jste při tom, když pracovníci úřadu státního zástupce zjišťovali na volantu automobilu otisky prstů?“

„Ano, byl.“

„A co našli?“

„Na volantu nebyly žádné otisky.“

„Byl jste přitom, když prohledávali kapsy toho mrtvého muže?“

„Ano, byl.“

„Ukáži vám několik předmětů a otáži se vás, zdali je můžete identifikovat,“ řekl koroner. Vyňal z trezoru černou koženou aktovku, vytáhl z ní ručník a na něj rozložil různé předměty. Policista je pozorně prohlédl, pokýval hlavou a pak prohlásil: „Ano, tyto věci byly v kapsách mrtvého muže. Nic jiného se v jeho šatech nenašlo.“

„Jste si tím jist?“

„Ano.“

„Co nám můžete říct o automobilu, který ležel rozbitý na dně kaňonu?“

„Ten automobil byl ukradený. Byl odcizen třináctého v půl sedmé večer, asi o hodinu později nám to oznámili a od té doby ho nikdo neviděl až do chvíle, kdy jsme ho našli na dně toho kaňonu.“

„Myslím, že to bude vše,“ řekl koroner. „Jsou nějaké otázky?“

Mason pomalu povstal.

„Máte nějaké dotazy, pane Masone?“

Mason řekl: „Chtěl bych se svědka na něco zeptat. Ale mezitím mne napadlo, jestli pan koroner nezapomněl na svůj slib panu Weymanovi. Pan Weyman je zjevně velmi nemocen a domnívám se, že byste ho měl vyslechnout hned teď, pokud jej vůbec budete předvolávat. Myslím si ostatně, že důkazy v tomto případu jsou zcela jasné a zdá se mi, že je zbytečné pana Weymana předvolávat. Navrhuji, aby byl pan Weyman propuštěn.“

„Ne,“ prohlásil koroner, „pan Weyman je zde a nevidím důvod, proč by nemohl svědčit.“

„Ale vždyť je nemocen,“ trval na svém Mason.

„Nemá lékařské potvrzení, aby to dokázal,“ poukázal koroner. „Když se necítil na to, aby sem přišel, měl mu jeho lékař vystavit potvrzení, aby to mohl prokázat.“

„No, vždyť je zcela jasné, že je nemocen,“ řekl Mason. „Podívejte se na jeho obvazy. Přece by se neprocházel s takhle zafačovanou hlavou, kdyby nebyl nemocen — teď mě něco napadlo: Hned vedle něj sedí lékař. Ať tedy doktor Wallace prohlédne infikovanou část obličeje a vydá mu potvrzení. Domnívám se, že člověk v takovémto stavu by neměl svědčit.“

Doktor Wallace pohlédl tázavě na koronera. Koroner se upřeně zahleděl na Perryho Masona. Pak Scanlon řekl: „Tak dobrá, doktore, prohlédněte ho.“

Doktor Wallace natáhl ruku, obratně odtrhl proužek náplasti, vzal do prstů jeden konec obvazu a začal ho odvíjet.

Weyman vymrštil levičku. Úder zasáhl doktora Wallace naplno do čelisti a zvrátil mu hlavu dozadu. Jeho prsty však stále svíraly konec obvazu.

Weyman začal přelézat opěradlo svého sedadla. Koroner vykřikl: „Chyťte ho!“ a kdosi popadl Weymana za nohy. Weyman zuřivě kopal kolem sebe. Doktor Wallace se trochu vzpamatoval a levou rukou popadl muže za límec kabátu. Pravačkou tahal za obvaz. Náhle se celý obvaz sesmekl Weymanovi z obličeje a shrnul se mu na krk. Doktor Wallace upřeně hleděl na jeho rysy, pak uskočil dozadu a vytřeštěně na něj zíral vyděšeným pohledem. „Panebože!“ zvolal. „Vždyť to je ten mrtvý!“

V přeplněné místnosti se rozpoutala vřava.

Perry Mason se obrátil k Rodneymu Cuffovi a s nenápadně vyčítavým gestem pravil: „A tady, pane poradce, máte tu svou vraždu!“

Celý roh místnosti, kudy se Weyman pokoušel uniknout, se proměnil ve vířící dav diváků. Koroner se vzdal veškeré snahy zjednat pořádek. Sami porotci se vyhrnuli ze svých míst a připojili se k šarvátce. Perry Mason pohlédl na hodinky, usmál se na koronera Scanlona a prohlásil: „Pane koronere, díky za spolupráci. Zbývá mi sedmapadesát minut, během kterých musím zaskočit do kanceláře, vzít si pas a stihnout loď do Honolulu, směr Dálný Východ. Báli, Singapur a další zastávky.“

/ KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ /

Silný roadster Perryho Masona se rozeřval do burácivé rychlosti a řítil se silnicí z Los Angeles do Wilmingtonu,

„No,“ zašklebil se a pohlédl na hodinky, „s trochou štěstí bychom to mohli stihnout. Ale vyrazíme na cestu jen v tom, co máme na sobě. Nebudeme mít na palubě žádná zavazadla. Škoda, že jsme nepoužili všech vašich nových kufrů.“

„Ale to není pravda,“ podotkla Della Streetová. „Naše zavazadla jsou už všechna na palubě.“

„Cože?“ zeptal se Mason. „Chcete říct…“

„Dívejte se raději na silnici,“ upozornila ho.

„Co je to za trik?“ ptal se Mason.

„Nejde o žádný trik,“ odpověděla. „Přikázal jste mi, abych do těch zavazadel nacpala cihly, staré boty a podobně. Neviděla jsem důvod, proč bych to měla udělat, a tak jsem místo toho do nich naskládala své osobní věci. Když jsem zavazadla vyzvedla z činžáku, neřekla jsem nosiči, aby je zavezl do Traderovy přepravní společnosti, ale aby je odvezl přímo na loď *Prezident Monroe*. Šlo jenom o to, aby se seržant Holcomb *domníval*, že zavazadla jsou uložena v Traderově přepravní společnosti. A pokud se týká těch vašich zavazadel, najala jsem zřízence, aby zašel do vašeho bytu, zabalil vše potřebné a odvezl to na loď. Bála jsem se, že byste na to zapomněl.“

„Hodná holčička,“ řekl Mason. „Mělo mě napadnout, že se postaráte o všechno, na co jsem zapomněl… Takže Holcomb se *domníval*, že zavazadla jsou u Tradera. O tom, co se odehrávalo pak, vím jen útržky, poněvadž jsem právě míchal karty, aby šetření proběhlo podle mých představ. Jaká jsou holá fakta?“

„No,“ hlásila mu Della, „seržant Holcomb se hnal do Traderovy přepravní společnosti a zuřivě hledal zavazadla s iniciálami D. M. Zavazadla našel a čím víc se ho snažil Trader přesvědčovat, že zavazadla nejsou moje, tím víc se domníval, že je Trader s vámi spolčený. Pořádně se namíchl a dal zavazadla otevřít. Našel v nich spoustu věcí, které byly tajně odvezeny z budov, co zapálil ten žhářský gang. Samozřejmě, zpočátku nevěděl, o co se jedná, ale když uviděl všecky ty kožichy a další věci, tak začal mít podezření. Spojil se tedy s detektivním oddělením a ti bleskově majetek identifikovali. Seržant Holcomb mě přirozeně zatknul a soudce Summerweite podepsal žádost o předvolání k soudu ve věci zatčení. Dostala jsem se ven právě v době, kdy Trader učinil několik inkriminujících přiznání.“

„Zmínil se o Weymanovi?“

„Než jsem odcházela, tak zatím ne. Hovořil o Prescottovi a té Dianě Morganové. Co kdybyste se teď zachoval ohleduplně k ubohé pracující ženě a uspokojil moji zvědavost? Řekněte mi, co se vlastně stalo, a zároveň věnujte veškerou pozornost volantu. Já osobně bych tu loď ráda stihla.“

„No, všechno to začalo,“ vysvětloval Mason, „když jsem se dal do zkoumání celého případu z hlediska psychologie. Usoudil jsem, že Walter Prescott měl spíš psychiku vraha než oběti, a když jsem začal uvažovat tímhle praštěným způsobem, začal jsem přemýšlet, kdo by tak asi mohl být jeho obětí. A začal jsem uvažovat o zmizení Carla Packarda. A najednou se mi rozbřesklo. Co když Walter Prescott jako pojišťovací agent spolupracoval — ať už o tom Wray věděl, nebo. ne — se žhářským gangem? Byl by to dokonalý systém a nebylo by to poprvé, co se stalo něco podobného. A kdyby Packard Prescotta podezíral a šel tvrdě po něm, pak Prescott byl přesně ten typ, který by ho odrovnal.

Jenže Carl Packard, který logicky byl obětí, jí ve skutečnosti být nemohl, protože se objevil v nemocnici a dobrovolně prohlásil, že nehodu zavinil on, protože pozoroval cosi v okně — a v tom se mi v hlavě rozsvítilo.

Packard už byl opravdu na stopě skutečných žhářů. Rozhodli se tedy, že ho zavraždí takovým způsobem, aby bylo prakticky nemožné jim tu vraždu dokázat. Sledujte, jak se to stalo: Weyman, jeden ze spiklenců, se dal od gangu zbít tak, že vypadal, jako by utrpěl drobná zranění při autonehodě. Když se pak Packard vydal k domu Prescotta, sledoval jej Harry Trader se svým velkým stěhovacím vozem a ve vhodný okamžik jej napasoval na chodník. Rychle ho vytáhl ž auta, naložil ho do krytého vozu — povšimněte si, že ten krytý stěhovací vůz byl v tomhle spiknutí

důležitým faktorem — a hnal se do nemocnice. Pak se s tím zraněným člověkem setkáváme až v nemocnici. Ale stejně jako kouzelník často zamění hodinky cestou z hlediště na scénu, vyměnily se během této cesty v krytém voze oběti.

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, jak perfektně věrohodná by taková vražda byla. Jasona Brauna, alias Carla Packarda, naložili do stěhovacího vozu v bezvědomí. Možná už tou dobou umíral. Pokud víme, stal se okamžitě obětí brutálního útoku, při kterém byla jeho hlava roztříštěna tak, že identifikace byla prakticky vyloučena.

Jakmile dorazil krytý vůz do nemocnice, Weyman předstíral bezvědomí a dal se vynést na nosítkách místo Jasona Brauna.

Nyní přichází mistrovský tah. Jason Braun měl navždy zmizet. Spiklenci to chtěli zařídit tak, aby na jeho zmizení nebylo nic podezřelého. Proto také vyrukovali s tou traumatickou amnézií a doktor Wallace jim to spolkl i s navijákem. Vyspravil Weymanovi obličej a Weyman se vrátil domů, když si předtím polil šaty trochou whisky, vypil pár sklenek a předstíral, že se opět v opilosti porval.

Když přišel domů, vyprávěla mu žena nejnovější drb ze sousedství — o tom, co viděla paní Všetečná v domě Waltera Prescotta.

Weyman si okamžitě uvědomil, jakou má báječnou příležitost Prescotta zavraždit a vyváznout z toho bez následků. Prescott byl žhářům trnem v patě, neboť jediným člověkem, o kterém zcela bezpečně víme, že ho Jason Braun podezíral v souvislosti s tím žhářským gangem, byl právě Walter Prescott. Spiklenci se obávali, že když ví Braun o tom, že je s nimi Walter ve spojení, pak to mohou vědět i jiní. A rovněž věděli, že v případě zatčení by je Walter do toho namočil.

Čirou náhodou — a jako součást frašky, kterou spiklenci sehráli v nemocnici — prohlásil Weyman v roli Packarda, že nehodu zavinil on, neboť jeho pozornost odlákalo něco, co viděl v okně domu.

Proto Weyman zaskočil za Walterem Prescottem, který přišel po té nehodě domů — po odchodu své ženy, ale před příchodem Rity Swainové. Weyman si navlékl rukavice, vzal z úkrytu pistoli, jako přítel se nenucené přiblížil k Walterovi Prescottovi a vypálil do něj tři rány dříve, než si Prescott uvědomil, co se děje. Pak vrátil pistoli na místo, a opustil dům.

Chápejte, zločin musel být spáchán až potom, co dal Jimmy Driscoll Rosalindě Prescottové pistoli, máme-li věřit výpovědi Wraye. A není proč mu nevěřit. Jinými slovy — v jedenáct pětapadesát Prescott ještě žil. Od této chvíle máme prakticky přehled o tom, co Driscoll každou minutu dělal. Samozřejmě, že mohl odejít od telefonu a Prescotta zavraždit. Nevycházel mi však jako Prescottův vrah vzhledem k několika okolnostem, které se vůbec netýkají otázky času.

Povšimněte si způsobu, jakým byl Prescott zavražděn: byl zabit ve své ložnici. Byl zabit bez známky zápasu. Zabil ho někdo, kdo pod záminkou přátelství mohl dojít až těsně k němu, vytáhnout pistoli a třikrát vypálit, aniž si Prescott uvědomil, že mu hrozí nebezpečí.

Prescott předtím oznámil policii, že se kolem domu někdo potuluje a zřejmě se ho chystá zabít. Je docela možné, že zahlédl Brauna při nějakém předběžném pátrání. V žádném případě by se jeho zapřísáhlý nepřítel Driscoll k němu nemohl přiblížit v omezené době, kterou by měl k dispozici, a vypálit smrtící výstřel — určitě ne v ložnici jeho vlastního domu. Prescott by se měl příliš na pozoru, choval by se jistě nepřátelsky. Ne, Prescotta zabil jeho přítel, někdo, komu důvěřoval.

Mohla to provést Rita Swainová. *Mohla* to provést i Stella Andersonová. *Mohla* to být i paní Weymanová. Ani jedna z nich by to však ve skutečnosti neudělala. Rita by nevytahovala pistoli z úkrytu, aby ji paní Všetečná viděla v zimní zahradě. Paní Všetečná a paní Weymanová neměly žádný motiv pro vraždu. A žádná z této trojice by se nemohla přiblížit k Walterovi v jeho vlastní ložnici a nevzbudit přitom jeho podezření.

Pouze jeden jediný člověk ještě věděl, že je pistole ukryta právě na tom místě, a to byl Weyman. Jistě mu o tom řekla jeho žena a ptala se ho, co má dělat, jestli má zavolat policii a tak dále. Když jsem to všechno uvážil, najednou to bylo zcela jasné.

Když jsem ve svých úvahách došel až sem, a když jsem předpokládal, že Prescott patřil ke komplotu, kdy spiklenci pojišťovali různé podniky na vysoké částky, odváželi z jejich budov nejcennější majetek, pak je zapalovali a nakonec on jako pojišťovatel přiměl pojišťovací společnost,

aby vyplatila slušný obnos, uvědomil jsem si, že gang se musel nějakým způsobem toho zboží zbavovat.

Rudovláska v Prescottově kanceláři se mi nějak nezdála. Jinými slovy, nevypadala na opravdovou stenografku, sekretářku a úřednici. Jakmile se při pátrání zjistilo, že vede dvojí život, věděl jsem, že jako Dianě Morganové, bohaté rozvedené ženě, která cestuje po celé zemi, jí její postavení umožňovalo, aby k ní do bytu přiváželi bedny a tašky, které vozil Trader, a aby se toho zboží mohla potom zbavit. Její byt v Bellefontaine byl ideálním místem pro úkryt a třídění kořisti. Později, když se spiklenci chtěli kořisti zbavit, mohli ji odvézt zapakovanou v kufrech, taškách a krabicích."

„A co Jimmy Driscoll?" ptala se Della.

„Driscoll," odpověděl Mason, „nebo Rodney Cuff, ten jeho advokát, možná oba dva, zjevně začali tušit, co se děje. Mám dojem, že Jimmy se snažil do toho zaplést Ritu proto, aby osvobodil sebe a Rosalindu, takže by pak oni dva mohli pracovat na řešení případu. Bohužel už nebudu mít čas zpětně prověřit všechny tyto dohady s Rodney Cuffem. Ten mladík má však zaručeně za ušima. Od samého začátku poměrně přesně věděl, jak se věci mají."

„Pak museli Weyman s Traderem ukrást auto," poznamenala Della, „odvézt tělo Jasona Brauna do hor Santa Moniky, auto rozbili a nechali tělo v takovém stavu, že bylo prakticky k nerozeznání. Je to tak?"

„Ano," odpověděl, „domnívám se jen, že Braunovu tvář znetvořili už v krytém voze cestou do nemocnice. Není to pěkné pomyšlení."

Několik kilometrů jeli mlčky. Pak řekla Della Streetová: „Proč jste chtěl, aby seržant Holcomb otevřel ta zavazadla?"

„Poněvadž jsem věděl," řekl Mason, „že potřebujeme důkazy. Nechtěl jsem odhalit Weymana, dokud nebudu mít něco konkrétního. Weyman byl natolik mazaný, že sehrál roli nevrlého hrubce, a tím mne oklamal. Když jsem si uvědomil skutečnost, napadlo mě, že by se mohl vykašlat na předvolání k soudu a pak bych ho musel obvinit ve veřejném přelíčení. Pochopte, Weyman se nemusel absolutně nikoho na celém světě bát, kromě jediného člověka. A tím byl doktor James Wallace. Věděl jsem, že doktor Wallace bude pravděpodobně svědčit při ohledání mrtvoly Jasona Brauna, a proto jsem nevěřil, že Weyman bude mít tolik drzosti a ukáže se tam. Ale právě v tomhle byl Weyman chytřejší, než jsem byl ochoten připustit. Víte, kdyby odmítl uposlechnout předvolání, byla by to sama o sobě inkriminující okolnost. A tak Weyman přechytračil všechny tvrzením, že se mu do tváře dostala infekce a zavázal si ji tak, aby ho nikdo nepoznal.

Samozřejmě mě napadlo, že jakmile se Holcomb jednou dostane na stopu, tak s Traderem a Rosou Hendrixovou zaklepe tak, až z nich dostane všecko, co vědí. Jenže to už by naše loď byla v dáli. Chtěl jsem udělat působivý a bouřlivý závěr případu, pokud se Weyman ukáže při pitvě. Zhruba jsem Scanlonovi vysvětlil, na čem pracuji, a Scanlon souhlasil, že mi v rozumných mezích poskytne volnou ruku."

„Proč jste nešel za Holcombem a neřekl to přímo jemu?" zeptala se Della.

Mason se zasmál a řekl: „Tak za prvé — Holcomb by se pokusil shrábnout veškerou slávu, a za druhé — nebyl by se mnou spolupracoval. Nikdy bych ho nepřinutil, aby prohledal zavazadla Diany Morganové, kdybych ho nebyl přesvědčil, že ta zavazadla obsahují něco, co vás a mě kompromituje."

„Jak jste vůbec začal podezírat Weymana, šéfe?"

„Nejprve proto, že on i Prescott se nastěhovali do té čtvrti ve stejnou dobu — před šesti měsíci. Věděl jsem, že pokud k záměně obětí došlo v tom stěhovacím voze, pak člověk, který přišel do nemocnice, musel být lékařsky ošetřen, a vzpomněl jsem si, co říkal doktor Wallace o povrchových zraněních na tváři. Je tedy s podivem, že jsem Weymana nepodezíral už dříve."

„Měl Trader prsty ve vraždě Prescotta?" zeptala se.

„Ne. Dozvěděl se o ní až později, protože doručil to zboží do Prescottovy garáže. Když se pak dozvěděl o vraždě, napadlo ho, že policie prohledá garáž, a tak propašoval zboží do bytu Diany Morganové, aby ho odvezl včera večer v laciných kufrech a taškách, které by usnadnily jeho odeslání."

Zamyšleně krčila čelo a pak se zeptala: „Proč svědčil Weyman ve prospěch Driscolla, když přísahal, že ho viděl u telefonu?“

Mason se zasmál: „Protože byl mazaný jako čert. Na Driscollovi mu nezáleželo, ale svojí přísahou, zdánlivě nedobrovolnou, že stál na místě, odkud mohl vidět Driscolla, zajistil sám sobě alibi na dobu autonehody pro případ, že by se o to někdo zajímal. Byl to mazaný tah. Jak víte, pověděl o tom své ženě, protože věděl, že ta to poví paní Všetečné, a dále věděl, že Driscollův advokát se bude paní Všetečné vyptávat. Sehrál to tak, že všechny oklamal. Mohl jsem pochybovat o tom, zda u telefonu viděl právě Jimmyho Driscolla, ale Weyman podvrhl svůj výklad tak šikovně, že jsem vůbec nepochyboval o tom, že byl na ulici a ne ve stěhovacím voze — až do té doby, než jsem se vrátil k výchozím faktům.“

„Výborně“ prohlásila, „teď už vím tolik, že si zbytek můžu domyslet sama. Pokud jsou ještě nějaké nejasnosti, dokážu si je už dát dohromady. Teď se věnujte řízení.“

Mason letmo pohlédl na hodinky, zamračil se a sešlápl plyn až k podlaze. „To tedy musím!“ řekl.

/ KAPITOLA SEDMNÁCTÁ /

Loď *Prezident Monroe* dohoukala své patnáctiminutové houkání. Poslední minuta před odplutím. Všichni návštěvníci se museli vrátit na břeh. Námořníci stáli u můstku, připraveni jej zvednout. Kapela vyhrávala.

Mraky, které brzy zrána ležely nad zálivem, se zčásti roztrhaly a mezi nimi se objevily kousky modré oblohy. Papírové stuhy tvořily barevné pásy, jež se táhly od pasažérů na horních palubách k přátelům, kteří je přišli vyprovodit na molo. Okraj nábřeží byl lemován lidmi, kteří dobromyslně žertovali s cestujícími u lodního zábradlí.

Parkování aut důležitě řídil uniformovaný policista; právě potlačil zívnutí. Před půlhodinou se sem auta sjížděla jedno za druhým. Za pět minut budou ve spěchu odjíždět. Zrovna neměl co na práci, a tak jen vypínal uniformovanou hruď a sebevědomě se procházel sem tam po chodníku.

Náhle zvedl oči, když uslyšel hvízdání pneumatik a řev motoru. Pozvedl píšťalku k ústům a pak uskočil stranou, aby ho neporazilo auto, které dostalo smyk do boku, napůl se otočilo a pak se prudce zastavilo.

Mason vyskočil, zavolal na policistu: „Zaparkujte někam to auto," popadl Dellu Streetovou za ruku a společně se hnali po přistávacím můstku právě ve chvíli, kdy drsné zahoukání lodní sirény vzbudilo ozvěnu po celém nábřeží.

Vyzdvihli můstek a odhodili lana. Advokát a jeho sekretářka stáli po šíleném úprku bez dechu u zábradlí, smáli se, oddychovali a shlíželi dolů přes rozšiřující se pruh olejovité vody na moře tváří, zvednutých vzhůru.

Náhle Mason zvolal: „Pohleďte tam dole, Dello, tamhle na stanovišti číslo sedm."

Della Streetová sledovala směr jeho pohledu. V sevřené skupince tam stáli Rodney Cuff, Jimmy Driscoll, Rosalinda Prescottová a Paul Drake. Drake je zpozoroval právě ve chvíli, kdy se tam podívala Della Streetová. Řekl něco svým společníkům, pak zvýšil hlas a zakřičel: „Perry! Úplně jsme rozžhavili silnici, abychom se sem dostali včas! Jeden můj klient má jakýsi případ a chce, abys to vzal. Je to přesně tvoje branže. Má spoustu peněz a…"

„Nemám zájem," odpověděl Mason.

„Můžeš se vrátit s lodivodem," zařval Drake, „a…"

„Nemám zájem," přerušil ho Mason a zamával mu. „Mám v Singapuru schůzku s jistou dámou."

Cuff volal: „Chtěl jsem vám poblahopřát. Vypadl jste ze soudní síně dřív, než jsem si toho vůbec všiml. Báječná práce, pane advokáte!"

„Díky," zakřičel Mason. „Hej, Paule, řekni tomu svému klientovi, ať ten případ dá Rodneymu Cuffovi. Sbohem! Pošlu vám pohlednici z Waikiki!"

Loď nabírala rychlost a mohutné motory se roztřásly do vibrací. Drake volal něco nesrozumitelného. Nábřeží lemované mávajícími postavami zmizelo za zádí.

Mason se otočil k Delle Streetové: „Tak co tomu říkáte?" zeptal se. „Jak držím své slovo?"

Obličej měla zarůžovělý, oči jí zářily, a když na něj pohlédla, svěží vítr od přístavu jí rozevlál vlasy kolem rozpálených tváří. „Skvělé!" připustila.

„Teď stojíme před problémem," řekl, „že všechna naše zavazadla jsou označena iniciálami D. M. Co s tím budeme dělat?" „Nemůžeme dát ty iniciály vymazat?" zeptala se. „To by moc dobře nešlo," řekl Mason a v očích se mu zablesklo. „Jsou do té kůže vyraženy. Ale řeknu vám, co byste s tím i tak mohla udělat."

„A co?" zeptala se.

..Kdybyste se stala paní Masonovou," odpověděl, „pak by iniciály byly v naprostém pořádku. Potom by namísto Diana Morganová znamenaly Della Masonova."

„Žádáte mne tedy o ruku?" otázala se. Přikývl.

Pohlédla zamyšleně do vody a pak pozvedla oči a upřímně se mu zadívala do tváře.

„Byla bych jako vaše žena i nadále vaší sekretářkou?" zeptala se. „To těžko. Nemohl bych vám dávat žádné příkazy. Klientům by se to moc nezdálo. Ale nemusela byste přece pracovat. Mohla byste mít svůj vlastní vůz a…"

„To jsem si právě myslela,“ přerušila ho. „Tak, jak to je teď, spolu báječně vycházíme. Jako vaše žena bych se zdržovala v domácnosti. Vy byste si sehnal sekretářku, aby vám pomáhala s prací. A pak byste zákonitě sdílel veškerá vzrušení a prožitky s novou sekretářkou a já bych úplně vypadla z vašeho života. Ne, pane Perry Masone, vy nejste typ na ženění. Žijete příliš rychle. Jste příliš zahalen v záhadách. Raději s vámi budu sdílet váš život než vaše bankovní konto.“

„Ale pomyslete na všechna ta zavazadla,“ řekl a objal ji kolem pasu. „Jsou na nich ty perfektně vhodné iniciály D. M., a ty je škoda nechat ladem.“

Přitiskla se k němu. „Ne,“ řekla, „myslím, že moje předtucha je správná, šéfe. Myslím, že bude pro mě lepší, když zůstanu Dellou Streetovou a budu mít špatná zavazadla, než kdybych se stala Dellou Masonovou a měla špatné všechno ostatní. Ale — víte, co udělám? Zeptejte se mě znovu v Singapuru.“

„Odsud je to do Singapuru ještě hrozně daleko,“ řekl jí. „Co takhle na Waikiki?“

Rozesmála se a zaklonila hlavu, aby cítila na tvářích a na čele vítr. „Stále stejně nedočkavý,“ prohlásila. „Pojďte, projdeme se po palubě. Myslím, že vy ženu nepotřebujete. Ale zatraceně dobře vím, že potřebujete sekretářku, která je čas od času ochotná jít do vězení, aby vám pomohla.“

Ruku v ruce se vydali po palubě. „Měla jste nějaké potíže s tím propuštěním na zásah soudu?“ zeptal se.

„Ne-e,“ řekla.

Další půlobrátka proběhla beze slova. „Jste šťastná?“ zeptal se Mason.

„Mhm,“ řekla a sevřela mu paži.

Procházeli se po palubě jako dvě šťastné děti. „Zatraceně,“ řekl Mason a zamračil se, „rád bych věděl, co to měl Paul Drake. Poprvé, co ho znám, byl z nějakého případu takhle rozčilený. Musel to být pořádný trhák…“

Položila mu prsty na rty. „Nechte toho,“ poručila. „Přestaňte o tom mluvit i přemýšlet. Jestli se na této cestě jenom slovem zmíníte o práci, pak pojedu jinou lodí a ponechám vás osudu.“

Mason zvedl ruce jako by se s úšklebkem vzdával a řekl: „*Kamerad!* Vyhrála jste!“

Cestující, kteří naposledy vychutnávali studený vítr, vanoucí od moře, pospíchali do svých kajut, aby si vybalili lehké tropické oblečení v očekávání slunné plavby, a chápavě se usmívali, když viděli vysokého distingovaného muže, doprovázeného sympatickou — a hezkou mladou ženou, kteří pochodovali kolem paluby rádoby slavnostním pochodem a do kroku si pískali *Havajský ráj*.

Podaří se Perrymu Masonovi, z něhož nekonvenční metody a odvážná technika vyšetřování udělaly nejobávanějšího a nejváženějšího advokáta města, odplout s jeho půvabnou sekretářkou na cestu kolem světa? Všechno záleží na tom, zda Perry včas zjistí, proč má ochočený kanárek na jedné nožce ostříhané drápky dvakrát a na druhé ne, a hlavně kdo a proč zavraždil Waltera Prescotta: jeho tělo se našlo v patře domu, který právě opustily manželka a švagrová mrtvého muže.

I tentokrát dokázal Perry Mason vyhrát proces díky své geniální intuici a znalosti lidských povah. Ani to mu však nepomohlo přimět Dellu Streetovou, aby přijala jeho nabídku k sňatku.

ISBN 80-901763-0-5